

Anh Chỉ Cần Em

Contents

Anh Chỉ Cần Em	1
1. Chương 01 + 02	2
2. Chương 03 + 04	7
3. Chương 05 + 06	12
4. Chương 07 + 08	18
5. Chương 09 + 10	23
6. Chương 11 + 12	28
7. Chương 13 + 14	34
8. Chương 15 + 16	40
9. Chương 17 + 18	46
10. Chương 19 + 20	53
11. Chương 21 + 22	59
12. Chương 23 + 24	65
13. Chương 25 + 26	72
14. Chương 27 + 28	78
15. Chương 29 + 30	85
16. Chương 31 + 32	90
17. Chương 33 + 34	97
18. Ngoại Truyện 1	103
19. Ngoại Truyện 2	111

Anh Chỉ Cần Em

Giới thiệu

Biển người bao la, nhưng bởi vì duyên số, nên hai ta gặp nhau và yêu nhau. Rồi cũng chính tại duyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chi-can-em>

1. Chương 01 + 02

Chương 1: Ước hẹn

Áng mây lơ lửng chẳng thể nào nắm giữ

Vẽ biếng nhác lại khiến người yêu thương

Sự quyến rũ ẩn trong nét ngây thơ

Làm anh chẳng thể nào quên được

Mãi mãi yêu em, yêu nụ cười mê người

Đã bao lần khiến anh mất trí

Chìm đắm trong tình yêu của em, anh không còn cô đơn nữa

Đây chính là ước hẹn kiếp trước của đôi ta.

Ước hẹn kiếp trước (Mạch Hạo Văn)

Sau này Liêu Duy Tín luôn tin rằng, mình đã yêu Bạch Ký Minh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Mặc dù từ trước tới nay Liêu Duy Tín chưa bao giờ tin vào cái gọi là tiếng sét ái tình, hơn nữa lúc đó, anh cũng không nhận thấy có chút rung động nào.

Đối với anh chàng mà thằng bạn chí cốt Đỗ Tử Thành giới thiệu lần này, kỳ thực Liêu Duy Tín cũng chẳng có nhiều cảm xúc, ngoại trừ khuôn mặt có thể nói là khá tuần tú trên tấm ảnh.

Chỉ có điều anh đã gặp vô số cậu chàng điển trai như thế này. Hấp dẫn, ngang bướng, ngây thơ hay chững chạc... chỉ cần quơ một cái là có cả nắm. Anh có tiền, có địa vị, có thể lực, thực tế anh chẳng thiếu gì “đôi tác”.

Ồ, tôi không hề có ý nói Liêu Duy Tín lãng nhãng, mặc dù anh có điều kiện để làm như thế. Sự thật là anh rất thận trọng khi giải quyết vấn đề. Anh không bao giờ tự chuốc lấy những phiền phức không đâu vào mình. Đỗ Tử Thành là một người anh em rất đáng tin cậy, người anh ta giới thiệu chắc cũng không đến nỗi nào. Huống chi dạo này đúng là anh có chút cô đơn, từ sau lần chàng nghệ sĩ trẻ kia đột nhiên trở thành ngôi sao, anh chưa từng tìm thêm ai khác.

“Thử cậu ta xem.” Đỗ Tử Thành tiện tay ném cho Liêu Duy Tín mấy tờ giấy, trên đó là những dòng chữ ngay ngắn rõ ràng, đầy đủ họ tên, giới tính, tuổi tác, học lực, chiều cao, cân nặng, sở thích, khái quát tính cách, kèm theo một tấm ảnh đời thường, mặt sau có cả phiếu khám sức khỏe gần đây. Liêu Duy Tín phì cười: “Thứ này do cậu làm sao? Người ngoài không biết còn tưởng mình tuyển nhân viên khách sạn cũng nên”.

“Cậu ta tự viết đấy, bảo là hai bên nên hiểu trước một chút về nhau thì tốt hơn. Cậu ta làm gì cũng rất có kế hoạch, chẳng khác gì cậu.” Đỗ Tử Thành ghé sát vào mặt Liêu Duy Tín, ra vẻ thần bí nói: “Hàng chuẩn đấy, cả phụ nữ cũng chưa từng động vào”.

“Bao nhiêu tiền?” Liêu Duy Tín châm một điếu thuốc, nói đùa.

Đỗ Tử Thành đập luôn một cú: “Mẹ kiếp! Cậu nghĩ mình là ‘tú ông’ chắc? Cậu ta bảo, chỉ chơi đùa thôi, đừng có làm như thể cậu ta là trai bao của cậu. Người ta có công việc nghiêm chỉnh, nhưng cậu đừng hỏi nhiều làm gì. Yêu cầu của cậu ta là, chơi đùa trong một tháng, sau đó coi như chưa từng quen biết. Không hỏi nghề nghiệp, không hỏi quá khứ, chỉ hưởng thụ hiện tại”.

“Hả?” Liêu Duy Tín nhướn mày, “Định dùng kế ‘lạt mềm buộc chặt’ à, chỉ sợ lại bám nhằng nhằng đuổi cũng không đi thôi. Khả năng nhìn người của ông anh chẳng ra sao, thôi để đàn em tự đi gặp vậy”. Đỗ Tử Thành cười: “Cậu đừng cho rằng mình giỏi, người ta không chừng còn coi thường cậu đấy”.

Hai người đến quán cà phê đã hẹn, từ xa Liêu Duy Tín đã nhìn thấy Bạch Ký Minh. Lúc đó, Bạch Ký Minh đang ngồi bên chiếc bàn gần cửa sổ, nhìn ra ngoài đường phố đông đúc nhưng đầy đơn điệu của thành phố. Tóc ngắn, đen và mềm mại. Lông mi rất dày, làm đôi mắt có một vẻ gì đó cực kỳ quyến rũ. Áo sơ mi trắng

giản dị, quần sẫm màu. Còn nhớ rõ trong phần thông tin cá nhân đã viết cao một mét tám ba, so với dân Đông Bắc, cũng không hề thấp.

Cậu rất trầm tĩnh, đó là cảm giác đầu tiên của Liêu Duy Tín đối với Bạch Ký Minh. Cậu ngồi đó, dường như mọi thứ xung quanh trở nên mờ nhạt hẳn đi. Sự hồi hã nhộn nhịp phía sau khung cửa kính càng tôn lên phong thái ung dung bình thản của cậu.

Đỗ Tử Thành nháy mắt với Liêu Duy Tín, ý muốn nói: “Thế nào? Tuyệt chứ?”.

Liêu Duy Tín không thèm để ý đến bạn mình, đi thẳng về phía trước.

Bạch Ký Minh quay đầu lại, nhìn thấy hai người họ, vội đứng dậy. Cử chỉ có chút thận trọng, không được tự nhiên lắm, nhưng cảm giác này chỉ thoáng qua mà thôi.

“Xin chào, tôi là Liêu Duy Tín.” Liêu Duy Tín giơ tay ra.

“Xin chào, tôi là Bạch Ký Minh.” Liêu Duy Tín phát hiện ra giọng nói của cậu rất lôi cuốn, không cao không thấp, rất hoàn hảo. Cậu nói chuyện có phần từ tốn, khiến người ta cảm thấy chừng chặc mà không hề kiêu căng.

Liêu Duy Tín thầm mở cờ trong bụng, lần này Đỗ Tử Thành thực sự đã tìm được hàng thượng hạng rồi.

Tiết mục tiếp theo thì khỏi cần phải nói nhiều, Đỗ Tử Thành uống một cốc cà phê, sau đó lấy có có việc chuồn trước, trên bàn chỉ còn lại hai người họ. Liêu Duy Tín nhìn ngắm những ngón tay mảnh khảnh của cậu đang nâng cốc cà phê lên, nhấp từng ngụm nhỏ.

“Đến chỗ anh được không?” Bạch Ký Minh cười dịu dàng, ánh mắt trong vắt lộ vẻ chờ đợi nhìn anh. Đôi mắt của cậu lúc nào cũng long lanh, chứa đựng một chút ngây thơ vô tội. Xem ra tính tình rất được, lại không quá quyết đoán. Có thể nói, ngay từ đầu Liêu Duy Tín đã bị Bạch Ký Minh lừa đẹp. Ai có thể ngờ được, một người bề ngoài hiền lành dịu dàng là vậy, lại có tính cách lạnh lùng cố chấp như thế.

Liêu Duy Tín không đưa Bạch Ký Minh đến chỗ ở thực sự của mình, chẳng qua là “đối tác” trong một tháng, đương nhiên không xứng được bước vào nhà chính. Liêu Duy Tín có ba căn hộ trong thành phố S, anh đưa Bạch Ký Minh đến căn hộ ở khu đô thị mới Hồn Nam. Nơi này buổi sáng ít xe cộ, gần khách sạn, đi làm cũng khá tiện.

Theo lệ cũ anh uống một chút rượu, nhưng Bạch Ký Minh chỉ muốn uống nước giải khát, cậu nói bị mẫn cảm với rượu, Liêu Duy Tín cười, cũng không ép. Thành phố này khác với khu vực miền Nam, đàn ông có tửu lượng càng cao càng dễ kết thêm bạn mới. Liêu Duy Tín nhận thấy Bạch Ký Minh không phải loại người thường xuyên tham gia các cuộc nhậu nhẹt, không có vẻ khôn khéo lời đời, trên người phảng phất nét thư sinh, rất nhã nhặn thanh thoát. Khí chất này chẳng thể lừa nổi ai, có những thứ muốn giả cũng không giả được.

Kế đó là đi tắm, Liêu Duy Tín vào trước, vội vàng dội nước qua loa rồi quần khăn tắm đi ra, đổi cho Bạch Ký Minh vào.

Liêu Duy Tín châm một điếu thuốc, sẵn sàng đối mặt với việc chờ đợi một khoảng thời gian dài. Lần đầu tiên bao giờ cũng phải có rất nhiều cam đảm, hơn nữa hai bên mới quen nhau chưa đầy một tiếng đồng hồ. Cho dù giây tiếp theo đột nhiên Bạch Ký Minh lao ra nuốt lời đòi về, anh cũng có thể hiểu được.

Nhưng hình như Liêu Duy Tín có phần đánh giá thấp Bạch Ký Minh. Chưa đến hai mươi phút, cậu đã tắm xong bước ra, lại còn hoàn toàn không mặc gì.

“Thật ngại quá, tôi không tìm thấy khăn tắm.” Bạch Ký Minh cười, nước trên tóc chảy xuống, đi qua phần xương quai xanh gợi cảm, lặn xuống tận bụng.

Mẹ kiếp, rõ ràng là cố ý. Liêu Duy Tín giơ tay ra tóm lấy cậu ném mạnh xuống giường, lao đến bắt đầu hôn.

Liêu Duy Tín rất cẩn thận. Không thể chỉ biết lo thân mình mà làm lơ cảm giác của đối phương, anh hy vọng hai bên đều cảm thấy vui vẻ, chỉ ít cũng không để Bạch Ký Minh cảm thấy khó chịu.

Kết quả thật tốt, khuôn mặt Bạch Ký Minh đỏ bừng, vẻ thất thần mơ màng trong giây lát vô cùng quyến rũ, Liêu Duy Tín không nhịn nổi cúi đầu hôn nhẹ lên môi cậu.

Hai người quần quýt cả đêm, rồi ngủ một mạch đến tận trưa hôm sau. Lúc Liêu Duy Tín tỉnh dậy liền nhìn thấy Bạch Ký Minh đang ngoan ngoãn ngủ bên cạnh mình yên tĩnh như một đứa trẻ, dường như sự hoang dã và đam mê đêm qua chỉ như giấc mộng Nam Kha. Trước tiên cho cậu ta ăn chút gì đã? Liêu Duy Tín nhìn Bạch Ký Minh ngủ rất say, do dự một chút, cuối cùng không nỡ đánh thức cậu, đứng dậy đi rửa mặt.

Còn phải đến khách sạn xem qua. Liêu Duy Tín mặc âu phục, lấy chìa khóa dự phòng từ trong ngăn kéo ra. Anh viết vài câu dặn dò lên giấy, ghi lại số di động và đặt cả chìa khóa lên đầu giường.

Xuống đến tiệm ăn nhanh dưới lầu, anh đặt một suất, yêu cầu một tiếng nữa mới mang lên, sau đó lái xe đến khách sạn.

Ba giờ chiều, Liêu Duy Tín nhận được điện thoại từ Bạch Ký Minh.

“Sao rồi? Ăn gì chưa?” Liêu Duy Tín đối với “đối tác” tốt hết chỗ nói, dịu dàng quan tâm lại hào phóng, có điều một khi đã chấm dứt thì chẳng khác nào người dưng nước lã.

“Đều ổn, cảm ơn.” Giọng nói của Bạch Ký Minh vẫn cứ trầm và chậm, sau đó cậu hỏi: “Tối nay anh có về ăn cơm không?”.

Sao nghe như thể nàng dâu đang chờ chồng về nhà, Liêu Duy Tín cười thầm trong bụng, ngẫm nghĩ tan ca cũng chẳng có việc gì, liền nói: “Có, có về ăn”.

“Ừm, vậy tôi đợi anh.” Bạch Ký Minh nói rất tự nhiên như thể bọn họ đã sống cùng nhau lâu lắm vậy. Cúp máy rồi mà Liêu Duy Tín vẫn cảm thấy có chút lạ lẫm. Cảm giác đó không hình dung nổi, dường như rất yên bình, lại cực kỳ dễ chịu, tóm lại chẳng có gì xấu. Anh chàng Bạch Ký Minh này, cũng có chút thú vị. Liêu Duy Tín nhếch môi cười, đột nhiên rất muốn về nhà sớm một chút.

Chương 2: Kỳ nghỉ

Ngày sau thế giới này có đẹp đến nhường nào

Cũng không sánh bằng giây phút kia

Chẳng ai có thể tránh khỏi biệt ly

Cứ coi như vào một kỳ nghỉ bất ngờ

Cứ coi như trong giấc mơ giữa khổ đau

Đã yêu anh.

Kỳ nghỉ (Vương Phi)(có chỉnh sửa)

Liêu Duy Tín về đến nơi đã bảy giờ, nhìn thấy một bàn đầy thức ăn quả thực khiến anh phải sửng sốt, lại thấy Bạch Ký Minh đeo tạp dề bưng một tô canh thanh đạm từ nhà bếp đi ra, thật không biết nói gì mới phải.

Bạch Ký Minh điềm nhiên nói: “Mau đi rửa tay vào ăn cơm, nhà anh chả có gì, mua ở siêu thị cả đấy”. Ngẩng đầu thấy Liêu Duy Tín vẫn đứng yên bất động, tay vịn lên lưng ghế, cậu nhướn mày hỏi: “Sao thế, sợ có độc à?”.

Liêu Duy Tín cười: “Không ngờ cậu biết cả khoản này, thật không đơn giản”. Vừa nói vừa cởi áo khoác thay giày, rồi bỏ luôn một miếng sườn xào chua ngọt vào miệng. Ừm, ngon!

Bạch Ký Minh đấm anh một cái: “Đi rửa tay, không biết giữ gìn vệ sinh, hồi tiểu học anh học hành thế nào vậy”. Liêu Duy Tín vừa đi vào phòng tắm vừa cười: “Thật ngại quá, tôi mù chữ”.

Thịt bò xào ớt xanh, khoai tây chiên, bắp cải trộn sữa, còn có sườn xào chua ngọt, canh hàu nấu củ cải, một bàn đầy thức ăn nhanh chóng được hai người chén sạch. Liêu Duy Tín thỏa mãn ợ một tiếng, dựa vào thành ghế không muốn động đậy. Bạch Ký Minh nheo mắt nhìn anh: “Có được không? Không biết khẩu vị của anh thế nào, nấu theo khẩu vị của tôi, có nhạt không?”.

“Không nhạt, vừa phải.” Đậu chỉ vừa phải, thật sự là quá ngon. Liêu Duy Tín nhìn Bạch Ký Minh đang dọn dẹp bàn ăn, trong lòng âm thầm vui mừng: Không biết Đỗ Tử Thành tìm ở đâu tuyệt phẩm này, hôm nào phải mời hắn đi ăn một bữa mới được, đột nhiên Bạch Ký Minh thò đầu ra gọi: “Duy Tín anh qua đây, giúp tôi rửa bát”.

Liêu Duy Tín thở dài đứng dậy, chậm chạp bước vào nhà bếp. Bạch Ký Minh đang thành thạo rửa từng chiếc bát, hai tay trắng xóa đầy bọt.

Liêu Duy Tín nhìn bộ dạng bận bịu của cậu, tự dưng cảm thấy rất ấm áp.

Sự thật đã chứng minh, Bạch Ký Minh có rất nhiều ưu điểm, khiến Liêu Duy Tín hận mình sao không thể gặp cậu sớm hơn. Người này dường như rất thích làm việc nhà, cũng không biết lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy, mỗi ngày đều làm những món mới, trong phòng lúc nào cũng sạch bong không một hạt bụi. Có một lần Liêu Duy Tín vô tình hỏi: “Cậu không phải đi làm sao?”. Bạch Ký Minh thần nhiên đáp: “Đang trong kỳ nghỉ”. Liêu Duy Tín còn muốn hỏi tiếp, nhưng đột nhiên nhớ đến Đỗ Tử Thành từng nói, hai bên không hỏi nghề nghiệp, không hỏi quá khứ của nhau, liền ngậm miệng lại.

Tính cách của Bạch Ký Minh rất điềm đạm, lại cực kỳ biết lắng nghe. Trong cái thời đại ai cũng muốn khoe khoang bản thân, sự trầm lặng của cậu giống như một viên kim cương hiếm có. Bất luận Liêu Duy Tín nói gì, lúc nào cậu cũng chăm chú lắng nghe. Hơn nữa kiến thức của cậu rất rộng, vấn đề nào cũng có thể bổ sung một hai câu, càng khiến Liêu Duy Tín thao thao bất tuyệt.

Bạch Ký Minh cũng thích xem phim, thích nhất là phim kinh dị. Hai người thường cuộn tròn trên sofa ăn khoai tây chiên, tựa vào nhau cùng xem đĩa. Cho dù là phim Bạch Ký Minh xem rồi, cậu cũng tuyệt đối không có ý kiến gì, làm như lần đầu tiên vừa mới xem. Nhưng cậu không thích đến rạp chiếu phim, cảm thấy ra ngoài người đông quá phiền phức.

Con người này có sức chịu đựng đáng khâm phục, không cần giao thiệp cũng chẳng tiếc tù túng gì cả. Liêu Duy Tín âm thầm để ý, phát hiện Bạch Ký Minh còn rất ít khi nhận điện thoại, như thể cậu đến đây sống, ngay lập tức hoàn toàn đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài.

Liêu Duy Tín là người thích ồn ào, công việc của anh cũng cần phải ra ngoài. Lúc anh tham gia nhậu nhẹt bên ngoài, Bạch Ký Minh không hề gọi điện cho anh, cũng không hỏi bao giờ anh về. Thường thì vào nửa đêm, khi Liêu Duy Tín uể oải đẩy cửa bước vào, trước mắt anh không còn là một khoảng tối đen kịt, mà là ánh đèn mờ nhạt hắt ra từ bậc thềm.

Rất ấm.

Trong chuyện giường chiếu, hai người hoàn toàn ăn khớp, trừ từ “tuyệt vời” ra, Liêu Duy Tín không biết phải hình dung như thế nào nữa. Bạch Ký Minh rất tự nhiên, chưa từng ngượng ngịu che che đậy đậy, thậm chí cậu còn lên mạng tìm hiểu về kỹ thuật khác, sau đó thực hành ngay trên cơ thể Liêu Duy Tín. Lúc nào cậu cũng có những cách quái lạ, đem đến thích thú bất ngờ cho Liêu Duy Tín, thậm chí còn đề nghị hôm nào đó chơi trò SM (*).

Có lúc Bạch Ký Minh rất điên cuồng, hai người cùng nhau thử nghiệm những cảm giác khác biệt, bất luận yêu cầu của Liêu Duy Tín có quá đáng đến đâu, cậu cũng chưa từng từ chối.

Quả là thích thú vô cùng, khó mà diễn tả nổi.

Liêu Duy Tín rất mãn nguyện, đương nhiên cũng không thể bạc đãi “đối tác” xuất sắc này. Quần áo từ trong ra ngoài mua cả đống, thẻ tín dụng tiền mặt đặt ngay trên kệ giày trước cửa, quà tặng đem về thì khỏi nói. Bạch Ký Minh không từ chối cũng chẳng cảm ơn, chỉ mỉm cười nhận lấy. Liêu Duy Tín tâm trạng rất tốt, ngày nào cũng mong đến tối về nhà, thưởng thức trò mới của Bạch Ký Minh, bất luận là trên món ăn hay trên người. Cuộc nhậu nhẹt xã giao nào có thể trốn anh liên trốn, đột nhiên cảm thấy cuộc sống ngày xưa thật nhàm chán vô cùng.

Tan ca anh đến cửa hàng mua một bó hoa tươi, khi lái xe còn tưởng tượng cảnh rắc cánh hoa lên cơ thể láng mịn của Ký Minh, nhất định hấp dẫn mê người. Liêu Duy Tín cười thầm, có chút nôn nóng không yên. Nghĩ đến Bạch Ký Minh thích ăn bánh ga tô, anh lại xuống xe đi mua một cái. Cũng chẳng biết sinh nhật

cậu là ngày nào, nhớ mang máng trên tờ giấy khai báo lý lịch hồi trước có viết, đến lúc đó phải tổ chức ăn mừng mới được.

Tiếc là Bạch Ký Minh không uống rượu, không thì hai người đã làm một bữa tiệc dưới ánh nến rực rỡ, uống chút rượu vang càng thêm lãng mạn... Gần đây đang rộ lên một bộ phim bom tấn, lần này nhất định phải lôi cậu đến rạp, ngồi nhà xem đĩa làm sao mà so được, những bộ phim về thảm họa toàn cầu cần nhất chính là hiệu ứng chấn động... Đỗ Tử Thành đính hôn, cũng nên đưa Bạch Ký Minh đi cùng, tiện thể giới thiệu với vài người bạn. Cậu với Đỗ Tử Thành thân thiết vậy, chắc không từ chối đâu...

Liêu Duy Tín nghĩ hết chuyện này đến chuyện kia, cho xe vào ga ra, tay cầm bó hoa, miệng huýt sáo bước lên lầu.

Ấn chuông cửa một lúc lâu cũng không thấy Bạch Ký Minh ra. Tên yêu tinh này lại giả trò gì mới không biết. Liêu Duy Tín phì cười, rút chìa khóa mở cửa.

Trong phòng tối om, Liêu Duy Tín bật đèn, bước vào phòng ngủ.

“Ký Minh.” Không có ai trả lời. Liêu Duy Tín đi từ phòng này sang phòng khác, thư phòng, nhà bếp, nhà vệ sinh, phòng khách, ban công... đều không thấy bóng dáng Bạch Ký Minh.

Liêu Duy Tín đột nhiên cảm thấy sợ hãi, anh chợt nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng, lao ngay vào phòng ngủ, “xoẹt” một tiếng mở toang tủ quần áo.

Quần áo của Bạch Ký Minh cũng không thấy nữa.

Liêu Duy Tín quay đầu nhìn tờ lịch bắt mắt trên đầu giường.

Một tháng, vừa đúng một tháng.

Như thể máu trong người bị rút cạn, Liêu Duy Tín ngồi đờ đẫn trên giường, đầu óc trống rỗng. Anh thất thần lần mò lấy ra một điều thuốc, châm lửa hít hai hơi, bỗng dưng đứng bật dậy gọi điện thoại.

“Duy Tín? Tìm mình có chuyện gì?”, giọng của Đỗ Tử Thành.

“Bạch Ký Minh đi rồi.”

“Đi rồi? À, một tháng rồi nhỉ, ha ha, mình đã bảo cậu ta rất tuyệt, thế nào, thích lắm phải không?”

“Số di động của cậu ấy bao nhiêu?”

Im lặng, rất lâu sau Đỗ Tử Thành mới lên tiếng: “Đã nói rõ xong xuôi đường ai nấy đi, còn tìm cậu ta làm gì?”.

Liêu Duy Tín nhất thời không biết nói gì. Nói là anh đã thích cậu ấy sao? Nói là không muốn chia tay? Nói là còn muốn tiếp tục? Nói là...

“Không phải là cậu nghiêm túc đấy chứ?” Đỗ Tử Thành trầm giọng xuống: “Duy Tín, về căn bản cậu không hiểu gì về cậu ta hết. Lúc đầu do mình giới thiệu cậu là một người rất dứt khoát, hết là hết, tuyệt đối không dây dưa lôi thôi, nên cậu ta mới đồng ý. Bạch Ký Minh là một người rất cố chấp, đã chia tay thì nhất định không bao giờ quay lại, thôi bỏ đi”. Đỗ Tử Thành lại cười: “Hay để mình giới thiệu cho cậu một anh chàng tuyệt vời hơn? Trước mặt cậu, mình tình nguyện làm “tú ông” đó...”.

Đỗ Tử Thành còn nói gì nữa, Liêu Duy Tín chẳng buồn nghe. Anh chậm chạp cúp máy, trong lòng chợt thấy trống hoác. Con người đó mới sáng nay còn ngoan ngoãn quỳn rũ bên dưới anh, không ngờ nói đi là đi, ngay cả một lời từ biệt cũng không có, phải chăng ngay lúc đó cậu ấy đã quyết định sẽ rời đi rồi?

Liêu Duy Tín cúi đầu, nhìn thấy bên cạnh chiếc chìa khóa dự phòng đặt trên bàn là một phong thư vừa dày vừa to. “Soạt” một tiếng, tất cả các thứ bên trong bị anh đổ lên bàn.

Thẻ tín dụng, tiền mặt vẫn thế không thiếu một đồng, dưới cùng là tờ giấy trắng có in một bảng biểu kê khai. Liêu Duy Tín vội vàng rút ra, lật qua lật lại mấy lần, muốn tìm trong đó một câu, hoặc nửa câu có chút tình ý.

Không có, hoàn toàn không có. Trên đó chỉ có hàng loạt con số khô khan vô vị, quần áo bao nhiêu tiền, quà tặng bao nhiêu tiền, có thể trả lại đều trả cả rồi, không thể trả thì để lại một số tiền tương ứng, ước chừng hơn một vạn. Rõ ràng từng món một, thật không biết cậu tìm thấy mấy tờ hóa đơn bằng cách nào. Bạch Ký Minh, rõ ràng có tính toán hơn nhiều so với những gì cậu thể hiện trước mặt Liêu Duy Tín.

Liêu Duy Tín chợt nhớ đến những tấm ảnh mà hai người tự chụp trong lúc nhàn rỗi, đã thống nhất để trong máy tính thỉnh thoảng xem.

Toàn bộ đều xóa sạch, một tấm cũng không để lại. Ổ cứng cũng xóa, thẻ nhớ của máy ảnh cũng xóa. Bạch Ký Minh biến mất không để lại một dấu vết, ngay cả những dòng chữ cuối cùng kia cũng được đánh bằng máy tính. Nhớ lại lúc trước, tờ giấy kê khai lý lịch là do tự tay cậu viết.

Đúng rồi, còn có tờ giấy đó. Liêu Duy Tín lao tới, kéo ngăn tủ bên đầu giường của mình. May mà tờ lý lịch vẫn còn, nét chữ ngay ngắn thanh thoát, có cả tấm ảnh đời thường nữa. Bạch Ký Minh dựa vào lan can, mắng tóc trước trán bị gió thổi khê đung đưa, môi nở nụ cười dịu dàng tĩnh lặng.

Chỉ còn lại mấy tờ giấy cùng tấm ảnh này, chứng minh rằng từng có một người như thế ở bên Liêu Duy Tín suốt một tháng nay.

Liêu Duy Tín nằm ngửa trên giường, nhìn chằm chằm màu trắng xám trên trần nhà, trong lòng không biết là cảm xúc gì nữa. Thất vọng? Đau đớn? Kinh hãi? Phẫn nộ? Đường như mỗi thứ có một chút, nhưng lại dường như chẳng phải thứ nào cả.

Thậm chí anh không thể nói Bạch Ký Minh đã sai. Điều kiện đã nói rõ ngay từ đầu, hết một tháng thì đường ai nấy đi, đương nhiên không thể trách được. Tiền và thẻ tín dụng đều vứt trên bàn, Bạch Ký Minh không đem theo cái gì.

Nhưng mà, thực sự chỉ như thế này thôi sao? Trừ những thứ có thể nhìn thấy kia, thật sự không còn gì khác ư? Những tiếng cười, những cảm xúc mãnh liệt, những lời ngọt ngào âu yếm, những tiếng rên gào không thể kiểm soát, tất cả hóa thân vào trong đồng hồ vô hồn kia, khiến lồng ngực Liêu Duy Tín bị bóp nghẹt, thở không ra hơi.

Bạch Ký Minh, cậu thực quá tuyệt tình!

* * *

(*) SM: từ viết tắt của Sadism và Masochism, là hình thức quan hệ tình dục đạt được khoái cảm khi bị người khác hành hạ, làm đau và ngược lại.

2. Chương 03 + 04

Chương 3: Lần đầu gặp gỡ

Đóng băng khoảnh khắc đó, đóng băng ngày đầu ta gặp nhau

Đóng băng tình yêu này, đóng băng giây phút anh hôn em

Đóng băng (Lâm Tuấn Kiệt)

Bạch Ký Minh vừa bước tới hành lang đã nghe thấy tiếng ồn ào phát ra từ lớp mình dạy. Chuông vào lớp vang lên từ nãy, nhiều học sinh vẫn đang thông thả bước về lớp. Hôm nay là ngày đầu tiên của học kỳ mới, trở lại trường sau kỳ nghỉ hình như ai cũng có phần hơi phấn khích. Bạch Ký Minh không bước nhanh hơn, vẫn chậm rãi đi đến trước cửa lớp.

Lớp này cậu dạy từ năm nhất, năm nay đã là năm thứ ba, thầy trò đều vô cùng quen thuộc tính cách của nhau. Tương đối ngoan, phần lớn học sinh đang ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình, chỉ có một số ít vẫn đang

đứng, thấy Bạch Ký Minh thì lập tức trở về vị trí. Trong lớp chỉ còn mấy cậu học sinh mới, ngồi trên bàn, dựa lưng vào bàn giáo viên, to tiếng cười đùa, không coi ai ra gì.

Bạch Ký Minh không lên tiếng, thậm chí chẳng buồn động đậy, cậu đứng im lặng trước cửa lớp, quan sát năm, sáu cậu sinh viên mới kia. Bọn chúng nhanh chóng nhận ra không khí khác thường, đồng loạt quay lại, nhìn thấy Bạch Ký Minh, vẫn có thể tiếp tục phớt lờ, thậm chí cả cười đùa.

Loại sinh viên này Bạch Ký Minh gặp quá nhiều rồi, tuổi trẻ bao giờ cũng ngỗ ngược ngang bướng. Cứ tưởng chống lại người có quyền cao nhất ở đây, vi phạm kỷ luật là anh hùng vĩ đại nhất quả đất. Bạch Ký Minh không nói gì, mặt không chút biểu cảm, những sinh viên khác thấy tình hình không ổn, sớm đã im lặng. Thời gian chậm chạp trôi qua, mấy cậu kia thấy càng nói càng vô vị, dần dần cũng ngậm miệng. Một cậu giả vờ vừa nhìn thấy Bạch Ký Minh, kêu lên một tiếng: “Ui chao, không phải thầy giáo đây ư, đến từ bao giờ không biết. Mẹ kiếp, tụi mày mù hết rồi à, mau chào thầy đi chứ”.

Lũ còn lại cười khanh khách thì nhau nói: “Em chào thầy...”, sau đó cười nghiêng ngả.

Tiếc là chẳng có ai hưởng ứng, học sinh lớp này đã quá hiểu tính cách Bạch Ký Minh, chỉ ngồi im không có động tĩnh gì.

Bạch Ký Minh bước lên phía trước, hoàn toàn không nổi giận, chỉ cười nhạt, nói: “Nghe các giáo viên khác nói lớp tôi có thêm vài học sinh mới, thật không tồi chút nào. Quả nhiên mới đến đã biểu diễn xiếc khỉ, thật là đa tài”.

Đám học sinh bên dưới phì cười, mấy cậu kia then quá, một cậu bước lên trợn mắt: “Mẹ kiếp, thầy vừa nói gì?”. Bạch Ký Minh liếc hắt một cái: “Tôi nói gì không quan trọng, quan trọng là cậu đã nói gì. Viết câu cậu vừa nói lên giấy, đọc năm mươi lần trước mặt mẹ cậu, thì sẽ biết phải nói gì”.

Cậu học sinh đó tức đến nỗi không nói được câu nào, khuôn mặt hết đỏ lại trắng, lũ còn lại đưa mắt nhìn nhau, không dám lên tiếng. Bạch Ký Minh mặt mày sầm lại, từ tốn bước lên bục giảng. Cậu càng im lặng như thế, bọn chúng càng không chịu nổi, bất giác tự động đứng dậy rời khỏi bàn học.

Bạch Ký Minh nhận ra bọn chúng đang đưa mắt nhìn cậu thanh niên ở trong góc, ngay lập tức hiểu ra vấn đề, hóa ra còn có một tên cầm đầu. Cậu thần nhiên đứng trên bục giảng nhìn xuống bọn chúng: “Học sinh mới đến ngồi ở phía dưới, có chuyện khác gì sau này nói tiếp”. Mấy cậu học sinh lại đưa mắt nhìn về phía đại ca, người này khề gật đầu, ung dung bước xuống cuối lớp ngồi, lúc này đám còn lại mới cất bước theo sau.

Bạch Ký Minh gỡ danh sách lớp, lần lượt điểm danh. Lần này không có ai gây rối, yên phận trả lời. Đọc đến “Lạc Nhất Lân”, cậu thanh niên kia đứng lên nói một tiếng “Có”.

Bạch Ký Minh không để tâm lắm chuyện vừa xảy ra, cậu mở giáo án bắt đầu giảng bài, suốt buổi học cậu để ý ánh mắt Lạc Nhất Lân nhìn mình chằm chằm. Bạch Ký Minh chẳng buồn quan tâm, đối với loại thành phần cá biệt này, hoặc là không đụng vào, đã đụng vào thì phải nắm được nhược điểm mới mong hấn chịu phục, nếu như dạy dỗ cũng không có tác dụng thì chẳng thà để mặc cho xong – làm giáo viên cũng cần có sách lược.

Đương nhiên cậu không biết rằng, lúc cậu quay lưng viết trên bảng, một học sinh quay lại nói với Lạc Nhất Lân: “Đại ca, ông thầy này kiêu ngạo quá đáng”.

Lạc Nhất Lân nhìn Bạch Ký Minh có chút đăm chiêu, sau đó cười khề, nói: “Hắn cũng giống tao thôi”. Cậu học sinh kia kinh ngạc: “Đại ca, anh nói hắn cũng đồng...”, chưa kịp nói hết, đã bị ánh mắt của Lạc Nhất Lân làm cho im bặt.

Lạc Nhất Lân nhếch mép, nói khề: “Hay lắm, đùa hắn một phen nào”.

Làm giáo viên trường thể dục thể thao, nói thoải mái thì cũng thoải mái thật, chỉ có buổi sáng lên lớp, buổi chiều ngồi trong văn phòng tán gẫu soạn giáo án, không có áp lực đi dạy. Nhưng nói không thoải mái cũng chẳng sai, tất cả học sinh ở đây đều là “học sinh có vấn đề” của các trường khác. Tính tình kỳ quái nổi, rất khó quản lý. Đối đầu với giáo viên là chuyện thường thấy, hồi trước còn có cô giáo bị học sinh làm tức đến phát khóc.

Vừa tốt nghiệp đại học Bạch Ký Minh liền nhận lời mời đến đây dạy, thực ra trường cậu học không phải là trường sư phạm, nhưng cậu thích sự tự do nhàn nhã, không đua tranh bon chen, thực tập xong liền ở lại đây luôn. Thoảng cái đã ba năm trôi qua, cậu gặp qua không biết bao nhiêu học sinh, lai lịch đáng sợ có, tính cách hung bạo có, thích gây sự có, nhưng cậu chưa từng gặp học sinh nào giống Lạc Nhất Lân đang đứng trước mặt, không ngờ cậu học sinh này lại dám theo dõi mình.

Bạch Ký Minh quan sát mấy người đó đang từng bước từng bước áp sát, đành phải lùi về sau, dần dần lùi vào trong ngõ. Đám người đi cùng không phải là học sinh trong trường, nhưng đều trẻ, chỉ tầm mười bảy mười tám, tóc nhuộm, quần áo lập dị. Một tên huyết sát: “Đúng là không tồi, da dễ trắng trẻo mượt mà. Phải rồi, còn là gay chứ, chắc chắn là đứa bị đè, nhìn bộ dạng quyền rũ của hắn kìa”.

“Không phải mày động lòng rồi đó chứ?”

“Thằng này chỉ dám nghĩ bậy chứ làm gì có gan làm bậy”, một tràng cười lớn vang lên.

Bạch Ký Minh vẻ mặt vô cảm, ngay cả lông mi cũng chẳng buồn chớp lấy một cái, không thèm để ý bọn lưu manh, chỉ nhìn về phía Lạc Nhất Lân. Cậu thiếu niên đó châm một điếu thuốc, dựa lưng vào tường, bình thản theo dõi vở kịch hay.

“Có lẽ nên gọi tôi là thầy Bạch.” Giọng nói của Bạch Ký Minh vẫn điềm tĩnh như cũ, tỏ ra không chút sợ hãi.

“Ha ha, thầy à? Mẹ kiếp, còn làm bộ thanh cao? Ra khỏi cổng trường còn xưng thầy này thầy nọ.”

“Không phải chỉ là một tên gay thôi sao? Thầy Bạch này, nếu mà bọn tôi công bố tin thầy là gay ra ngoài chắc phải chấn động lắm nhỉ?”

“Ha ha, cầu xin tụi này đi, biết đâu lương tâm đột nhiên sống lại, tụi này sẽ tha cho.”

“Không thì bọn tôi sẽ vào trường, đi khắp nơi rêu rao: Thầy Bạch là đồng tính! Ha ha, sẽ có nhiều chuyện thú vị đây”.

Mấy tên khốn nói chuyện bĩ ỉ, vẻ mặt dung tục, chờ xem Bạch Ký Minh trở nên bối rối.

Bạch Ký Minh chỉ cười nhạt, bình thản hỏi lại một câu: “Các cậu có biết Lâm Tắc Từ không?”.

Không ai ngờ cậu lại đột ngột đưa ra câu hỏi như thế, nhất thời toàn bộ ngây ra như phỗng. Bạch Ký Minh chậm rãi liếc mắt nhìn bọn chúng một cái, tiếp tục nói: “Ông ta đã từng viết một câu đối, về trên là: Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại (*). Các cậu có biết về sau là gì không?”.

Bọn chúng chỉ biết giương mắt nhìn, Bạch Ký Minh mỉm cười: “Đó là: Bích lập thiên nhãn, vô dục tắc cương¹. Các cậu có biết câu này có nghĩa gì không?”.

Một tràng các câu hỏi khiến đám người này hoàn toàn trở nên ngu ngốc, nhất thời không biết phải tiếp lời thế nào. Bạch Ký Minh thở dài, “chậc chậc” lắc đầu, vẻ mặt chán nản, thành khẩn nói: “Thế nên mới nói xã hội hiện nay, lưu manh cũng cần có chút văn hóa”.

Mấy cậu nhóc không hiểu ra sao cả, đưa mắt nhìn nhau. Lạc Nhất Lân đứng bên đột nhiên phì cười, đứng thẳng dậy tiến về phía cậu: “Anh, rất thú vị”.

Bạch Ký Minh nhìn thẳng vào mắt Lạc Nhất Lân: “Nói đi, cậu muốn thế nào”.

Lạc Nhất Lân vút điếu thuốc xuống đất, đứng trước mặt Bạch Ký Minh nói: “Làm người của tôi”.

Bạch Ký Minh khề cười: “Xin lỗi, tôi không muốn phải nuôi cậu”.

Cậu nói vừa dứt, lập tức làm dấy lên một tràng cười bới từ phía bọn lưu manh: “Mẹ kiếp, ông có biết đại ca là ai không hả?”.

“Phải đó, anh Lạc mà cần ông nuôi à? Cái mạng ông chả đáng giá bằng cái móng tay của đại ca.”

“Phòng vệ sinh của đại ca còn lớn hơn cả cái nhà của ông.”

Bạch Ký Minh lại cười nhạt: “Thật là có tiền có quyền nhỉ? Vậy xin hỏi trong đó có đồng tiền nào là do cậu tự kiếm ra không?”.

Cậu sầm mặt, nhìn lũ thiếu niên đang âm ỉ, rồi nhìn đến Lạc Nhất Lân đang liếc mình, cao giọng nói: “Mười chín tuổi tôi thi đỗ đại học, nhờ vào sự cần cù nỗ lực suốt bao năm trời của bản thân. Hai mươi hai tuổi tốt nghiệp đại học, nộp hồ sơ, thi viết, phỏng vấn được tuyển vào trường làm giáo viên, hoàn toàn dựa vào năng lực của mình. Hiện giờ từng vật dụng, từng bữa ăn đều là tiền đi dạy mua lấy. Còn các cậu? Một lũ ăn bám bố mẹ họ hàng, vung tay là vài trăm vài nghìn tệ, không chịu học hành chỉ biết bao gái, có gì tài giỏi? Sống như thế thì thằng đàn ông nào chẳng làm được? Hoặc không thì cầm dao đi khắp phố chém người, tưởng là anh hùng nghĩa khí lắm đấy? Tôi nói cho các cậu biết, ai mà chả biết đánh nhau! Trừ những cái này ra, các cậu còn biết gì nữa? Còn có gì nữa? Còn có thể làm gì? Nuôi lợn vỗ béo còn có thịt để ăn Tết, nuôi các cậu, ngoài một đồng rác rưởi ra, chẳng có chút giá trị nào hết”.

Bạch Ký Minh nói rất chậm, giọng nói cũng không vang, nhưng trầm lắng làm mấy cậu nhóc không nói được câu nào, lúc sau mới có đứa gào lên: “Mẹ kiếp, ông nói cái gì?”. Giọng nói tuy to, nhưng chỉ là mạnh miệng bên ngoài mà thôi.

Lạc Nhất Lân khoát tay ra hiệu ngăn đám lưu manh lại, chậm rãi bước đến trước mặt Bạch Ký Minh, chớp mũi gần như chạm vào mũi cậu: “Cái miệng của thầy... cũng lợi hại thật”.

Bạch Ký Minh không hề né tránh, chỉ cười khê: “Bệnh nghề nghiệp, không sửa được”.

“Thầy không chỉ chửi tụi nó thôi phải không?”

“Nói thật thì tôi chẳng thấy cậu hơn tụi nó điểm nào.”

Lạc Nhất Lân nhếch mép: “E là anh đã nhìn nhầm rồi đấy, tôi không phải loại ăn bám vô dụng đâu”.

“Vậy sao?” Bạch Ký Minh sắc mặt thản nhiên, ánh mắt rực rỡ: “Thật ngại quá, tôi không tưởng tượng nổi, một đứa nhóc miệng còn hôi sữa có thể trưởng thành đến mức độ nào”.

Lạc Nhất Lân đưa mắt nhìn xuống bờ môi Bạch Ký Minh, cúi đầu nói: “Có trưởng thành hay không, có thể thử...”.

Bạch Ký Minh lập tức gơ lòng bàn tay chắn ngang môi.

Lạc Nhất Lân cười khê: “Sao thế, không dám à?”.

Bạch Ký Minh đẩy hẳn ra, vừa nói vừa bỏ đi: “Xin lỗi, cậu lãng nhăng quen rồi, tôi sợ bị nhiễm HIV”.

Lũ đàn em không biết có nên chặn lại hay không, trong lúc chùng do dự thì Bạch Ký Minh đã bước qua. Lạc Nhất Lân nhìn bóng lưng cậu, đột nhiên gọi một tiếng: “Bạch Ký Minh”.

Bạch Ký Minh quay đầu, cười diêm đạm nói: “Ở trong trường thì tốt nhất hãy gọi tôi là thầy Bạch”. Không đợi Lạc Nhất Lân trả lời, cậu quay người bỏ đi luôn. Lạc Nhất Lân chẳng buồn để ý bộ dạng sừng sốt của lũ đàn em, chỉ mãi nheo mắt nhìn theo bóng lưng đang dần mất hút kia.

Bạch Ký Minh?!

* * *

(*) Biển lớn bao la có thể chứa đựng muôn vạn con sông. Ý chỉ làm người phải biết lắng nghe ý kiến người khác, biết giữ lập trường, sống đầy hoài bão mới có thể trở thành vĩ nhân.

Vách núi dựng đứng có thể cao nghìn trượng, bởi vì nó không có ham muốn quá đáng. Ý chỉ: con người cần phải vứt bỏ những thú vui hưởng lạc, tu thân dưỡng tính.

Chương 4: Ánh trăng bạc

Mỗi người đều có một khoảng ký ức bị thương. Càng muốn che giấu lại càng lộ rõ hơn. Anh là nỗi đau không thể nói ra lời của tôi. Càng muốn quên đi lại càng hay nhớ tới. Ánh trăng bạc (Trương Tín Triết)

Sự tấn công mạnh mẽ, những âm thanh trong cổ họng bị đè nén, không gian dường như đang muốn bốc cháy. Khao khát dâng tràn, mồ hôi tuôn trào, ngay cả hơi thở cũng trở nên nóng hổi, hết sức điên cuồng, tuyệt vọng vô cùng.

Quên đi mọi thứ, để mặc cho bản năng đưa đường dẫn lối. Đau đớn, tê dại, khoái cảm cùng cực, bất kể thứ cảm giác nào cũng khiến cậu hoàn toàn chìm đắm, ham muốn như sóng biển ùn ùn kéo đến cuốn trôi tất cả, làm cậu không thể nhin nổi, khẽ kêu lên: “Duy Tín...”.

Bạch Ký Minh bất ngờ mở to mắt, nhìn vào bóng đêm đen đến độ xòe bàn tay ra cũng không thấy ngón, hơi thở nặng nhọc vang khắp căn phòng vắng vẻ, toàn thân mồ hôi đổ ra như tắm, bên dưới cũng ướt đầm.

Cậu nằm im, nhắm mắt lại, cảm nhận dư âm trong người dần dần tan biến. Tim cũng trở về nhịp đập thông thường, tiếp đó bị nổi cô đơn trống rỗng vô biên xâm chiếm.

Bạch Ký Minh chậm chạp đứng dậy, từ tốn bước vào phòng tắm dội nước, từ tốn lau khô người, mặc đồ lót khác, từ tốn lê đến trước cửa sổ, kéo rèm cửa sang một bên.

Mặt trăng rất lớn, lại sáng, chiếu thẳng vào cửa kính, bóng cậu đổ xuống nền nhà. Bạch Ký Minh ngồi lên thành cửa sổ, chống một chân, dựa lưng vào tường, lặng lẽ ngắm nhìn mặt trăng bàng bạc ngoài kia.

Từ bé đến lớn, Bạch Ký Minh luôn là con ngoan. Thông minh, vâng lời, biết điều, chưa từng đưa ra đòi hỏi thái quá, cũng chưa hề làm chuyện gì quá đáng. Đứa trẻ như thế luôn là dạng được bố mẹ và thầy cô yêu quý nhất, cậu không bao giờ làm cho người khác phải lo lắng, bao giờ cũng biết rõ mình đang làm gì.

Cậu không phải loại người đề cao cái tôi, hiền lành vô hại, không bao giờ có ý nghĩ vượt trội xuất sắc. Cậu là loại người bình thường nhất, sống một cuộc đời giản dị tầm thường trong thế giới này. Đặc điểm duy nhất có thể gọi là cá tính của cậu, đơn giản chỉ là cậu đã quá kiểm soát bản thân. Trước giờ Bạch Ký Minh luôn biết cậu nên làm gì, muốn cái gì, cậu không cho phép cuộc sống của mình có chút rắc rối nào, cậu không để cho bất cứ ai bên cạnh phải thất vọng.

Mãi đến khi vào đại học, Bạch Ký Minh vô tình phát hiện ra, vốn dĩ cậu có hứng thú với con trai hơn là với con gái.

Làm sao đây?

Trốn tránh? Đau khổ? Mất mát? Tuyệt vọng? Suy sụp? Chấp nhận? Do dự?

Những cảm giác đó không phải là Bạch Ký Minh. Phản ứng đầu tiên của cậu là lập tức đến thư viện, mượn tất cả những tài liệu liên quan đến vấn đề đồng tính, về mặt sinh lý, tâm lý, kể cả tiểu thuyết. Cậu hoàn toàn bình tĩnh và khách quan quan sát cơ thể và nội tâm mình, sau đó đối chiếu với sách... Cậu là một người lưỡng tính, nhưng thiên về đồng tính nhiều hơn.

Bạch Ký Minh đương nhiên biết rõ, thích người cùng giới nghĩa là thế nào. Áp lực xã hội, ánh mắt của người xung quanh, cả nỗi đau khổ của bố mẹ, tất cả đều là hiện thực. Bạch Ký Minh dùng lý trí phân tích kỹ càng tình hình trước mắt, có một số chuyện không thể thay đổi được, ví như khuynh hướng tình dục của bản thân; nhưng có một số thứ có thể khống chế, ví dụ có nên thuận theo khuynh hướng tình dục của bản thân hay không.

Không cần thiết phải đau khổ hay bối rối, chuyện đã xảy ra rồi, chỉ còn cách đối mặt mà thôi. Chính trong năm đó, Bạch Ký Minh đã đưa ra một quyết định vô cùng dũng cảm, đó chính là, phóng túng một lần, sau đó quay về cuộc sống bình thường.

Bạch Ký Minh làm gì cũng có chuẩn bị, kỹ càng từng bước một, đã quyết tâm thì nhất định sẽ làm, bất kể quá trình có phiền phức đến đâu. Ở đây phải nhắc đến Đỗ Tử Thành một chút, anh ta là bạn học của Bạch Ký Minh, cũng là một trong số ít những người bạn tốt của cậu. Chỉ có anh ta biết bí mật của Bạch Ký Minh, còn xung phong đi tìm một người đáng tin cậy cho cậu.

Kế hoạch kéo dài đến ba năm, bởi vì Bạch Ký Minh nói vẫn chưa chuẩn bị xong. Vì chỉ có thể phóng túng một lần, nên nhất định mọi thứ phải thật hoàn hảo. Bạch Ký Minh bắt đầu tích tiền, tìm tài liệu, học nấu ăn. Tất cả những bước nhỏ nhất, kể cả lần đầu gặp mặt, làm sao để sống cùng nhau, xong chuyện phải biến mất như thế nào, mỗi bước đều được lên kế hoạch kỹ lưỡng.

Bạch Ký Minh cũng rất hài lòng về người được chọn, cho dù không biết Liêu Duy Tín làm nghề gì, nhưng Đỗ Tử Thành đã thề rằng, người này cực kỳ lấm tiền, không phải là loại tầm thường. Điều đó có nghĩa là, một người giao du hạn hẹp như Bạch Ký Minh ngoài đời tuyệt nhiên không thể chạm trán anh ta. Hai

người họ, anh cứ huy hoàng đằng anh, tôi bình thường đằng tôi, giống như hai con đường song song của thành phố, không ngừng kéo dài, nhưng mãi mãi chẳng thể giao nhau.

Rất hoàn hảo, không chút khuyết điểm nào.

Bạch Ký Minh nhẹ nhàng kề sát mặt vào khung cửa kính, nhìn bóng mình hiện lên trên đó.

Trừ nét cô đơn nhàn nhạt.

Còn có...

Nhớ nhưng.

Đó là yêu ư? Bạch Ký Minh mỉm cười, cảm thấy sự mát lạnh của tấm kính, cậu nhắm mắt lại. Được thôi, tình yêu, có lẽ sẽ tốt đẹp hơn nếu như nó không để lại chút dấu vết nào trong tương lai.

Cảm giác điên cuồng đó, sẽ không bao giờ có nữa; tình yêu tuyệt vọng như thế, cũng không bao giờ có nữa.

Sau này, cậu sẽ quen một cô gái bình thường, rồi kết hôn, sinh con, lo chuyện cơm áo gạo tiền, hợp tan, gia đình sự nghiệp, già đi, cuối cùng là chết.

Những cảm xúc mãnh liệt, yêu thương, những ôm ấp quăn quýt của một tháng đó, sẽ mãi mãi chôn giấu tại nơi sâu nhất trong đáy lòng cậu. Có lẽ đôi lúc ngẫu nhiên nhìn thấy khung cảnh nào đó, hay những khi giấc mộng trở về, hoặc là thời điểm một mình suy ngẫm trong đêm tối, cậu sẽ tình cờ nhớ đến, từng có một người rất thân thiết với mình, đó là nơi cất giấu nỗi đau thương của cậu.

Liêu Duy Tín.

Cái tên này, sẽ dần dần biến mất theo dòng chảy của thời gian. Cho dù lúc này nó đang khiến cậu đau đớn.

Rồi sẽ kết thúc, tất tột mọi thứ trên đời, bao gồm cả tình yêu.

Bạch Ký Minh ngồi trên thành cửa sổ, nhìn ánh trăng mỗi lúc một u ám, trong khi mặt đất lại càng lúc càng sáng hơn.

Chính là như thế, cuộc sống lúc nào cũng có chỗ thiếu hụt, không phải sao?

Bạch Ký Minh mỉm cười, ngay lúc này, thậm chí cậu cảm thấy đau khổ cũng là tài sản để sau này hồi tưởng. Cậu hoàn toàn không nghĩ đến, mọi sự vật trên thế gian không xoay chuyển theo ý người. Cậu hoàn toàn không thể ngờ được, chỉ mấy hôm sau, hai kẻ lẽ ra không nên có bất kỳ cơ hội chạm trán nào đột nhiên chỉ vì một bước ngoặt, lại gặp nhau lần nữa.

Mà cơ hội đó xảy ra khi cả thành phố S, cả đất nước Trung Quốc, và toàn thế giới đang đổ dồn sự chú ý vào một sự kiện trọng đại – Olympic Bắc Kinh.

3. Chương 05 + 06

Chương 5:Lỡ mất

Khi em đặt biệt ly vào bàn tay anh Anh nghe thấy tiếng tình yêu lặng lẽ vỡ tan. Lệ rơi trên lòng bàn tay (Vương Lực Hoành)

Mặc dù gần một năm nữa mới đến Olympic Bắc Kinh, nhưng bất kỳ người Trung Quốc nào cũng đang phấn khởi chờ đợi ngày lễ trọng đại khiến thế giới phải chú ý đó. Có thể nói trong lịch sử bóng đá Trung Quốc, thành phố S có ý nghĩa rất quan trọng, tại đây lần duy nhất bóng đá nam Trung Quốc đã vươn ra ngoài tầm châu Á, hòa mình vào bóng đá thế giới. Vì thế, thành phố S được chọn là thành phố đăng cai môn thi bóng đá, đúng là không chê vào đâu được, thậm chí có thể dự đoán được, đội tuyển bóng đá nam Trung Quốc sẽ mở màn cho Olympic bằng trận đầu tiên tại đây.

Olympic Bắc Kinh khiến toàn thể nhân dân Trung Hoa háng hái sục sôi, nhưng thật ra đăng ký và tổ chức Olympic dưới danh nghĩa của thành phố, chứ không phải danh nghĩa quốc gia. Tên của năm con linh vật dễ thương ghép lại là “Bắc Kinh chào đón bạn” chứ không phải là “Trung Quốc chào đón bạn”. Với tư cách là thành phố đăng cai, đương nhiên thành phố S cũng phải tích cực tham gia, do đó, công tác chuẩn bị đổ lên đầu Cục thể dục thể thao thành phố S là điều hiển nhiên. Còn trường thể thao mà Bạch Ký Minh đang dạy lại là đơn vị trực thuộc của Cục thể dục thể thao thành phố S, dĩ nhiên vì đất nước cậu phải cống hiến một phần sức lực cho đại hội Olympic rồi.

Về phần Liêu Duy Tín thì sao? Khách sạn năm sao “Carrey” của anh ngẫu nhiên được Cục thể dục thể thao chỉ định là khách sạn tiếp đón các vị đại biểu và vận động viên tham dự Olympic. Trách nhiệm trọng đại như thế, đương nhiên phải do đích thân Liêu Duy Tín đảm đương.

Bạch Ký Minh của chúng ta, chính là dưới ảnh hưởng của bối cảnh lớn lao đó, gặp lại Liêu Duy Tín, tiếp tục mối nhân duyên khó hiểu của hai người.

Sau khi Bạch Ký Minh biến mất, Liêu Duy Tín không hề huy động sức người sức của để tìm kiếm, anh không nòng nổi đến mức đó. Liêu Duy Tín vẫn là Liêu Duy Tín, anh có niềm kiêu hãnh của anh, mặc dù quả là có chút thất vọng và nuối tiếc. Nhưng nam tử hán đại trượng phu, cầm lên được thì cũng buông xuống được, lúc đầu đã nói rõ là một tháng, hơn nữa đối phương cắt đứt một cách triệt để như thế, nếu anh còn cố níu kéo bám theo đến cùng, vậy chẳng phải quá mất phong độ hay sao.

Liêu Duy Tín còn có rất nhiều việc phải làm. Năm sau tổ chức Olympic rồi, để công tác tổ chức được diễn ra tốt đẹp, chính phủ quyết định trong năm nay khởi động nhà thi đấu Olympic tại một số thành phố đăng cai, sau đó tiến hành giải đấu thử mang tên “Vận may Bắc Kinh”. Diễn thử tất cả những quy trình thi đấu diễn tập một lượt, bao gồm cả công tác tiếp đãi quan khách tại khách sạn. Sau đó tổng kết bài học kinh nghiệm, để chuẩn bị cho thể vận hội chính thức năm sau.

Liêu Duy Tín bận đủ mọi việc, nào là ký hợp đồng với chính phủ, trả lời phỏng vấn của ký giả để biểu thị quyết tâm, mở hội nghị các cấp, toàn lực hỗ trợ cổ vũ các giải đấu thử, đích thân giám sát đội ngũ tiếp tân, nâng cao ý thức phục vụ và trình độ phục vụ của nhân viên...

Trước khi nhìn thấy Bạch Ký Minh, Liêu Duy Tín đang ngồi giữa đám đông nghe người của Bộ Y tế tiến hành huấn luyện về các vấn đề an toàn thực phẩm. Phòng đa năng với sức chứa hơn một nghìn người đã đầy ắp. Đại bộ phận là tình nguyện viên được chọn ra từ các trường đại học cao đẳng, trường thể thao của thành phố, còn có một số nhân viên phục vụ của khách sạn Carrey.

Người của Bộ Y tế nói cực kỳ nhanh, âm lượng lại rất nhỏ, khô khan buồn tẻ, làm cho ai nấy đều buồn ngủ. Đã mấy lần Liêu Duy Tín muốn đứng dậy chuẩn thẳng, phải cố lắm anh mới chịu tiếp được. Anh chỉ cần ngồi đây, nghe hay không cũng được, chủ yếu là phải bày tỏ sự tôn trọng. Cho nhân viên của anh biết, cũng để cho quan khách chính phủ của thành phố S thấy.

Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc người kia nói hết, hội nghị tạm nghỉ mười lăm phút, mọi người vỗ tay ủng hộ nhiệt liệt, lúc này Liêu Duy Tín mới thở phào. Anh vừa đứng dậy thì một người đàn ông trung niên thấp béo bước đến trước mặt, nói với anh: “Tổng giám đốc Liêu, xin được giới thiệu với anh một người”.

Người đàn ông này là Vụ trưởng Đường Lâm, người chịu trách nhiệm tiếp đãi các đoàn tham dự Olympic lần này, cũng là quan chức chính phủ trực tiếp liên hệ với khách sạn của anh, Liêu Duy Tín gật đầu nói: “Được”, rồi đi theo ông ta.

Vừa ra đến đại sảnh, Liêu Duy Tín lập tức nhìn thấy Bạch Ký Minh. Vẫn áo sơ mi nhạt màu, quần âu sẫm màu, trên tay cầm một cuộn giấy đánh máy, đứng im lặng trong góc. Trái tim Liêu Duy Tín đánh “ầm” một tiếng khiến lồng ngực đau xé, cảm giác đau đớn này vừa xa lạ lại vừa mãnh liệt, thế nên Liêu Duy Tín có chút bất ngờ không kịp phòng ngự, nhưng Đường Lâm không để cho anh có thời gian từ từ lĩnh hội cơn đau này, ông kéo Bạch Ký Minh đến, giới thiệu với anh: “Đây là Bạch Ký Minh, giáo viên dạy môn Toán trường thể thao, hiện tại là người dưới quyền tôi, phụ trách công tác tiếp đón tại khách sạn Carrey. Cậu ta khá lắm, trung thực thẳng thắn, rất có năng lực”.

Rồi chỉ vào Liêu Duy Tín, giới thiệu với Bạch Ký Minh: “Vị này là tổng giám đốc Liêu”.

Bạch Ký Minh ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của Liêu Duy Tín, ánh mắt rõ ràng tràn ngập kinh ngạc. Khoảnh khắc ấy, tâm trạng Liêu Duy Tín đột nhiên cực tốt.

Chỉ tiếc là, cảm giác tốt đẹp đó chẳng kéo dài được bao lâu. Trong chớp mắt Bạch Ký Minh đã quay về trạng thái bình thản, cậu đưa tay ra, nói: “Xin chào, tôi là Bạch Ký Minh”.

Vẫn là giọng nói chậm rãi nhẹ nhàng, mang theo chút trầm ấm. Liêu Duy Tín nhìn nụ cười thận trọng xa lạ trên khuôn mặt cậu, cảm thấy rất chướng mắt.

Con người này, nửa tháng trước còn rên rỉ cầu hoan trên giường anh, nửa tháng sau lại có thể giả vờ như không ai biết ai.

Được, cậu giỏi lắm.

Liêu Duy Tín nắm lấy bàn tay cậu, nói: “Xin chào, tôi là Liêu Duy Tín”.

Đường Lâm không để ý đến cơn sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người, quay sang nói với Bạch Ký Minh: “Ký Minh, cậu còn phải lên phát biểu, mau đi chuẩn bị đi”. Bạch Ký Minh lập tức cúi mình: “Vâng tôi đi trước đây”, nói xong quay người đi mất.

Liêu Duy Tín vâng vâng dạ dạ đối phó với Đường Lâm, thực chất trái tim anh đã bay vào phòng đa năng rồi, mãi mới nghe thấy Đường Lâm nói: “Chúng ta cũng vào đi”. Anh liền lập tức giơ tay mời ông đi trước, rồi cùng bước vào.

Mười lăm phút tạm nghỉ kết thúc, căn phòng dần yên tĩnh trở lại, giọng nói trong trẻo của Bạch Ký Minh truyền qua micro, vang vọng cả căn phòng: “Chào mọi người, tôi là Bạch Ký Minh, giáo viên trưởng cao đẳng thể dục thể thao, hôm nay xin được phép trình bày vấn đề liên quan đến tiếp đón các đoàn đại biểu tham gia Olympic sắp tới. Bài phát biểu của tôi kéo dài khoảng hai tiếng đồng hồ”.

m lượng vừa phải, không quá nhanh cũng không quá chậm, dù sao Bạch Ký Minh cũng đã làm thầy giáo được ba năm, phong thái trước đám đông đường hoàng tự nhiên, người của Bộ Y tế lúc này khó mà so bì được. Giọng cậu trầm tĩnh, ánh mắt từ từ nhìn khắp hội trường, ngay cả biểu cảm của người ngồi trong góc khuất nhất cậu cũng nắm bắt được.

“Tôi biết, sau mấy ngày tập huấn liên tục, mọi người đều mệt rồi, vì thế trước tiên tôi đã chuẩn bị một đoạn phim nhỏ, để mọi người thư giãn chút.”

Bạch Ký Minh di chuột trên máy tính xách tay, lập tức một giai điệu quen thuộc vang lên khắp phòng đa năng: “... khi ngọn đuốc Olympic lần đầu tiên được châm lửa, hy vọng theo sau bước chân chúng ta, khi đích đến không còn xa vời, linh hồn chúng ta đang hòa nhập... (*)”, trên màn hình là đoạn tuyên bố của cựu chủ tịch Ủy ban Olympic quốc tế Juan Antonio Samaranch: “Trung Quốc, Bắc Kinh”. Sau giây phút huy hoàng đó là những khuôn mặt hoan hỉ reo vang của người dân cả nước, tiếp đây là khung cảnh tráng lệ của các kỳ Olympic trước, reo hò có, hạnh phúc có, nước mắt có, kích động có, và cả đau thương cũng có. “... để chấp cánh cho ước mơ, bạn và tôi phải dùng cảm đương đầu thử thách. Để khoảnh khắc này ghi dấu cuộc đời, để năm tháng mãi mãi không quên...” Cho dù bài hát đó mọi người đã nghe vô số lần, cảnh tượng này chiếu đi chiếu lại trên ti vi, nhưng chưa có lúc nào rung động đi vào lòng người đến như vậy. Ngay cả Liêu Duy Tín cũng bất giác ngồi thẳng dậy, chăm chú xem từng khung cảnh hiện trên màn hình.

“Tôi tin rằng, các vị ngồi đây đều cảm thấy xúc động. Những trận đấu tuyệt vời đó, những khoảnh khắc huy hoàng đó, sẽ được diễn ra ngay tại đây, tại Bắc Kinh, tại Trung Quốc. Và chúng ta, với tư cách là tình nguyện viên của thể vận hội, chúng ta sẽ đích thân trải qua cột mốc lịch sử này, tận mắt chứng kiến những giây phút chấn động lòng người, trực tiếp tham gia vào thể vận hội thể thao lớn nhất thế giới. Chúng ta tập trung tại đây, đều vì một mục đích, đó chính là cống hiến một phần sức lực cho Olympic Bắc Kinh, để cho thể vận hội lần này được thành công tốt đẹp, đem khẩu hiệu ‘Chung một thể giới, chung một giấc mơ’ đến mọi miền trên thế giới. Các vị ngồi đây đều là những gương mặt ưu tú nhất qua bao vòng tuyển chọn. Bắt đầu từ bây giờ, nhất cử nhất động của các bạn, không chỉ thể hiện con người bạn, không chỉ đại diện cho trường học của bạn, mà còn đại diện cho toàn thể Đoàn tình nguyện chúng ta, đại diện cho thành phố S, đại diện cho dân tộc Trung Hoa.”

Chỉ bằng một đoạn phim không quan trọng, vài câu nói ngắn ngủi, mọi người đã tập trung toàn bộ sự chú

ý vào phần tập huấn, nỗi chán nản sốt ruột khi này đã được quét sạch. Từ ý nghĩa tham gia cho đến nhiệm vụ tiếp đón, từ cử chỉ ứng xử cho đến quá trình tiếp đón, Bạch Ký Minh giống như một nhà chỉ huy xuất sắc, cậu làm mọi người bình tĩnh lại khi họ kích động, cậu làm tắt cả hưng phấn khi họ cảm thấy uể oải.

Một Bạch Ký Minh như thế này, là điều Liêu Duy Tín chưa từng biết đến, từng cử động của cậu đều tỏa ra ánh hào quang của sự tự tin. Cậu là đạo diễn xuất sắc nhất, hội trường hơn một nghìn người này đều là diễn viên của cậu, vô tình tuân theo mỗi bước đi của cậu. Lúc phấn khởi, lúc trầm tư, lúc cười vang, lúc đau buồn, lúc cảm khái.

Liêu Duy Tín ngẩng nhìn con người Bạch Ký Minh đó, tao nhã ung dung, rực rỡ chói lóa, khoe miệng cười như hơi mỉm cười, đôi mắt sáng như sao. Từng cử động, từng biểu cảm của cậu đều thu hút ánh mắt Liêu Duy Tín, đến lúc giật mình tỉnh lại mới hay anh đã mê muội trong đó rồi. Liêu Duy Tín căn bản chẳng nghe được Bạch Ký Minh đang nói gì, mà những thứ đó đối với anh cũng không quan trọng. Chỉ có con người ở trước mắt, tươi tắn, sinh động, phức tạp đã chiếm trọn trái tim anh, khiến anh khó có thể thoát ra được sự cảm động này.

Chỉ đến khi một tràng vỗ tay nồng nhiệt vang lên, Liêu Duy Tín mới tỉnh táo lại, Bạch Ký Minh đang cúi người, cầm lấy giấy tờ rời khỏi sân khấu. Cậu không quay về chỗ ngồi, mà hỏi khế nhân viên phục vụ bên cạnh một câu, rồi bước ra ngoài.

Liêu Duy Tín không chút do dự, lập tức đứng lên đi ra, đuổi theo đến phòng vệ sinh.

Bạch Ký Minh đang rửa tay, giấy tờ đặt một bên. Liêu Duy Tín dừng bước, Bạch Ký Minh ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau trên tấm gương.

Không ai nói gì, sự xa cách trong ánh mắt Bạch Ký Minh khiến những lời muốn nói của Liêu Duy Tín toàn bộ biến mất không chút dấu vết.

Bạch Ký Minh quay người, đối diện với Liêu Duy Tín.

Bầu không khí khác thường mơ hồ lan tỏa, giống như một màn sương mù dày đặc không cách nào xé toạc, khiến Liêu Duy Tín khó thở, một lúc sau anh mới thốt ra một câu: “Bài phát biểu của cậu rất tuyệt”.

“Cảm ơn.” Bạch Ký Minh mỉm cười, biểu cảm khách khí kính cẩn, Liêu Duy Tín đương nhiên hiểu rõ thái độ đó, cậu nói: “Nếu không có việc gì tôi xin phép đi trước”.

Trái tim Liêu Duy Tín như bị từng lớp dây thép cuốn quanh, càng vùng vẫy càng chặt hơn, máu rỉ ra từng chút một. Anh tự cười khổ, thì ra có một người mà Liêu Duy Tín này không thể có được. Anh thở dài, nói: “Tạm biệt”.

Bạch Ký Minh vẫn cười điềm đạm: “Tạm biệt giám đốc Liêu”.

Liêu Duy Tín không động đậy, nhìn Bạch Ký Minh từ từ bước về phía mình, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Sau đó...

Lướt qua nhau.

Liêu Duy Tín đứng ở đó, nhắm chặt mắt lại.

* * *

(*) Lời ca trong bài hát “Ước mơ xa hơn”, là một trong những ca khúc của Olympic Bắc Kinh năm 2008 do ca sĩ Ưông Chính Chính thể hiện.

Chương 6: Rất muốn yêu em

Rất muốn yêu em Là sự giằng vò anh không kiềm chế nổi Có thể nào xin em đừng Đừng chọn cách lần tránh Anh chỉ muốn yêu em Anh rất muốn yêu em Lẽ nào chỉ có thể mừng tượng khuôn mặt em Trong màn sương mật mù. Rất muốn yêu em (Trương Tín Triết)

Liêu Duy Tín quay trở lại hội nghị, Đường Lâm đón sẵn trước mặt, cười nói: “Giám đốc Liêu, tôi nay không được có việc khác đâu đây. Tôi đã đặt tiệc rồi, đoàn tiếp đón của Cục thể thao và người của Carrey sẽ giao lưu một chút. Từ bây giờ cho đến khi Olympic năm sau kết thúc, chúng ta còn phải hợp tác vui vẻ”.

Liêu Duy Tín cười khách sáo: “Mọi người đã đến Carrey, đương nhiên phải là tôi mời khách mới phải, sao có thể để ngài Đường tốn kém được”. Đường Lâm xua tay: “Không được không được, lần này thế nào cũng phải để tôi mời, lần sau đi, lần sau đến lượt anh mời”. Không đợi Liêu Duy Tín trả lời, ông quay người gọi Bạch Ký Minh: “Tiểu Bạch, cậu đi cùng đi. Về sau hai bên còn hợp tác lâu dài, nhân cơ hội này mọi người làm quen lẫn nhau”.

Bạch Ký Minh hơi sững người, sau đó mau chóng mỉm cười gật đầu.

Từ lúc hai người gặp lại nhau, rồi mọi người ngồi xuống tán gẫu, đến lúc lên xe đến nhà hàng, cuối cùng là quây quần bên bàn ăn, Bạch Ký Minh như thể lần đầu tiên được gặp tổng giám đốc Liêu của khách sạn năm sao lớn nhất thành phố S. Bất luận lời nói, cử chỉ điệu bộ đều hết sức tự nhiên.

Nếu như cậu có một chút ý định né tránh, thì tâm trạng của Liêu Duy Tín không đến nỗi tệ như hiện nay. Con người này đã xóa sạch khoảng thời gian một tháng kia, không lưu lại một chút ấn tượng nào. Sao lại có một người như vậy, rốt cuộc là cậu diễn kịch quá giỏi, hay là quá dối vô tình?

Như thể chưa từng có gì xảy ra, về việc này Liêu Duy Tín không làm nổi. Anh mất tự chủ, cứ nghĩ mãi về Bạch Ký Minh, không còn phong thái vui vẻ thường ngày, đối với việc Đường Lâm chờ các vị quan khách khác cũng chỉ cười trừ cho qua. Có lúc Liêu Duy Tín vô tình ngẩng đầu lên, ngẫu nhiên nhìn thấy Bạch Ký Minh quay mặt lại, ánh mắt hai người giao nhau, lòng anh chợt rung động.

Thức ăn đã gọi xong, phía Liêu Duy Tín có mấy vị giám đốc hành chính của Carrey, bên Đường Lâm có Bạch Ký Minh cộng thêm vài thầy cô khác, tổng cộng bảy, tám người. Ban đầu mọi người đều không mấy tự nhiên, nhưng đều là người có nhiều kinh nghiệm ở bên ngoài, lại có ý muốn làm quen, cộng thêm vài cốc rượu, không khí bàn tiệc dần trở nên thân thiện.

Cửa đột nhiên mở, Đỗ Tử Thành bước vào, mỉm cười nhìn mọi người bên bàn: “Thật ngại quá ngại quá, có chút chuyện nên tôi đến muộn”. Mọi người vội vàng đứng dậy, Đỗ Tử Thành là phó tổng giám đốc của Carrey, chuyên phụ trách liên lạc với người của Cục thể thao, rất nhiều người ở đây anh ta đều quen. Lúc nhìn thấy Bạch Ký Minh, anh ta cũng sững sờ kêu lên: “Bạch Ký Minh”. Sau đó quay sang nhìn Liêu Duy Tín.

Ánh mắt ba người chạm nhau giữa không trung, còn chưa hiểu ánh mắt đối phương đang ẩn giấu điều gì thì Đường Lâm ngồi bên đã nói rất to: “Tiểu Bạch, cậu quen giám đốc Đỗ à?”.

Bạch Ký Minh khẽ gật đầu: “Vâng, chúng tôi là bạn học thời đại học”. Đường Lâm cười lớn: “Vậy thì càng hay, Tiểu Bạch, qua đây, ngồi cạnh giám đốc Đỗ”.

Liêu Duy Tín nhìn Bạch Ký Minh mỉm cười ngồi xuống, Đỗ Tử Thành hạ giọng hỏi mấy câu, hình như có đưa mắt nhìn anh một cái. Bạch Ký Minh không ngẩng đầu, khẽ trả lời một câu, sau đó khuôn mặt Đỗ Tử Thành liền lộ vẻ thoải mái.

Tiếng chạm cốc, trò chuyện, cười đùa thì nhau vang lên, Liêu Duy Tín chỉ chăm chú nhìn con người đó. Bạch Ký Minh vẫn bình thản, thấp giọng nói chuyện với Đỗ Tử Thành. Đỗ Tử Thành là diễn viên hài bẩm sinh, chỉ mấy câu đã làm người khác cười nghiêng ngả. Bạch Ký Minh rất vui, một lúc lại giơ tay che mắt che miệng cố nhịn cười.

Bạch Ký Minh lúc nào cũng thế, cho dù vui vẻ cỡ nào, cậu cũng không bao giờ bật cười sảng khoái. Hai người cuộn tròn trên sofa xem phim hài, Bạch Ký Minh thường dựa vào vai Liêu Duy Tín, cười đến co người thành một đồng, nhưng chẳng nghe thấy âm thanh gì. Liêu Duy Tín nói cậu hợp đóng kịch câm, nếu sinh ra thời Vua hề Sắc lộ chắc chắn thành minh tinh lớn. Bạch Ký Minh không phục: “Tôi có câm đâu”. Liêu Duy Tín thủ thủ vào tai cậu: “Câm cũng được, chỉ cần trên giường biết kêu là ổn”. Bạch Ký Minh tức mình đập anh xuống sàn nhà.

Đỗ Tử Thành gấp một miếng sườn dê vào bát Bạch Ký Minh. Bạch Ký Minh thích ăn thịt dê sao? Cái này Liêu Duy Tín không hề biết. Chiều nào Bạch Ký Minh cũng gọi điện hỏi anh: “Hôm nay muốn ăn gì?”. Liêu Duy Tín luôn trả lời: “Tùy cậu”. Sau đó chỉ việc ngồi đợi một bàn đầy món ngon. Đúng thế, anh chưa

từng hỏi xem Bạch Ký Minh thích ăn cái gì? Bây giờ nghĩ lại, trong một tháng hai người sống chung, Bạch Ký Minh chưa từng yêu cầu điều gì, hoàn toàn không. Còn những thứ mà Liêu Duy Tín cho cậu, cậu cũng không kén chọn. Nhưng Liêu Duy Tín hoàn toàn không biết cậu cần gì, anh chỉ dựa vào sở thích của những “đối tác” trước, đồng hồ hiệu, quần áo, túi xách, kể cả mỹ phẩm, trang sức.

Liêu Duy Tín đột nhiên có chút hối hận, thì ra người sai là mình.

Đường Lâm không hiểu cảm giác quái lạ giữa ba người, ông chỉ thấy Liêu Duy Tín cứ nhìn mãi về phía Bạch Ký Minh, thì tưởng là Bạch Ký Minh chỉ mãi mê hàn huyên với Đỗ Tử Thành ôn chuyện cũ mà quên mất giám đốc Liêu, vội nói: “Tiểu Bạch, lần này giám đốc Liêu đã ủng hộ chúng ta rất nhiều, mau mời giám đốc Liêu một cốc”.

Bạch Ký Minh đặt đĩa xuống, nâng cốc rượu đứng dậy, vừa định lên tiếng thì Đường Lâm đã nói: “Trong cốc của cậu là cái gì? Nước ngọt? Sao có thể uống nước ngọt cơ chứ?”.

Liêu Duy Tín vội nói: “Nước ngọt cũng được, tôi cũng đang uống nước ngọt mà. Ký Minh miễn cảm với rượu, uống nước ngọt cũng được”. Hai tiếng “Ký Minh” thốt ra có chút run rẩy, giống như trong lòng đang che giấu một sự thật, bị chính mình vén lên một góc nhỏ, vừa muốn lại vừa sợ người khác nhìn thấy.

Đường Lâm nhú mày, mấy thầy giáo bên cạnh cười lớn: “Bạch Ký Minh miễn cảm với rượu? Ha ha, giám đốc Liêu thật biết đùa”.

“Thì cũng đúng, lần đầu tiên giám đốc Liêu gặp Tiểu Bạch nên không biết biệt hiệu của cậu ta đó thôi.”

“Tiểu Bạch được mệnh danh là sâu rượu đó, nếu cậu ta miễn cảm với rượu, chắc chúng ta đều ngộ độc rượu rồi, ha ha.”

Đường Lâm cũng cười: “Giám đốc Liêu chưa biết về Tiểu Bạch có khác. Nào nào, Bạch Ký Minh, thể hiện thực lực của cậu đi”, nói rồi quay đầu kêu nhân viên mang rượu trắng ra.

Liêu Duy Tín ngạc nhiên nhìn Bạch Ký Minh, mặt cậu đỏ ửng, có chút khổ sở. Nhưng chỉ vài giây đã bình tĩnh trở lại, nhận lấy chai rượu trắng năm mươi sáu độ từ tay nhân viên, rót một cốc đầy, cười với Liêu Duy Tín: “Giám đốc Liêu, xin mời ngài một cốc. Ngài phải lái xe, xin cứ tùy ý, tôi xin phép cạn cốc trước”. Không chút do dự, ngẩng đầu, cốc rượu đầy trôi thẳng xuống họng, chúc đầu cốc xuống đất, một giọt cũng không còn, đám nhân viên khách sạn lập tức hò reo “Được”.

Đầu óc Liêu Duy Tín rối bời, cũng không thể nói rõ đang nghĩ gì, anh máy móc đưa cốc nước ngọt lên uống một ngụm, miệng đắng ngắt. Trong lòng tràn ngập thất vọng buồn bã, nhưng lại cảm thấy có chút nực cười. Anh bị Bạch Ký Minh lừa, bản thân anh chẳng có tư cách để chất vấn nữa. Thậm chí có thể nói, đó cũng chẳng phải lừa gạt, chẳng qua chỉ là một cái cớ mà thôi.

Có điều, Ký Minh, cậu đối với tôi không có chút nào là thật sao, một chút cũng không ư?

Đây chính là điều mà người ta nói: Thà bỏ rơi cả đám chứ không thể chỉ mời một người. Bạch Ký Minh bắt đầu mở màn, mời hết cốc này đến cốc khác, chỉ có điều không phải là rượu trắng nữa. Một tay cầm cốc, một tay cầm chai bia, cậu đi một vòng quanh bàn ăn, cạn ly với từng người một, chẳng mấy chốc hai chai bia đã cạn. Đỗ Tử Thành chỉ ngồi nhìn, không có ý ngăn cản, còn trêu: “Cậu chịu khó luyện tập đi, bao giờ đám cưới mình cho cậu làm phù rể, mình đỡ phải uống”. Bạch Ký Minh ngồi xuống chỗ trống mắt nhìn anh ta: “Đến lúc đó mình không chúc say cậu đã là tốt lắm rồi”. Đỗ Tử Thành phá lên cười.

Rượu đúng là thứ hay ho, mới lúc này còn chưa biết ai vào ai, hai bên thận trọng dè dặt, giờ thì cả đám mặt mũi đỏ ửng, gọi huynh xưng đệ như thể quen biết đã lâu lắm rồi. Bạch Ký Minh diễn trai, tư lượng tốt, tính cách còn dễ chịu, bất luận đối phương trêu chọc quá đáng cỡ nào cũng chỉ mỉm cười. Hơn nữa, khi này bài phát biểu của cậu mọi người đều tận mắt chứng kiến, một người chàng trai tốt có trình độ, giữ đúng bốn phận như cậu quả thật hiếm thấy.

Một nữ giám đốc của Carrey bắt đầu lên hỏi cô giáo trưởng thể thao ngồi bên cạnh: “Anh chàng này thật không tồi, có đối tượng chưa thể?”.

“Cậu ta thật sự rất tốt, chỉ là điều kiện gia đình hơi kém. Cậu ta không phải người bản địa, đến từ một thành phố nhỏ, không nhà không xe, làm thầy giáo kiếm được ít. Con gái thời đại này rất thực tế, điều kiện

vật chất kém một chút đều không ưng, cũng khó lắm.”

“Cháu gái tôi rất tốt, cao một mét bảy mươi, rất xứng đôi. Bố mẹ nó là người có thể lực, chẳng thiếu gì cả, chỉ thiếu một chàng rể chất phác.”

“Ồ... chỉ sợ điều kiện nhà gái tốt quá, cậu ta chẳng phải sẽ chịu ảm ức sao?”

“Cậu ta tính tình hiền lành, chịu thiệt một chút có sao đâu?”

Liêu Duy Tín siết chặt nắm tay, ánh đèn ảm đạm vô cùng chướng mắt. Anh nhìn Bạch Ký Minh đang uống bia cười nói, nghiêng người lắng nghe, gật đầu đồng ý... những cử chỉ bên cạnh anh trước đây, hôm nay được dùng với người khác. Chắc hẳn những thứ còn lại, cũng như thế mà thôi.

Có thể nào có một chút gì đó, cho dù chỉ là một chút, một chút chỉ thuộc riêng hai người, cho dù đó chỉ là hồi ức đã qua.

Được thôi, tôi thừa nhận, tôi ghen tỵ.

Ghen tỵ với người được chung sống bên cậu suốt quãng đời còn lại.

Bất luận đó là nam hay nữ.

4. Chương 07 + 08

Chương 7: Ngụy trang

Yêu hết mình một lần

Sau đó vui sâu tận đáy tim

Đau khổ?

Dùng để chứng minh mình vẫn còn sống.

(Bạch Ký Minh)

Trừ Liêu Duy Tín và Đỗ Tử Thành phải lái xe chỉ uống một chai bia, nên còn gần mười người bọn họ uống hết chai rượu trắng và ba két bia. Ai cũng bị men rượu làm cho phấn khích. Đường Lâm liên tục xoa tay từ chối khi đám nhân viên khách sạn mời ông: “Tôi không uống nữa đâu, thật sự uống quá nhiều rồi”. Ông liếc nhìn đồng hồ trên tay, nói với Liêu Duy Tín: “Giám đốc Liêu, mọi người cứ uống đi, tôi còn có việc, phải đi trước đây”.

Liêu Duy Tín và Đỗ Tử Thành cùng đứng dậy, đám người Bạch Ký Minh tiễn Đường Lâm ra tận cửa.

Lãnh đạo không ở đây, giáo viên trường thể thao sôi nổi hẳn lên, tuổi tác mọi người gần bằng nhau, cũng không khách sáo, liền hô hào đòi đi hát. Liêu Duy Tín không nói gì, chỉ nhìn Bạch Ký Minh. Bạch Ký Minh chau mày nói: “Muộn lắm rồi, về nhà thôi”. Một cô giáo đập cậu một phát: “Có phải là đàn ông không, mới mấy giờ mà đã chê muộn, lúc nào cũng không chịu đi”. Một cô khác cười khúc khích: “Tiểu Bạch lúc nào cũng thế, thiếu quyết đoán, hỏi ý kiến của anh ta chỉ tổ mất công, cậu phải thế này...”, nói rồi bước lên túm lấy cổ áo Bạch Ký Minh, mặt mày hung ác dữ tợn hỏi: “Có đi không?”.

Bạch Ký Minh vội vàng giơ tay xin hàng: “Thôi thôi, tôi phục tôi phục, đi nào đi nào”.

Quán Karaoke ngay sát nhà hàng, Liêu Duy Tín mời khách, thuê ngay phòng to nhất, lại gọi thêm bia, hoa quả, đồ ăn vặt ở siêu thị tầng một. Đẳng nào ngày mai cũng không phải đi dạy, mấy thầy cô bắt đầu thả sức hò hét. Đám nhân viên khách sạn là những chuyên gia tiệc tùng ngày nào cũng được tôi luyện, chuyện nhỏ này không thành vấn đề. Bước vào phòng liền thi nhau chọn bài, từ trữ tình, đến rock and roll, nhạc trẻ, nhạc cổ điển, chẳng cần biết hát hay không, quan trọng là vui vẻ.

Bạch Ký Minh ngoan ngoãn trốn trong một góc, híp mắt cười. Đỗ Tử Thành bước tới, hai người vừa uống bia vừa nói chuyện, chỉ trò này nọ.

Mấy cô giáo và đám giám đốc hành chính hát được năm sáu bài, lúc đầu còn hát đúng nhạc, đến khi vang lên giai điệu bài “Rock con đường trường chinh” của Thôi Kiện, Đỗ Tử Thành cũng đứng dậy gào cùng: “Một hai ba bốn năm sáu bảy”. Sau đó mọi người cười như điên.

Tiếp đến là “Biển rộng trời cao” của Beyond, “Không còn gì” của Thôi Kiện, “Không chốn dung thân” của Hắc Báo, tất cả cùng đứng đưa gào theo bản nhạc, cổ họng đều khản đặc. Bạch Ký Minh ngồi một bên vừa nghe vừa cười, còn vỗ tay khen hay.

Mãi mới hát xong, Đỗ Tử Thành ném micro đi, cười lớn một tràng: “Mẹ kiếp, không phải người hát mà!”, khiến mọi người lại cười ầm lên. Lúc mọi người vừa yên lặng thì một giai điệu quen thuộc vang lên, là bài “Thiệt huyết đan tâm” trong phim “Anh hùng xạ điêu”. Bài hát này là giấc mộng của thế hệ 7X, nhất thời không ai nói gì, chỉ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng một cô giáo dúi micro vào tay Bạch Ký Minh: “Hát đi, còn giả vờ”.

Bạch Ký Minh cười đứng dậy, đồng nghiệp lập tức vỗ tay cổ vũ. Bạch Ký Minh rất tự nhiên cầm micro, hát theo điệu nhạc: “Vứt bỏ ân oán chuyện đời, sát cánh bên nhau đi đến cùng trời cuối đất”. Giọng Quảng Đông rất chuẩn. Có thể nhận ra hai người đã hát rất nhiều lần, cực kỳ ăn ý, cảm giác có dáng vẻ của La Văn và Châu Ni (*). Hơn nữa thỉnh thoảng còn đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy tình cảm, dường như có trăm ngàn điều muốn nói, đều ở trong bài hát.

Ánh mắt hai người quá đỗi nồng cháy, khiến cho người bên Carrey có chút mơ hồ: “Hai người họ là một đôi à?”.

“Ha ha, đôi cái gì mà đôi, cô ấy có người yêu rồi.” Một cô giáo trả lời, sau đó nói lớn: “Thôi hai cậu diễn đủ rồi đấy, còn diễn nữa là xảy ra scandal mất”.

“Tiểu Bạch giỏi diễn kịch lắm, diễn như thật ấy, hay là Châu Dương, cậu đối đối tượng đi, bọn mình không nói cậu đâu.”

Nhân lúc có nhạc đệm, Châu Dương đáp trả: “Chịu thôi, cứ nhìn vào ánh mắt anh Tiểu Bạch là mình lại nhập vai. Thôi xong, không lẽ em thâm yêu anh rồi?”.

Bạch Ký Minh cười nói: “Em đừng đùa, đi mà hại người khác ấy, anh không muốn làm vật hy sinh cho người khác đâu”. Châu Dương nghiêng răng định đập cậu một cái.

Đỗ Tử Thành ngồi bên nói: “Mọi người không biết đấy thôi, hồi đó Bạch Ký Minh là hoàng tử bạch mã của trường chúng tôi, ngay tôi cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa. Giỏi nhất là hát tình ca, ánh mắt đó, biểu cảm đó, bất kể cô gái nào nghe cậu ta hát cũng cảm động phát khóc, lập tức lời người yêu đến phòng đăng ký kết hôn, không chút đắn đo”.

“Biến, là cậu chứ còn ai, đến cửa phòng hành chính dân sự đăng ký lại hối hận, lấy cớ đi mua nước ngọt rồi chuồn luôn, làm mình phải dỗ dành cô ta cả một buổi chiều, cậu còn mặt mũi mà kể ra nữa.”

“Đúng thế, nhưng sau đó không phải cô ta thích cậu sao? Còn suốt ngày làm sushi cho cậu, ha ha, tình ý thế còn gì.”

Hai người lôi chuyện cũ trêu nhau, mấy cô gái cùng nhau gây rối: “Bạch Ký Minh, thêm bài nữa. Bạch Ký Minh, thêm bài nữa”.

Bạch Ký Minh cười bất lực, cầm micro lên. Đỗ Tử Thành nói: “Nghe hoàng tử bạch mã hát tình ca, phải tắt đèn”. Lập tức tất cả đèn phía trước tắt hết, căn phòng rộng lớn chỉ còn ánh sáng nhấp nháy trên màn hình.

Mọi người im lặng, một giai điệu du dương chậm chậm vang lên, đó là bài “Chim tuyết” của Hùng Thiên Bình.

“Đàn chim di cư bay về phương nam, gió thổi từng cơn buốt giá. Em làm trái tim tôi đau đớn, nó đang rỉ máu vì em. Em bỏ rơi thế giới, anh vẫn chờ em quay về.” Giọng hát trong vắt của Bạch Ký Minh như suối

chảy bên tai, thanh khiết mà mở ảo. Cậu ngồi xuống một chiếc ghế đặt gần màn hình, đối diện Liêu Duy Tín đang ngồi trên sofa.

Xung quanh Bạch Ký Minh sáng trưng, càng khiến màu đen phía trước rõ ràng hơn, bao trùm toàn bộ mọi người, kể cả hình bóng kia. Cậu nhìn thẳng vào góc đó, không thấy gì, lại càng an tâm. Cậu như đang hát cho chính mình, lại như đang hát cho Liêu Duy Tín nghe, giọng hát chan chứa nỗi tuyệt vọng và đau thương khôn cùng: “Anh không muốn bay về phương nam, dòng lệ rơi xuống từng giọt. Đôi cánh trống trải này chỉ muốn được ôm trọn em, những thứ em đã dành cho anh là điều tốt đẹp nhất trên đời”, “Anh lại quay đầu bay đi tìm kiếm, mặc cho ký ức xưa làm anh rơi lệ. Anh không tin em đã quên, anh không muốn bắt đầu một hành trình đơn độc, không có em, chạy trốn tới đâu tìm anh cũng tan thành tro bụi”.

Không thể biết được, Liêu Duy Tín sẽ không bao giờ biết được. Bóng tối là lớp nguy trang an toàn nhất, mạnh mẽ nhất, giấu kín tất cả cảm xúc của cậu.

Và lời bài hát là vật trung gian tốt nhất, có thể phơi bày tâm sự nhưng lại không làm người khác nghi ngờ.

Đây có gọi là thả lỏng bản thân không? Thì cứ thả lỏng đi vậy, sự kinh ngạc và sợ hãi của lần gặp lại này đè nặng đến nỗi Bạch Ký Minh không còn che giấu được nữa.

“Ông trời cũng thương xót anh, tình yêu lạnh giá sắp khô héo, mặc cho gió tuyết đang bao phủ trái tim tan vỡ của anh.”

Giọng ca hoàn mỹ, phù hợp tâm trạng, bài “Chim tuyết” để Bạch Ký Minh hát đúng là không thể hay hơn được nữa, cho đến khi âm thanh cuối cùng hòa vào bóng tối, mọi người mới bừng tỉnh, vỗ tay reo hò ầm ĩ. Đỗ Tử Thành bật đèn, khoảnh khắc bị đèn chiếu lên người, Bạch Ký Minh vội vàng quay mặt đi, cười cười đặt micro xuống bàn.

Từ đầu đến cuối, Liêu Duy Tín không nói lời nào. Bạch Ký Minh không nhìn anh, nhưng anh có thể nhìn thấy Bạch Ký Minh. Nhìn thấy sự cô đơn lẻ loi trong đáy mắt cậu, nhưng chỉ trong chớp mắt, tất cả đã biến mất không chút dấu vết nào. Cậu lại cười đùa vui vẻ với Đỗ Tử Thành như không có gì xảy ra. Liêu Duy Tín cầm cốc bia lên, để cho dòng nước lạnh giá từ từ chảy xuống cổ họng.

Hát đến nửa đêm, bọn họ mới thỏa mãn, cười sảng khoái rời quán. Bia rượu vào nên gió đêm lướt qua một cái liền khiến bọn họ đau đầu chóng mặt. Uống một mạch hai tăng, ngay đến Bạch Ký Minh cũng không chịu nổi, đầu óc mơ màng quay cuồng chỉ muốn được ngủ.

Đỗ Tử Thành đỡ đồng nghiệp vào trong xe, giơ tay định kéo Bạch Ký Minh thì bị Liêu Duy Tín ngăn lại, anh nói: “Mình đưa cậu ta về”. Đỗ Tử Thành nhìn anh một cái, lại nhìn Bạch Ký Minh, không nói thêm nữa, quay người lên xe.

Phải nói là lúc này Bạch Ký Minh vẫn còn chút tỉnh táo. Cậu đặt ba cô đồng nghiệp vào ghế sau, mình thì ngồi ghế trước, vừa nhắc bản thân đừng nói gì, vừa quay đầu ngắm phong cảnh bên ngoài cửa.

Có điều, chỗ ở của mấy cô gái quá xa, cho dù lái xe lúc nửa đêm, cũng phải đi một vòng quanh thành phố, hơn một tiếng đồng hồ mới đưa được họ về nhà. Liêu Duy Tín còn phải xuống xe, dìu từng người lên lầu, đưa vào tận nhà mới yên tâm đi ra. Lúc anh hoàn thành nhiệm vụ với người cuối cùng quay lại xe đã thấy Bạch Ký Minh đang ngủ ngon lành.

Liêu Duy Tín chỉnh nhiệt độ điều hòa cao hơn một chút, tắt nhạc trên xe. Chần chừ một lúc, anh quyết định không gọi cậu dậy, lái xe về căn nhà mà hai người đã từng sống.

Xe vào đến ga ra, Bạch Ký Minh vẫn tựa đầu vào ghế ngủ. Đôi lông mi dài rũ xuống, dịu dàng mà ngoan ngoãn như một đứa trẻ, khuôn mặt hơi ửng hồng vì men rượu. Liêu Duy Tín nhớ rất rõ, buổi sáng ngày thứ hai bọn họ quen nhau, lúc cậu mở mắt tỉnh dậy, Bạch Ký Minh mà anh nhìn thấy đúng là thế này.

Liêu Duy Tín nhẹ nhàng giơ tay vuốt má cậu, gạt những sợi tóc rủ trước trán cậu. Bạch Ký Minh chỉ cảm thấy mặt mình hơi ngứa, tựa người tránh né, mắt hơi mở ra, lơ mơ nhìn thấy Liêu Duy Tín. Trong cơn hoảng hốt, lại ngỡ như bao buổi sáng trước đây, bất giác mỉm cười cầu xin: “Duy Tín, tha cho tôi đi, tôi mệt quá”.

Câu nói vừa thốt ra, Bạch Ký Minh lập tức tỉnh ngủ, giật mình thầm kêu “không xong rồi”, vội vã mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn thấy ngay Liêu Duy Tín.

* * *

(*)La Văn và Châu Ni: là hai nghệ sĩ đã trình bày ca khúc “Thuyết huyết đan tâm” trong phim “Anh hùng xạ điêu”.

Chương 8: Yêu phải thổ lộ ra sao

Bảo anh làm sao có thể không buồn Em khuyên anh dập đi ngọn lửa trong lòng Anh còn có thể nói gì nữa đây Nói gì đi nữa cũng đều sai. Yêu phải thổ lộ ra sao (Triệu Truyền)

Bạch Ký Minh không có thời gian để ý đến sự vui sướng phát điên trong mắt Liêu Duy Tín, cậu vội vàng cởi dây an toàn, mở cửa xuống xe, quay người đi ra ngoài.

Chỉ cần vài bước Liêu Duy Tín đã đuổi kịp, một tay giữ cậu lại: “Ký Minh...”. Bạch Ký Minh dừng lại, tim đập điên cuồng, chuyện này vượt quá sức tưởng tượng của cậu, khiến cậu trở tay không kịp. Bạch Ký Minh nhắm mắt, làm thầy giáo ba năm, cậu đã học được cách che giấu tâm trạng của mình. Càng hoảng loạn lại càng phải điềm tĩnh, ít nhất về mặt cũng phải bình tĩnh.

Không đợi cậu lên tiếng, bên tai đã vang lên giọng nói của Liêu Duy Tín: “Ký Minh, chúng ta bắt đầu lại được không?”. Bạch Ký Minh quay người, khuôn mặt bình tĩnh xa cách: “Giám đốc Liêu, tôi uống hơi nhiều một chút, xin ngài đừng bận tâm. Ngài về nghỉ ngơi đi, tôi đi đây”.

“Ký Minh.” Liêu Duy Tín gọi giật lại, khóe miệng cong lên cười gượng: “Không suy nghĩ cân nhắc gì ư? Tôi nghĩ là mình đã yêu cậu rồi”.

“Yêu tôi?” Bạch Ký Minh giọng đầy châm biếm: “Giám đốc Liêu tưởng đang diễn phim truyền hình chắc? Sau một đêm hoan lạc bạn tình biến mất, sau đó chìm sề biến thành phượng hoàng? Chỉ tiếc tôi không phải cô bé Lọ Lem, giám đốc cũng không có giày thủy tinh. Đến đây thôi, chơi tiếp sẽ mất hay”.

“Không phải chơi đùa, tôi rất nghiêm túc.”

“Đó là chuyện của anh, người mà anh yêu chỉ là Bạch Ký Minh trong một tháng đó. Ban nãy mời rượu, anh chắc hẳn cũng thấy rồi, từ đầu đến cuối tôi đều lừa anh, chẳng câu nào là thật cả. Cái anh chàng Bạch Ký Minh đó thực chất chẳng phải tôi, chỉ là ngụy trang tạm thời mà thôi. Diễn kịch suốt một tháng đã mệt lắm rồi, tôi không muốn tiếp tục nữa.”

Liêu Duy Tín cảm nhận được sự đùa cợt trong ánh mắt cậu, thở dài, chậm rãi nói: “Tôi không phải một đứa trẻ, yêu một con người chân thực hay chỉ là một hình bóng ảo tưởng, tự tôi có thể phân biệt rõ ràng. Cậu đừng như vậy được không? Chúng ta vào nhà bình tĩnh nói chuyện”.

Bạch Ký Minh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Giám đốc Liêu, anh có tiền có quyền, không có tôi thì thiếu gì người khác, hà tất phải vậy. Tôi chỉ là một người dân hết sức tầm thường, cũng chỉ muốn có một cuộc sống bình thường nhất. Tình yêu của anh tôi không gánh nổi, chúng ta chia tay trong vui vẻ thì hơn, hết Olympic thì không bao giờ gặp lại nhau nữa, trở thành hồi ức đẹp, như vậy không hay hơn sao?”.

Liêu Duy Tín không nói gì, ánh mắt cháy bỏng sắc bén nhìn thẳng vào mắt Bạch Ký Minh. Mới đầu Bạch Ký Minh còn có thể đối diện, dần dần không chịu nổi, quay đầu đi chỗ khác.

“Đây là điều cậu mong muốn ư? Hồi ức tốt đẹp, sau đó lại sống như cũ?” Liêu Duy Tín không hổ danh là Liêu Duy Tín, vừa liên tưởng từ đầu đến cuối đã hiểu thấu tất cả, “Bạch Ký Minh, chỉ cần cậu nói một câu, trước giờ chưa từng yêu tôi, tôi lập tức sẽ biến mất, tuyệt đối không quấy rầy cậu nữa, thế nào?”.

Bạch Ký Minh siết chặt quai túi, muốn nói nhưng không tài nào mở miệng được. Cậu cúi mặt, cắn môi, bộ dạng yếu đuối làm người ta đau lòng. Liêu Duy Tín không chịu nổi, khề dụi giọng nói: “Ký Minh, thành thật một chút được không? Thừa nhận rằng yêu tôi khó thế sao?”.

Bạch Ký Minh bất ngờ ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Không khó! Đúng, tôi đã từng yêu anh, thế thì đã sao? Yêu cũng có nhiều loại, nếu bắt tôi vì yêu anh mà phải đối mặt với sự căm ghét thành kiến của người khác, sự thất vọng đau khổ của bố mẹ, thì tôi thà không yêu. Liêu Duy Tín, chúng ta không sống một mình trên

đảo hoang, chẳng ai đủ khả năng rời bỏ xã hội này. Tôi không có dũng khí đó, cũng không có bản lĩnh đó, vừa phải gánh chịu vô số áp lực thực tế, còn phải duy trì tình yêu nồng nàn như buổi ban đầu. Thay vì nhìn nó dần dần thay đổi, hai bên đều đau khổ, chẳng thà dứt khoát cắt đứt ngay từ đầu”.

Cậu nhìn thẳng Liêu Duy Tín, kiên định không chút nghi ngờ: “Dù sao cũng phải sống hết đời, tôi chỉ muốn chọn một con đường dễ đi nhất. Còn về hối tiếc, ai mà không có chứ? Có một số thứ quan trọng hơn tình yêu nhiều”.

Bạch Ký Minh hít một hơi thật sâu, cố hết sức không để mắt mình lộ ra chút đau khổ nào: “Một tháng đó, rất cảm ơn anh. Nhưng tất cả dừng lại ở đây thôi...”.

Cậu không nhìn Liêu Duy Tín nữa, quay người đi ra khỏi ga ra.

Liêu Duy Tín dựa vào thân xe, nghe tiếng bước chân Bạch Ký Minh vang vọng trong ga ra vắng vẻ, cho đến khi không gian trở lại sự tĩnh mịch vốn có.

Hóa ra Liêu Duy Tín cũng có lúc bị người khác từ chối, anh tự cười mình, sở dĩ không tìm thấy thuốc lá, đành thần thờ tiến về phía thang máy.

Từ ngày Bạch Ký Minh bỏ đi, anh chưa từng quay lại nơi này. Mọi thứ vẫn như cũ, trước cửa có hai đôi dép, màu xanh là của Bạch Ký Minh, màu đen là của anh. Nhưng rất ít khi hai người đi đúng đôi của mình, thường lê một chiếc đen một chiếc xanh kéo nhau lên giường.

Bạch Ký Minh rất chăm chỉ làm việc nhà nhưng lại ghét lau chùi giày dép. Một hôm trời mưa cậu đi mua thức ăn về, giày da dính toàn bùn, nhất định đợi Liêu Duy Tín về lau giày, nếu không lần sau ra ngoài vẫn cứ thế. Buổi tối cậu nằm trên sofa xem tivi, lên đưa mắt nhìn Liêu Duy Tín đang ngoan ngoãn lau giày ở gần cửa, đặc ý cười xấu xa.

Liêu Duy Tín vút chìa khóa lên kệ giày, ngồi xuống sofa.

Sofa bọc bằng vải, rất mềm, cũng rất rộng. Bạch Ký Minh thích nhất đắp chăn mỏng rồi cuộn tròn trên sofa, lúc thì gối đầu lên tay ghế, lúc thì gối đầu lên đùi anh. Có điều cậu nói: “Đùi anh cứng quá, không thoải mái bằng tay ghế”. Liêu Duy Tín cúi đầu, môi anh sắp chạm vào vành tai cậu: “Đó là cơ bắp. Đùi phải săn chắc, không thì làm sao thỏa mãn cậu được?”.

Bạch Ký Minh liếc xuống dưới bụng anh, cười hì hì nói: “Hình như để làm hài lòng tôi không cần dùng đùi đâu?”. Liêu Duy Tín lập tức nằm đè lên cậu: “Vậy sao? Thực hành là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm chứng chân lý, chúng ta thực hành thôi”.

Hai người rất ít khi ngồi trên sofa ăn cơm, tối nào Bạch Ký Minh cũng làm rất nhiều thức ăn, sau đó hai người chén sạch, cuối cùng dựa vào nhau vỗ bụng, khiến Liêu Duy Tín chỉ nửa tháng đã tăng một cân, liền chau mày chạy đi tập thể hình. Bạch Ký Minh sống chết không chịu đi cùng, làm như đó không phải là đi tập mà như là lên pháp trường vậy. Dường như cậu ghét tất cả các loại hình thể thao, à, không, cậu thích xem bóng rổ. Nhìn thấy NBA(*) là hai mắt phát sáng, chiếu lại trận đấu từ năm hai nghìn cậu cũng xem không biết chán. Tất cả những thứ liên quan đến O’Neal, Garnett, Celtics, cậu thuộc như lòng bàn tay. Ngay đến phim hoạt hình Slam Dunk chiếu lúc sáu rưỡi trong chương trình dành cho thiếu nhi, cậu cũng thích thú ngồi xem. Liêu Duy Tín trêu cậu: “Cậu xem có hiểu không thể? Không phải là đánh trận trên giấy đấy chứ?”. Bạch Ký Minh hừ một tiếng: “Hôm nào chúng ta chơi thử, tôi sợ anh chắc?”, rồi cậu nhướn mày khiêu khích.

Lúc đó cũng đang diễn kịch sao? Liêu Duy Tín tựa đầu vào thành sofa, khẽ cười một tiếng. So với một Bạch Ký Minh thận trọng lý trí lạnh lùng khi này, Liêu Duy Tín tin rằng con người tùy tiện hoạt bát vui vẻ trong khoảng thời gian một tháng đó mới là Bạch Ký Minh thực sự. Những thứ ẩn giấu bị cậu chôn sâu trong thời gian dài, thậm chí đến bản thân cũng đã cho đây là điều đương nhiên, hoàn toàn xem nhẹ cảm nhận của mình.

Bạch Ký Minh à, có lẽ cậu đã quá tàn nhẫn với bản thân mình rồi.

* * *

(*) NBA: National Basketball Association, giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ.

5. Chương 09 + 10

Chương 9: Tiếng lòng

Màu đen rầu rĩ, màu đỏ đau thương, không thoát khỏi đôi mắt em.

Trái tim xanh xao, tiếng lòng thổn thức, không thoát khỏi lòng bàn tay em.

Thần giao cách cảm (Hùng Thiên Bình)

Mấy cậu sinh viên uể oải nằm bò ra bàn. Nhẽ ra phải tập luyện nhưng đúng lúc trưa nóng nhất, chẳng thà trốn trong phòng học tránh nắng còn hơn.

Một cô gái tóc dài dề dặt tiến tới, giơ phong thư màu hồng trong tay ra trước mặt Lạc Nhất Lân: “Đây là thư Mã Hiểu Phong nhờ mình đưa cho cậu”. Lạc Nhất Lân chẳng buồn chớp mắt, chỉ nói: “Mang đi”. Cô gái đỏ bừng mặt, lí nhí nói: “Cậu, cậu xem qua một chút được không?”.

Lạc Nhất Lân búng nhẹ một cái, bức thư tình vô tội rơi xuống đất. Hắn đứng dậy, lê chân ra ngoài cửa, mấy học sinh còn lại vội vàng theo sau. Mã Hiểu Phong đứng nấp ở cửa sổ ngoài hành lang nghe trộm, thấy cả đám người bước ra, vừa lúng túng vừa xấu hổ, chạy biến mất tiêu. Lũ đàn em sau lưng Lạc Nhất Lân vừa đi vừa ngoảnh đầu lại cười đều: “Mê trai”.

Đang vào giờ giải lao, rất nhiều cô gái đứng ở hành lang tựa vào lan can nhìn ra ngoài. Lạc Nhất Lân nhú mày: “Bọn họ đang nhìn gì thế?”. Một đàn em bật cười: “Đội xạ thủ đang chơi bóng rổ, đang nhìn trai đẹp chứ sao”. Lạc Nhất Lân bĩu môi khinh thường, chợt nghe thấy đám con gái hét lên đầy hưng phấn: “Thầy Bạch ném trúng rồi, ba điểm, đẹp quá đẹp quá! Thầy Bạch cố lên!”.

Lũ đàn em cười không ngớt, đang định chửi một câu thì phát hiện Lạc Nhất Lân đã mất tích lúc nào không hay.

Vốn dĩ Bạch Ký Minh không muốn chơi, thời tiết bức bối, nhưng không chịu được sự nài nỉ quấy rầy của đội xạ thủ nên đành mặc đồng phục đi ra.

Lúc Lạc Nhất Lân chen vào đám đông nhìn thấy Bạch Ký Minh, cậu đang lấy đà nhảy lên, thông thả ném bóng, trái bóng đi một đường cong hoàn mỹ trong không trung, sau đó trúng vào rổ, thêm một cú ném ba điểm tuyệt đẹp, đám con gái xung quanh lại được một phen hò hét.

Hồi trung học, Bạch Ký Minh đã được huấn luyện cơ bản, lên đại học là đội trưởng đội bóng rổ của trường. Hỗ trợ phòng thủ, cản không cho đối phương đến gần rổ, ném bóng ghi điểm, chuyển cắt bóng, kỹ thuật nào cậu cũng thành thạo. Một người thường ngày hiền lành vậy, trên sân bóng lại vô cùng ác liệt, tốc độ rất nhanh, không chịu nhường đối phương một chút nào. Nhận bóng, chuyển bóng, quay người ném bóng, động tác nào cũng gọn gàng mau lẹ, tư thế linh hoạt khéo léo.

Bạch Ký Minh rẽ trái lướt phải, dắt bóng qua người, ánh mắt Lạc Nhất Lân bám dính lấy cậu không rời. Cho đến khi cậu gấp cổ tay, quả bóng ngoan ngoãn chui vào rổ, hiệp một kết thúc với tám điểm cách biệt cho đội cậu.

Bạch Ký Minh bước ra ngoài sân bóng, thì thầm mấy câu với một thầy giáo khác, cậu cầm lấy một chai nước khoáng giữa đầu uống. Dòng nước chảy xuống yết hầu, mồ hôi trên mặt cũng từng giọt từng giọt trượt xuống xương quai xanh, biến mất sau lớp áo. Lạc Nhất Lân cảm thấy cổ họng khô khốc, mắt hoa cả lên, một lúc lâu mới trấn tĩnh lại được, thì Bạch Ký Minh đã đi mất rồi.

Lạc Nhất Lân chửi thầm một tiếng: “Mẹ kiếp!”. Trong lòng bức bối, toàn thân nóng bức khó chịu, cuối cùng không nhịn nổi, phải về phòng lấy khăn, quyết định tắm nước lạnh ở nhà tắm chung trong trường.

Nhà tắm này mở suốt hai mươi tư giờ, để tiện cho các sinh viên phải luyện tập vào buổi sáng và buổi tối. Lúc này đang trong giờ tập, phòng để đồ không một bóng người. Lạc Nhất Lân chọn đại một ngăn đặt quần áo vào, sau đó cởi hết đồ, cầm khăn đi vào phòng tắm.

Bên trong vọng ra tiếng nước chảy róc rách, hơi nước chưa kịp trào ra, đã có thể nhìn thấy rõ một bóng người mảnh khảnh đứng dưới vòi hoa sen duy nhất đang mở.

Bạch Ký Minh!

Cậu vừa xoa sữa tắm, toàn thân dính đầy bọt trắng, chúng nhanh chóng bị cuốn theo dòng nước chảy xuống. Lúc cậu cúi lưng dội nước lên chân, chiếc mông sần chắc cong lên, thẳng ngay tầm mắt Lạc Nhất Lân.

Đầu Lạc Nhất Lân nổ “ầm” một tiếng lớn, bụng hần nóng như lửa đốt.

Bạch Ký Minh hoàn toàn không biết đến sự bất thường sau lưng mình, cậu lấy tay tắt vòi hoa sen, cầm khăn tắm lau người. Vô tình ngẩng đầu lên, thấy Lạc Nhất Lân đang nhìn mình chằm chằm, ham muốn trong mắt hần khiến không gian cũng trở nên nóng bức.

Bạch Ký Minh cười khế, làm như không nhìn thấy, đi thẳng ra ngoài.

Lạc Nhất Lân túm lấy cậu, hung hăng đẩy vào tường, hơi thở gấp gáp nóng rực. Bạch Ký Minh không né tránh, cũng không giăng co, chỉ cười mỉa mai: “Cậu chắc là... tại đây chứ”.

Giọng điệu gần như khiêu khích làm Lạc Nhất Lân toàn thân sôi sục, giọng hần khàn đặc: “Anh tưởng là tôi không dám?”.

Bạch Ký Minh cười thản nhiên: “Chỉ khuyên cậu một câu, bồng bột là ác quỷ. Cậu muốn chấn động toàn trường, hay muốn tôi thân bại danh liệt?”.

Lạc Nhất Lân siết chặt vai Bạch Ký Minh, cảm thấy con người này lạnh lùng đáng sợ. Thật lòng hần rất muốn giơ cao chân cậu lên làm ngay tại chỗ, muốn nhìn bộ dạng điên cuồng vì bị đau đớn và thèm muốn giày vò, để xem còn làm ra vẻ bình thản được không.

Nhưng...

Lạc Nhất Lân nghiêng rằng, buông tay ra. Bạch Ký Minh nhún vai bước qua hần, tiếp tục bỏ đi. Đi chưa được mấy bước, đã nghe phía sau vang lên tiếng Lạc Nhất Lân: “Bạch Ký Minh, tôi sẽ không tha cho anh đâu”. Bạch Ký Minh quay đầu, mỉm cười: “Được thôi, đợi cậu có bản lĩnh rồi hãy nói, tôi mỗi mắt chờ đấy”, nói xong bước vào phòng thay đồ.

Lạc Nhất Lân đứng trong phòng tắm một lúc, rồi đột nhiên mở vòi hoa sen, nước lạnh đổ ầm ầm xuống người hần.

Bạch Ký Minh vừa về đến văn phòng thì bị thầy Trương phòng giáo vụ gọi lại: “Tiểu Bạch, Vụ trưởng Đường Lâm bảo tôi báo với cậu, ngày mai phải có mặt tại khách sạn Carrey. Giải đấu thử sắp bắt đầu, Cục thể thao yêu cầu những người tham gia đều phải có mặt, văn kiện chính thức đã gửi đến tay thầy hiệu trưởng rồi”.

Bạch Ký Minh lập tức cảm thấy toàn thân vô lực, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Cảm ơn thầy”. Từ từ ngồi xuống, cậu đột nhiên rất muốn hút thuốc.

Từ sớm Bạch Ký Minh và các đồng nghiệp đã có mặt tại khách sạn Carrey. Lần tập huấn này không giống lần trước, chủ yếu nhắm vào những nhân viên chủ chốt và tình huống có khả năng xảy ra tại khách sạn, để tiện sắp xếp công việc, nhằm cung cấp cho các vận động viên và đoàn trọng tài Olympic chất lượng phục vụ tốt nhất.

Liêu Duy Tín tự mình ra tay, tập trung đội tiếp tân của từng tầng lại, giảng giải về quy cách tiếp đón của khách sạn. Carrey có tất cả hai mươi lăm tầng, bao gồm khu dành cho thương nhân, quan chức chính phủ và phòng Tổng thống.

Bạch Ký Minh và đồng nghiệp thuộc tầng lớp làm công ăn lương, nếu không có dịp Olympic, chắc cả đời cũng chẳng dám bước vào khách sạn năm sao. Được tận mắt chiêm ngưỡng nội thất lộng lẫy của phòng Tổng thống, ai cũng trợn mắt cắn môi, vì là người có học vấn nên không dám nói bừa bãi.

Liêu Duy Tín cười nói: “Đến lúc đó phòng này sẽ tiếp đón chủ tịch Ủy ban Olympic quốc tế, hoặc các nguyên thủ quốc gia. Mời mọi người xem xét kỹ từng góc ngách, nhiệt tình góp ý, nếu có chỗ nào chưa chu đáo, chúng tôi sẽ sửa đổi”.

Anh nói như vậy, không vào thì thật ngại. May mà mấy ngày trước hết đi ăn lại đi hát cùng nhau, nên bây giờ cũng không cần khách sáo nữa.

Bạch Ký Minh vốn không muốn vào xem, trong mắt cậu, phòng Tổng thống với những phòng khác chẳng có khác biệt gì lớn. Nhưng nếu không vào, hiển nhiên sẽ phải đứng trước cửa phòng với Liêu Duy Tín. Cậu do dự một chút, cuối cùng đành bước theo sau mấy thầy cô khác, ngồi yên trên sô pha phòng khách chờ đợi.

May mà Liêu Duy Tín không tiến lại gần, anh đang bận làm hướng dẫn viên cho mấy thầy cô giáo. Bạch Ký Minh khẽ thở phào, thả lỏng cơ thể dựa vào sô pha. Chiếc sô pha này vô cùng mềm mại, rộng rãi thoải mái, quả không hổ danh là khách sạn năm sao. Bạch Ký Minh bất giác giơ tay ấn vài cái, cậu cực kỳ thích loại sô pha này, thích nhất là cuộn tròn trên đó đọc tiểu thuyết, xem phim. Ngoài trời có chút mưa hay tuyết càng tuyệt, giống như hồi còn ở nhà của Liêu Duy Tín...

Nghĩ đến Liêu Duy Tín, Bạch Ký Minh giật mình tỉnh lại, Liêu Duy Tín đang đứng ngay trước mặt. Ngẩng đầu lên, phát hiện anh đang nhìn cậu trầm tư. Bạch Ký Minh vội trấn tĩnh lại, từ từ đứng lên, không nhìn anh nữa, bước đến bên Châu Dương, cùng cô xem bồn tắm mát xa.

Chỉ xem qua mấy tầng quan trọng cũng mất hơn hai tiếng đồng hồ, nhiệm vụ hôm nay coi như hoàn thành. Không dễ gì có được nửa ngày nghỉ rảnh rỗi, mấy cô giáo lập tức kéo nhau đi dạo phố, những người còn lại hoặc là về nhà trông con hoặc là vội vã đi chơi game online. Chớp mắt xung quanh đã tản mát, không còn bóng dáng ai nữa.

Bạch Ký Minh men theo phố Thanh Niên đi thẳng về phía trước, thường ngày cậu rất ít khi ra ngoài, chỗ này lại lạ lẫm, tìm tới tìm lui cũng không biết phải bắt xe buýt số mấy mới về đến nhà. Đang băn khoăn không biết có nên hỏi cảnh sát giao thông hay không thì sau lưng chợt vang lên tiếng còi ô tô, thì ra Liêu Duy Tín lái xe đuổi theo cậu.

Bạch Ký Minh cúi đầu, bước nhanh hơn. Liêu Duy Tín tấp xe vào lề đường, chạy theo cậu: “Ký Minh, nhà cậu xa lắm phải không? Chỗ này rất đông người chờ xe, để tôi đưa cậu về”.

Bạch Ký Minh cười khách sáo nói: “Cảm ơn giám đốc Liêu, có điều không cần đâu”.

Liêu Duy Tín thở dài: “Ký Minh, cậu đừng gọi tôi như thế. Dù sao chúng ta đều thuộc đoàn Olympic, tôi ngày chạm mặt, làm bạn cũng được phải không?”.

“Không được!” Về mặt Bạch Ký Minh đầy lạnh lùng, “Tôi thấy không cần thiết, tôi vốn ít bạn bè, hơn nữa cũng không dám treo cao”.

“Ký Minh, cậu đừng đề phòng tôi như thế, tôi chỉ muốn đưa cậu về thôi, không có ý gì khác.”

“Liêu Duy Tín, anh có ý đồ khác hay không, tự tôi có thể nhìn ra.” Giọng của Bạch Ký Minh vô cùng quyết liệt: “Hôm nay anh tiễn tôi, sẽ có ngày mai, ngày kia. Mật ngọt chết ruồi, chắc chẳng ai chịu nổi. Còn cách của tôi là, không chấp nhận ngay từ đầu”.

Liêu Duy Tín bị nói trúng tim đen cũng có chút ngượng ngùng, nhưng nhìn bộ dạng kiên quyết dứt khoát của Bạch Ký Minh, cảm thấy có phần bức bối. Anh không nói thêm gì nữa, lập tức quay người vào xe, từ cửa kính nhìn thấy Bạch Ký Minh đã mất hút trong đám đông. Trong lòng phần uất không chịu nổi, anh đập mạnh lên vô lăng một cái, lái xe trở về khách sạn.

Đỗ Tử Thành đang ký giấy tờ trong văn phòng, thấy Liêu Duy Tín bước vào, mặt mày nhăn nhó. Nhớ ra hôm nay nhân viên ban tổ chức Olympic đến tham quan khách sạn, anh ta liền hiểu ra cơ sự.

“Bỏ đi, Duy Tín, người ta đã vô tình thì mình cũng thôi, cậu việc gì phải vậy?”

Liêu Duy Tín cười nhạt: “Thì ra trong mắt cậu, mình chỉ là một thằng nhu nhược gặp chút khó khăn đã chùn chân”.

“Sao lại gọi là nhu nhược? Cậu ta tính đã như vậy, từ nhỏ đến lớn vẫn thế, lại ngoan cố cứng đầu, nhiều lúc mình cũng hết cách.”

Liêu Duy Tín lườm anh ta: “Đều là do mấy người nuông chiều quá”.

Đỗ Tử Thành ù ù cạc cạc: “Tôi với cậu ta có quan hệ gì? Cậu ta không thích chẳng nhẽ dùng dao ép cậu ta chắc? Duy Tín, cậu bị chạm vào lòng tự ái đấy à?”.

Liêu Duy Tín châm một điếu thuốc, dần tỉnh táo lại, nhả khói ra không trung, nói: “Minh không phải một thằng ranh mười bảy, mười tám tuổi, cũng không bị tình yêu làm cho mù quáng, nên làm gì không nên làm gì, mình hiểu rất rõ. Tính cách Ký Minh, gặp chuyện một là trốn chạy, hai là né tránh, nhất định không dám đối diện với cảm xúc thật của mình. Cậu cho rằng Ký Minh đang kiên quyết cự tuyệt mình sao? Hừ, đó chẳng qua là cậu ấy không muốn cho bản thân hy vọng, sợ bước chân vào thì công sức trước kia đổ xuống biển hết. Minh không muốn thấy cậu ấy tiếp tục đấu tranh, đau khổ nữa”.

Anh dí điếu thuốc vào gạt tàn, thản nhiên nói: “Nếu trên đời này chỉ có một người có thể đem lại hạnh phúc cho cậu ấy, thì người đó nhất định phải là tôi – Liêu Duy Tín!”.

Chương 10: Còn có anh

Em giả vờ không sao hết

Thực ra cõi lòng đã nát tan

Em không kiên cường như trong tưởng tượng

Kiên cường để đối mặt với thị phi đời người.

Còn có anh (Nhậm Hiền Tề)

Năm giờ ba mươi phút chiều, Bạch Ký Minh vừa bước ra khỏi cửa chính của khách sạn Carrey đã bị Châu Dương gọi lại: “Ê, bên này, hôm nay có xe cho chúng ta đi nhờ”. Ngày nào mọi người cũng đến đây điểm danh, sợ nhất chính là quãng đường dài lê thê này. Cả bọn đều sống ở gần trường, trường họ phía nam, Carrey phía bắc, gần như đi hết chiều dài thành phố S. Lúc đi hai tiếng đồng hồ, về thêm hai tiếng nữa, ngay cả người thường ngày chỉ cần sang đường là tới trường như Bạch Ký Minh còn thấy mệt. Vì thế nghe thấy có xe cho quá giang cậu liền thở phào, vừa đi theo Châu Dương vừa nói: “May quá”. Châu Dương cười hì hì: “Thì thế, biết anh nhìn thấy đồng người là đau đầu mà”.

Hai người đi đến bãi đỗ xe, hai cô giáo Triệu Hạc Nam, La Na đã đợi ở đó, nhìn thấy họ liền gọi: “Mau lên, chờ mỗi anh thôi đấy”.

Bạch Ký Minh bước nhanh hơn, hỏi: “Hôm nay anh rảnh có đến đón chị không, chị Triệu?”, lúc nghiêng đầu lại nhìn thấy Liêu Duy Tín đang dựa ngay đầu xe, nửa cười nửa không nhìn mình.

Bạch Ký Minh lập tức hiểu ra, nhưng đến lúc này, đừng nói là từ chối, chậm một chút cũng trở nên khác thường. Bạch Ký Minh đành phải kiên trì bước tiếp, nghe thấy Triệu Hạc Nam hớn hỏ nói: “Thật không ngờ giám đốc Liêu ở gần chúng ta như thế, sau này ngày nào cũng có thể đi nhờ xe về nhà rồi”.

Liêu Duy Tín cười: “Đúng thế, lần trước đưa mọi người về mới phát hiện, chúng ta rất có duyên”.

“Lại chả. Tiểu Bạch, thù người ra làm gì, lên đi.”

Ba cô gái dĩ nhiên cùng ngồi ghế sau, Bạch Ký Minh cắn môi, cúi đầu mở cửa, chậm chạp ngồi vào. Bên cạnh vang lên giọng nói của Liêu Duy Tín: “Ký Minh, thắt dây an toàn vào”. La Na cũng chen vào: “Đúng, đúng, bây giờ cảnh sát làm nghiêm lắm, bắt rất chặt”.

“Thực ra thắt dây an toàn cũng chẳng có gì không tốt cả, chỉ là do chúng ta không quen. Người Hồng Kông, ai ngồi ghế sau cũng thắt hết.”

Bạch Ký Minh máy móc làm theo, nhưng không tài nào thắt được. Liêu Duy Tín chột nói: “Phải rồi, cái dây an toàn này có chút vấn đề, để tôi giúp”. Không để cho Bạch Ký Minh kịp phản ứng, Liêu Duy Tín đã sát lại, một tay đè lên lưng ghế, một tay thản nhiên kéo cái dây an toàn bị trục trặc kia.

Bạch Ký Minh gần như bị Liêu Duy Tín ôm trọn trên ghế, khoảng cách rất gần, có thể cảm nhận được sức nóng từ hơi thở của đối phương. Cảm giác ấm áp quen thuộc đó tràn lên trong phút chốc, khiến tim Bạch Ký Minh đập dữ dội, cậu không dám nhìn, cúi đầu sang một bên.

Liêu Duy Tín một mặt làm bộ cài dây an toàn, một mặt chăm chú nhìn vành tai trong suốt đồ hồng của Bạch Ký Minh. “Cạch” một tiếng, anh đã xử lý xong, lúc thu tay về còn vô tình chạm vào eo Bạch Ký Minh. Nhìn Bạch Ký Minh như con thỏ rừng mình hoảng sợ, chiếc cổ trắng trẻo ửng hồng, Liêu Duy Tín cười thầm trong lòng, miệng vẫn nghiêm túc nói: “Hừ, thế này là ổn rồi”.

Ba cô gái ngồi sau hoàn toàn không để ý chuyện mờ ám đằng trước, cũng không nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Ký Minh, chỉ mãi tán gẫu. Liêu Duy Tín tâm trạng vô cùng tốt, khởi động xe lái ra khỏi bãi đỗ.

Đang giờ tan tầm, trên đường người xe tấp nập, lại thường xuyên gặp đèn đỏ, cho dù là xe có tốt đến đâu cũng vô dụng, chẳng nhích lên được. Liêu Duy Tín chẳng vội chút nào, thi thoảng góp chuyện với ba cô gái, ánh mắt liên tục lướt sang phía Bạch Ký Minh.

Bạch Ký Minh một mực nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng bàn tay siết chặt quai túi để lộ sự bất an trong lòng cậu. Hề căng thẳng là cậu lại như vậy, chỉ có điều chính cậu cũng không nhận ra.

Đương nhiên cậu biết Liêu Duy Tín có mưu đồ, cậu cũng biết lúc này bản thân nên làm gì. Ví dụ thân nhiên tán gẫu với đồng nghiệp, kể vài câu chuyện đùa vô thưởng vô phạt; hoặc là nhìn thẳng vào mắt Liêu Duy Tín, vẻ mặt vô cùng tự nhiên; hay có thể thả lỏng người dựa vào ghế đánh một giấc... Cậu tin là làm như thế vài ngày thì Liêu Duy Tín cũng tự biết rút lui, nhất định sẽ buông tha mình.

Nhưng sao mà làm được? Cơn hoảng sợ lúc này vẫn chưa biến mất, chỉ cần nghe thấy giọng của Liêu Duy Tín cậu lại không kiềm chế được căng thẳng.

Một tiếng trên xe thật sự là tra tấn đối với Bạch Ký Minh, vì thế khi xe vào đến trước cửa khu cậu ở, Bạch Ký Minh nhanh chóng nhảy xuống, quay người định chuẩn thẳng.

Phía sau vọng lại giọng nói của Liêu Duy Tín: “Ký Minh, sáng mai bảy giờ chúng ta tập trung ở đây”. La Na nghe mà mắt sáng rực lên: “Sáng mai giám đốc Liêu cũng đến đón chúng tôi sao?”.

Liêu Duy Tín cười: “Tại sao lại không chứ? Đẳng nào tôi cũng phải lái xe đi làm, có mọi người trò chuyện cũng đỡ chán”. Ba cô gái đồng thanh hò reo, coi Liêu Duy Tín như cứu tinh của thế giới, làm Bạch Ký Minh chỉ nói mỗi câu: “Không cần đâu, tôi tự đi được”, thế nhưng cổ họng lại cứng ngắc, không tài nào mở miệng được. Cậu điều chỉnh tâm trạng, miễn cưỡng nói: “Cảm ơn”, thì phát hiện Liêu Duy Tín và ba người kia đã đi xa rồi.

Suốt đêm Bạch Ký Minh ngủ không yên, chỗ eo Liêu Duy Tín chạm vào như bị mèo cào, ngứa đến tận tim. Trong mơ toàn những cảnh quần quýt mặn nồng của một tháng đó, trần trọc mãi đến gần sáng mới mơ màng ngủ được. Sáng tỉnh dậy đứng trước gương cố gắng trấn tĩnh bản thân, kết quả ra đến ngoài cửa, nhìn thấy Liêu Duy Tín đang ung dung dựa thành xe chờ đợi, tim cậu lại cất tiếng gào thét.

Liêu Duy Tín vào xe đã hỏi: “Mọi người ăn sáng chưa?”. Máy cô gái bắt đầu than thở: “Ăn gì mà ăn, cho đĩa nhóc ăn cũng hết thời gian”.

“Dậy sớm thế này mà có gì ăn mới lạ đó.”

“Mua mấy cái bánh mì với túi sữa là xong.”

Liêu Duy Tín đưa mắt nhìn Bạch Ký Minh vẫn đang im lặng, cười nói: “Ừ, đúng là xa thật, lúc mới chuyển đến đây tôi cũng không quen. Thế này đi, chốc nữa chúng ta vào nhà ăn của Carrey, tôi mời mọi người nếm thử đồ ăn của khách sạn chúng tôi xem thế nào?”.

“Thật chứ? Thật chứ?”

“Trời ơi, giám đốc Liêu tốt quá.”

“Có phiền giám đốc lắm không?”

Liêu Duy Tín cười: “Sao lại phiền được? Chỉ thêm vài người thôi mà, ngày nào tôi cũng ăn sáng tại Carrey, chỉ sợ mọi người chê thôi, chắc không ngon bằng căng tin trường mọi người đâu”.

6. Chương 11 + 12

Chương 11: Trốn tránh

Hết lần này đến lần khác chỉ biết lấy cớ trốn tránh

Tại sao chưa bao giờ anh mất hết hy vọng về em.

Hồ Điệp – Đào Triết

Đến chiều, sự rầu rĩ buồn bực suốt một ngày trời của Bạch Ký Minh đã không thể kiểm soát nổi.

Lúc đó, cậu đang ngồi trong văn phòng dành riêng cho đoàn tình nguyện Olympic do khách sạn cung cấp, trả lời thư của các đoàn tham dự. Người của Cục thể thao, không tốt nghiệp tại các trường thể thao thì cũng từng là vận động viên. Sắp xếp lịch thi đấu hay phân tích một chiến thuật nào đó, đối với họ dễ như trở bàn tay. Nhưng với những công việc đòi hỏi khả năng hệ thống và kiến thức lớn thì cần phải có tư duy rõ ràng rành mạch. Điểm mạnh của Bạch Ký Minh nhờ đó mới được bộc lộ.

Đường Lâm rất coi trọng cậu, đặc biệt giao cho cậu phụ trách văn phòng này, để cậu lên kế hoạch sắp xếp phối hợp đối nội đối ngoại.

Mặc dù Bạch Ký Minh chưa từng tham gia công việc hành chính, nhưng nhờ kinh nghiệm làm giáo viên chủ nhiệm ba năm, cộng thêm tính nhẫn nại tỉ mỉ khi công tác, mọi việc được cậu xử lý đâu ra đấy, hoàn toàn xứng đáng với chức vụ được giao. Chỉ có điều cậu chưa thi đỗ tiếng Anh cấp sáu, mà ngày nào cũng nhận được thư của các đoàn thể thao nước ngoài, còn phải hồi âm nói rõ tình hình, thực sự làm cậu đau đầu, tâm trạng xuống dốc nhanh chóng.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên. Bạch Ký Minh thở hắt một hơi, nguyên tắc làm người của cậu là không giận cá chém thớt, không than phiền, cho dù trong lòng khó chịu vô cùng nhưng vẫn lịch sự nhã nhặn trả lời điện thoại: “Xin chào, đây là đơn vị phụ trách tiếp đón Olympic”.

Kết quả, giọng nói dịu dàng đầu dây bên kia làm cậu suýt nữa thì nhảy dựng lên: “Ký Minh, tối nay muốn ăn gì?”.

Liêu Duy Tín!

Bạch Ký Minh theo bản năng quay đầu nhìn đồng hồ trên tường, ba giờ. Khoảng thời gian một tháng đó, cứ đúng giờ này cậu lại gọi điện cho Liêu Duy Tín. Bạch Ký Minh gần như nghiền răng nghiền lợi: “Liêu Duy Tín, rốt cuộc anh muốn thế nào?”.

Bên kia vang lên giọng nói có chút bất ngờ của Liêu Duy Tín: “Sao thế? Cậu...”, Bạch Ký Minh không chờ anh nói hết, cúp máy cái rụp, cơn bực bội bất an suốt một ngày một đêm đột nhiên bộc phát, cậu bước nhanh ra ngoài.

Liêu Duy Tín là người chịu trách nhiệm về phía Carrey, công việc trước mắt là hợp tác với đơn vị phụ trách tiếp đón của Olympic, do đó đã chuyển văn phòng đến cùng một tầng với Bạch Ký Minh. Như vậy có thể thuận tiện trao đổi hơn, đương nhiên, quan sát Bạch Ký Minh cũng dễ dàng hơn.

Bạch Ký Minh sầm mặt bước tới trước cửa văn phòng Liêu Duy Tín, quyết định sẽ nói rõ ràng dứt khoát thẳng thắn với anh, đỡ phải dây dưa phiền phức nữa. Không ngờ trong phòng không những có Liêu Duy Tín, mà cả Triệu Hạc Nam, La Na, Châu Dương cũng ở đây, cả bọn đang nói cười vui vẻ.

Nhìn thấy Bạch Ký Minh, Triệu Hạc Nam cười nói: “Cái cậu này, anh Liêu gọi điện đều không được, tự mình đến mới chịu cơ đấy. Muốn hỏi cậu tối nay muốn ăn gì, anh Liêu mời”.

Những lời Bạch Ký Minh định nói bị nghẹn lại trong họng, Liêu Duy Tín ngồi sau bàn làm việc nhìn cậu, thản nhiên cười. Cảm giác bị đùa cợt lóe lên trong đầu, toàn thân Bạch Ký Minh lạnh buốt. Cậu bỗng hiểu

ra ý đồ của Liêu Duy Tín, anh muốn thấy cậu không kiềm chế nổi bản thân, có những hành động bộc phát, còn anh thì đặc ý cười thầm.

Liêu Duy Tín, anh hơi coi thường tôi đấy!

Bạch Ký Minh bình tĩnh trở lại, từ tốn bước đến trước bàn làm việc, nhú mồm nói: “Lần nào cũng để giám đốc Liêu phải tốn kém, anh khách sáo quá”.

“Làm gì có, chỉ sợ ba cô gái xinh đẹp không cho tôi cơ hội này thôi.” Liêu Duy Tín không nhìn cậu mà quay ra mỉm cười với ba người. Triệu Hạc Nam nói: “Chúng ta đừng đến mấy quán

lớn quá, vào đó không được tự nhiên. Mình thấy tìm một quán ăn nhỏ, ăn thịt nướng hay cái gì đó là hay nhất”

Ba cô bắt đầu thảo luận, Châu Dương vỗ tay Bạch Ký Minh: “Anh không được phép không đi đâu đấy”.

“Đương nhiên là tôi đi, sao lại không đi chứ?” Bạch Ký Minh ngẩng đầu, ánh mắt thách thức nhìn thẳng Liêu Duy Tín.

Liêu Duy Tín mỉm cười, đột nhiên nhú mồm: “Ký Minh, tóc cậu có dính cái gì kìa” ẹ Bạch Ký Minh giật mình, vội lấy tay sờ ra sau gáy. Liêu Duy Tín đứng dậy, chồm người qua bàn, bàn tay chạm vào phần tóc trước trán của Bạch Ký Minh, nói: “Đừng động đây, ở đây này”.

Bạch Ký Minh chỉ cảm thấy bàn tay ấm áp rắn chắc của anh đặt lên tai mình, nhẹ nhàng trêu chọc đằng sau vành tai, tim đập loạn nhịp, muốn quay người né tránh thì nghe Liêu Duy Tín nói: “Ừm, xong rồi, rơi xuống rồi”.

Bạch Ký Minh cố hết sức để làm ra vẻ tự nhiên, nói: “Vây mọi người cứ từ từ nghiên cứu, tôi còn có việc phải làm”, rồi cố bước thật chậm, đi ra ngoài.

Kể từ đó hai người luôn trong trạng thái giằng co, Liêu Duy Tín có ý đồ đen tối, tìm đủ cơ mượn việc công để giải quyết chuyện riêng, Bạch Ký Minh cũng không dễ chịu thua, ngang ngược đến cùng, việc công ra việc công, thái độ tự nhiên như không. Sáng đón đi tối đưa về, bữa sáng bữa trưa, thậm chí có lúc cả bữa tối, Bạch Ký Minh không từ chối thứ nào. Khác hẳn với sự thận trọng căng thẳng hôm đầu tiên, những ngày sau cậu nói cười thoải mái với đồng nghiệp, thì thoảng còn trò chuyện vài câu với Liêu Duy Tín, người ngoài nhìn vào chỉ thấy mối quan hệ đồng nghiệp hòa hợp tốt đẹp, không có gì bất thường.

Chỉ những lúc Liêu Duy Tín làm như vô tình chạm phải Bạch Ký Minh, cậu mới né tránh không để lại dấu vết gì, sau đó quay mặt đi chỗ khác, chờ nhịp tim bình thường trở lại.

Bạch Ký Minh càng như thế, Liêu Duy Tín càng không thể buông tay, anh không còn thỏa mãn với việc mỗi ngày vài lần chạm mặt. Liêu Duy Tín bắt đầu suốt ngày cùng giám đốc hành chính của khách sạn tham gia vào công việc trao đổi giữa hai bên.

Nhiệm vụ này vốn dĩ do giám đốc bộ phận kế hoạch của khách sạn đảm nhiệm, đến phó giám đốc Đỗ Tử Thành cũng chỉ hỏi qua loa vài vấn đề lớn nhất thôi. Liêu Duy Tín theo sát toàn bộ quá trình, cho thấy rất coi trọng chuyện này, ngay cả Đường Lâm cũng phải ngạc nhiên, ông rất cảm kích sự tích cực hợp tác mà khách sạn Carrey dành cho thể vận hội lần này. Do đó ông càng không dám sơ suất, luôn miệng nhắc nhở Bạch Ký Minh không được lơ là, làm gì cũng phải cân thận chu đáo. Việc này khiến Bạch Ký Minh dở khóc dở cười, lại không thể nói rõ dù chỉ một chút.

Mấy cô gái là những người đầu tiên cảm thấy có vấn đề. Vị giám đốc Liêu này thật sự đối với họ quá tốt, hoàn toàn vượt khỏi mối quan hệ hợp tác thông thường. Lẽ nào anh là một người quá nhiệt tình? Hay là thực sự cực kỳ coi trọng lần hợp tác này?

Triệu Hạc Nam và Châu Dương hẳn không có chuyện gì lại tụ tập một chỗ, thì thăm to nhỏ. Hai người cùng phụ trách tiếp đón đội tuyển Nhật, vốn lúc nào cũng phải dính với nhau, nên không ai nghi ngờ bọn họ có đang bàn chuyện công việc hay không.

Bạch Ký Minh tay ôm tài liệu, vừa đi vừa bàn bạc với La Na. Vừa bước vào văn phòng đã bị Triệu Hạc Nam tóm lấy, cô nói: “Bọn tôi đã đoán ra tại sao anh Liêu lại đối xử với chúng ta ân cần như vậy rồi”. Bạch Ký Minh và La Na đưa mắt nhìn nhau, Triệu Hạc Nam và Châu Dương mặt mày đầy nghiêm túc.

Châu Dương gật đầu, nghiêm giọng nói: “Không sai, bọn tôi cho rằng, giám đốc Liêu đang theo đuổi một người”.

Bạch Ký Minh tim đập thình thịch, miễn cưỡng cười: “Các cô chỉ hay nghĩ lung tung”. Hai cô gái mất hứng: “Cái gì mà lung tung? Bọn tôi suy đoán có cơ sở đấy. Chỉ là đối tác công việc thôi mà anh Liêu tận tình như thế, không phải rất kỳ quái sao?”.

“Đúng thế, ngày nào cũng đưa đi đón về, ăn sáng rồi ăn tối. Mình thấy có vấn đề lắm.”

“Anh ấy còn nói chuyển nhà là vì đang theo đuổi một người. Mình thấy rất hấp dẫn, nếu không thì anh ta chuyển đến chỗ xa thế làm gì?”

“Còn nữa còn nữa, hơi tí lại mang hoa quả bánh ngọt mời chúng ta, nói là để chúng ta nếm thử tay nghề đầu bếp khách sạn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đầu bếp trưởng ở đây khả năng tuyệt đỉnh, bánh mềm mà không ngấy, quá ngon!”

“Không đâu, anh đầu bếp giỏi nhất là gọt tỉa hoa cơ, nghe nói lúc bê thức ăn lên cho đội Ecuador, mọi người ngơ ngác không dám động vào bông hoa mẫu đơn được làm từ củ cải, họ cứ tưởng là hoa thật.”

“Gọt tỉa hoa chỉ là tài vặt thôi, người đầu bếp quan trọng nhất vẫn là nấu nướng. Nghe nói anh ta chuyên làm đồ Tây, nhưng đồ ăn Quảng Đông cũng rất chuẩn.”

“Mình hỏi qua bọn họ rồi, anh chàng bếp trưởng này là người Hồ Nam, chưa kết hôn đâu.”

“Hả? Không thể nào, hình như cũng không còn trẻ nữa?”

La Na tròn mắt, Bạch Ký Minh nắm tay lại trước miệng, ho nhẹ mấy cái.

Hai cô gái mới bừng tỉnh, tạm thời chấm dứt chủ đề về anh bếp trưởng, bắt đầu chuyển sang giám đốc Liêu: “Tóm lại, anh Liêu kia nhất định có ý đồ với một người trong chúng ta”.

“Không sai.” Triệu Hạc Nam đưa ánh mắt nghiêm trọng quét qua từng người: “Mình đã kết hôn, đương nhiên bị loại. Châu Dương có bạn trai rồi, chuyện này hôm đi hát anh Liêu cũng biết, vì thế cũng loại. Bởi vậy...”.

Bạch Ký Minh muốn toát mồ hôi lạnh, chỉ nghe hai cô đồng thanh nói: “Chắc chắn là cậu!”, hai ngón tay chỉ thẳng vào - La Na.

Chút nữa thì Bạch Ký Minh bị nội thương, nhìn La Na ngơ ngác chỉ tay vào chính mình: “Mình sao?”.

Hai cô kia gật đầu kiên định: “Chắc chắn là cậu.”

Cậu xem cậu cao một mét bảy mươi, mặt mũi xinh xắn, vóc dáng lại đẹp, công việc cũng tốt, rất xứng đôi”.

“Đúng thế, đàn ông bây giờ thích đối tượng là cô giáo, mỗi năm hai kỳ nghỉ có thể chăm sóc gia đình, với lại giáo viên địa vị xã hội cũng cao mà.”

“Anh Liêu tốt bụng, vừa tâm lý vừa chu đáo, tính tình dễ chịu, nền tảng gia đình, tướng mạo, ngoại hình đều không có chỗ chê. Trời ạ, một người đàn ông tuyệt vời hiếm có như vậy. Hai người tuổi tác cũng tương đương nhau, đúng là môn đăng hộ đối.”

La Na mếu máo, dường như sắp khóc: “Không thể nào”.

“Sao lại không được? Trời ơi, cậu đừng có lo lắng mấy chuyện địa vị thân thế, con gái tự mình điều kiện thấp hơn chút là chuyện bình thường mà. Hơn nữa, chúng ta cũng chẳng kém chỗ nào.”

“Đúng đó, Tiểu Na vừa hoạt bát lại dịu dàng, nhìn một cái là biết túp đầu hiền vợ thảo, Liêu Duy Tín thật có phúc.”

La Na ngập ngừng mãi, thật lòng không muốn làm hai cô bạn nhiệt tình phải cụt hứng, nhưng không nói cũng không được: “Cái đó, nhưng mình, có người yêu rồi”.

“Hả?! Từ bao giờ?”

“Sao cậu không nói sớm?”

La Na tối sầm mặt, đang định trả lời thì Đường Lâm bước vào: “Mọi người đứng trước cửa làm gì thế?”.

Ba cô gái nhìn nhau, lập tức như đàn chim phân tán, vừa đi vừa thầm thì: “Tiếc quá, chưa kịp xuất chiêu đã bại trận rồi”.

“Chứ còn gì, ôi, anh Liêu đáng thương, anh ấy mà biết được chắc đau lòng lắm.”

Bạch Ký Minh xoa xoa huyệt thái dương, cậu lại thấy nhức đầu rồi.

Chương 12 : Đẹp nhất

Trong mắt anh, em là đẹp nhất

Chỉ mỉm cười thôi cũng khiến anh đắm đuối.

Đẹp nhất (Vũ Tuyền)

Thế nên mới nói, sự tò mò của con gái thật đáng sợ, may mà Bạch Ký Minh tránh được kiếp nạn này. Mấy nữ đồng nghiệp kia không phải không muốn điều tra tận gốc chân tướng sự việc, chỉ là họ không có thời gian.

Ngay chiều hôm đó, giải đấu thử môn bóng đá chính thức bắt đầu. Trận đầu tiên là Hàn Quốc gặp Ecuador, trận sau là Trung Quốc gặp Nhật Bản. Triệu Hạc Nam, Châu Dương, La Na đều là người phụ trách tiếp đón các đội, họ phải đưa đội của mình đến hội trường trung tâm, vì thế chỉ còn lại một mình Bạch Ký Minh ở khách sạn Carrey ngồi sắp xếp giấy tờ.

Tính Bạch Ký Minh rất trầm, cả ngày ngồi im sau ở bàn làm việc cũng chẳng sao, nhưng hai tình nguyện viên bên cạnh thì chịu không nổi. Họ đều còn trẻ, hiếu động hoạt bát, cứ ngồi lì trong phòng không thể lên mạng không thể đọc báo, không thể buôn chuyện, chỉ sợ ngay đến Phật Tổ còn chán muốn chết.

Bạch Ký Minh vốn hiền lành, liền cười xua tay, hai thanh niên kia reo hò nhảy nhót, lao ngay lên tầng xem ti vi, Bạch Ký Minh cúi đầu tiếp tục đọc “Hướng dẫn phục vụ”. Cũng không biết kẻ dở hơi nào đã dịch lại theo yêu cầu của ủy ban Olympic quốc tế, thực sự là không ra gì, câu cú lủng củng, lật đi lật lại nghiên cứu cả ngày cũng không phân nổi đâu là chủ ngữ, vị ngữ, tân ngữ.

Bạch Ký Minh thở dài, tuyên bố bỏ cuộc. Sớm biết thế này, thà đọc thẳng bản tiếng Anh, cho dù đoán cũng hiểu được tám chín phần.

Lễ tân trước cửa chợt cất tiếng êm ái: “Kính chào quý khách”. Một vị khách bước vào, trước ngực đeo thẻ, nhìn dáng vẻ Bạch Ký Minh biết ngay là một quan chức đi cùng đội Nhật Bản. Nếu đối phương không có vấn đề gì thì cậu không cần chủ động bắt chuyện, vì thế Bạch Ký Minh cũng không để tâm lắm, đang cân nhắc việc gọi một tình nguyện viên xuống thế chỗ để đi ăn tối trước.

Đúng lúc đó, vị quan chức người Nhật kia không biết do

uống nhiều hay bản tính vốn có, mặt dày ngang nhiên sờ soạng eo cô nhân viên phục vụ. Làm cô gái đang mặc bộ sườn xám màu đỏ vô cùng bối rối, vừa mỉm cười vừa lùi về phía sau. Ông ta không bỏ qua, lại tiến tới sờ mông nhân viên đó.

Bạch Ký Minh không nhịn nổi, đứng bật dậy, tiến về phía đó, một tay kéo cô nhân viên ra sau lưng. Cậu tức đến nỗi chỉ muốn cho hắn mấy phát tát, nhưng vì địa vị hiện tại nên đành miễn cưỡng mỉm cười: “Xin lỗi, tôi là nhân viên phục vụ Ủy ban Olympic, ngài có vấn đề gì, tôi có thể giải đáp cho ngài”.

Tên dê già mặt xị xuống bĩu môi, nói một tràng tiếng Nhật. Bạch Ký Minh dĩ nhiên không hiểu gì, cũng không chịu quay lưng bỏ đi, đang định lên tiếng thì nghe thấy giọng nói của Liêu Duy Tín bên cạnh: “Ký Minh, để đây cho tôi”.

Liêu Duy Tín bước lên, dùng tiếng Nhật nói vài câu với tên đó. Mặt hắn lập tức tươi rói, nói một tràng “Sorry, sorry” rồi mới bỏ đi.

Liêu Duy Tín đuổi được vị quan chức người Nhật kia, quay đầu đã thấy Bạch Ký Minh đang ngồi sau bàn làm việc, tay cầm “Hướng dẫn phục vụ”, dường như đang chăm chú nghiên cứu. Liêu Duy Tín rút một điều thuốc ra châm lửa, từ tốn tiến lại chỗ cậu, im lặng không nói gì.

Bạch Ký Minh nhin rồi lại nhin, nhin rồi lại nhin, cuối cùng lên tiếng hỏi: “Hắn nói gì với anh?”.

“Chẳng có gì.” Liêu Duy Tín neho mắt lại, nhìn mái tóc mềm mại của Bạch Ký Minh, “Chẳng qua hắn tưởng chúng ta có loại dịch vụ đó”.

“Ồ.” Bạch Ký Minh cũng không tức giận trả lời: “Nhưng mà chúng ta cũng sơ suất, lần sau phải nhớ thông báo thêm một câu cho đội Nhật Bản: Gái, mời tự mang theo”.

“Không chỉ vậy đâu, còn phải tự chuẩn bị thêm vài thứ, chứ khách sạn chúng ta không có nghĩa vụ cung cấp.”

Bạch Ký Minh ngẩng đầu: “Làm thế nào anh đuổi được hắn đi?”.

Liêu Duy Tín nhún vai: “Thì nói rõ tình hình thực tế khách sạn chúng ta, giới thiệu cho hắn một địa chỉ, mời hắn tự đi tìm”.

Bạch Ký Minh cười nhạt: “Đối với mấy chuyện này giám đốc Liêu thông thuộc quá mà.”

Liêu Duy Tín cho rằng câu nói trên có chút ghen tức, mỉm cười nói: “Thật ra chỗ đó cậu cũng biết, số XX đường XX”.

Bạch Ký Minh ngẩn ra, hỏi lại: “Cái gì?”.

Liêu Duy Tín chớp mắt: “Đại sứ quán Nhật bản, số XX đường XX”.

Bạch Ký Minh trợn trừng mắt không dám tin, đột nhiên bật cười, cậu vội vàng cúi đầu lấy tay che miệng, cười tủm tỉm. Cử chỉ này của cậu thật tình làm Liêu Duy Tín yêu quá đời, anh khẽ thở dài, nói: “Ký Minh, cậu vẫn chưa ăn tối. Tôi ngồi đây trông hộ cậu một lúc, cậu đi ăn đi được không?”.

Bạch Ký Minh ho mấy tiếng, bình tĩnh trở lại: “Cảm ơn ý tốt của giám đốc Liêu, có điều không cần đâu”.

“Ký Minh, cậu đừng cứng đầu như thế, không ăn cơm đúng bữa sẽ bị đau dạ dày.”

“Giám đốc Liêu, tôi nghĩ chúng ta không thân cho lắm...” Bạch Ký Minh làm mặt lạnh, đang định nói tiếp thì một giọng khác xen vào: “Ê, có thôi đi không nào, làm trò quỷ gì thế”. Là Đỗ Tử Thành, không biết anh ta đến từ lúc nào. Còn có người đẹp theo cùng, cô nàng đang tò mò ngạc nhiên nhìn vẻ mặt lúng túng của Bạch Ký Minh, rồi quay ra nhìn khuôn mặt bình thản của Liêu Duy Tín, cuối cùng ngơ ngác thốt lên một câu: “Hai người này... thật BL”.

BL nghĩa là gì, Bạch Ký Minh không thể nào không biết, hồi đó vì muốn tìm hiểu về đồng tính, cậu còn đọc cả bộ truyện tranh kinh điển “Nô lệ tuyệt đẹp”. Cậu đã luôn cố gắng vạch rõ ranh giới, sợ bị người khác nhìn ra mối quan hệ của mình với Liêu Duy Tín, không ngờ trong nháy mắt đã bị cô gái xa lạ này vạch trần, cho dù cậu có lạnh lùng kiêu kiêu thế nào, cũng không thể tiếp tục che giấu, khuôn mặt bắt đầu đỏ ửng. May mà chỗ này chỉ có bốn người bọn họ, nếu bọn La Na, Triệu Hạc Nam cũng ở đây, nhìn phản ứng của Bạch Ký Minh, thì không hiểu cũng phải hiểu ra thôi.

Liêu Duy Tín không muốn nhìn thấy Bạch Ký Minh bối rối khó xử trước mặt người khác, không đợi Đỗ Tử Thành mở miệng, anh đã tranh nói trước: “Hương Vũ, em đừng có đùa nữa”, rồi quay ra nói với Bạch Ký Minh: “Ký Minh, chắc cậu vẫn chưa biết, cô gái này chính là vị hôn phu bảo bối của Đỗ Tử Thành - Trình Hương Vũ, tháng trước vừa đính hôn”.

Liêu Duy Tín vừa nói chen vào, Bạch Ký Minh lập tức trấn tĩnh lại, mỉm cười: “Chào em, lần trước hai người đính hôn, tôi có việc nên không đến được, thật xin lỗi”.

Trình Hương Vũ là một cô gái Đông Bắc điển hình, rất thẳng tính. Thấy Bạch Ký Minh loay hoay viện cớ liền đính đặc xua tay: “Có việc gì mà không đi được, cứ nói là anh không thích mấy chỗ náo nhiệt là xong, giấu giếm làm cái gì?”.

Bạch Ký Minh nhất thời nghẹn lời, Liêu Duy Tín vội nói: “Hương Vũ trước giờ đều thế này, ăn nói thẳng tuột, thật kỳ lạ làm sao mà Tiểu Đồ lại chịu được em”.

Hương Vũ bĩu môi với Đỗ Tử Thành một cái: “Anh ấy dám không chịu nổi em? Em chẳng buồn để ý anh ấy thì có .

Đồ Tử Thành cười xòa: “Đúng vậy đúng vậy, Hướng Vũ như thế nên mình mới yêu”. Hai người nhìn nhau một cái, cười đến phát bực.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo, Bạch Ký Minh nhắc lên nghe: “Xin chào, đây là đơn vị phụ trách tiếp đón”, sau đó mặt cậu sầm lại. Nhà thi đấu trung tâm có chuyện rồi, đội tuyển bóng đá nam của hai nước Nhật Bản và nước c đánh nhau, khán giả vô cùng phấn nộ, quây đội tuyển Nhật Bản ở bên trong nhà thi đấu trung tâm, toàn thể cảnh sát chống bạo động đều được huy động.

Không có thời gian để tán gẫu, Bạch Ký Minh lập tức gọi điện báo cáo cho lãnh đạo cấp trên là Đường Lâm, sau đó lao ra cửa khách sạn, thông báo cho đội giao thông lập tức lái xe khách đến nhà thi đấu chờ riêng hai đội về đây. Cậu cũng yêu cầu nhân viên bảo an giải tán những người hâm mộ bóng đá đang tập trung trước cửa khách sạn, tăng cường an ninh. Cuối cùng cậu nhờ Liêu Duy Tín xin viện trợ từ phía công an để tăng cường giám sát khu vực nghỉ ngơi của đội nước c và đội Nhật Bản, tránh hai bên tiếp tục ẩu đả trong khách sạn.

Chuyện kể ra đội nước c cũng một phần có lỗi, họ đá quá tồi, nhưng lại không muốn thua dễ dàng như vậy, trọng tài thì thiên vị khiến khán giả tức giận. Đội Nhật Bản không chịu được, lẩm bẩm phàn nàn. Cầu thủ đội nước c ai cũng ngông nghênh, lại ý mình là chủ nhà, không chịu nhận trận thua này, liền đi tới xô đẩy nhau. Đội Nhật nổi nóng, một cầu thủ bắt đầu lớn tiếng chửi. Người phiên dịch theo đoàn là người Trung Quốc, thấy người Nhật chửi bới liền không bằng lòng, dịch ra chuẩn xác từng chữ. Thế là hồng бет, không chỉ đội nước c mà khán giả cũng bắt đầu tức giận.

Kết quả một trận đấu bóng đá trở thành một màn đấu nước bọt vô cùng ngán ngẩm, sau thì biến thành động chân động tay, cuối cùng là bị khán giả chặn đường.

Thực ra thì một trận đá bóng biến thành một trận ẩu đả, ở nước nào cũng có, có điều đối phương là đội Nhật Bản, sẽ nảy sinh một số bức xúc dân tộc vốn đã tồn tại từ trước, cảnh sát vũ trang lập tức hành động nhưng lại không thể ra tay với chính đồng bào mình được, đội Nhật bị hàng nghìn cổ động viên vây quanh, suýt nữa không ra được.

Ủy ban Olympic mau chóng sắp xếp cho đội nước c lên xe về khách sạn trước, hơn một tiếng sau, đội Nhật dưới sự bảo hộ của cảnh sát vũ trang mới an toàn trở về.

Trận thi đấu cuối cùng bắt đầu lúc chín giờ, kết thúc lúc mười một giờ, lại gặp phải tiết mục chen ngang này, chờ cho đến khi Bạch Ký Minh và đám nhân viên bộ phận tiếp đón sắp xếp ổn thỏa cho các đội đã là ba giờ sáng. Ai cũng vô cùng mệt mỏi, nhao nhao kéo về phòng nghỉ của mình ở khách sạn.

Bạch Ký Minh bận đến chóng mặt, từ tối đến giờ chưa có gì vào bụng, đầu óc ong ong quay cuồng, cậu chỉ muốn đi tắm một cái rồi ngủ một giấc.

Vừa mở cửa phòng đã ngửi thấy mùi dầu vừng thơm phức, bụng cậu liền kêu lên ừng ực. Cậu đóng cửa, bước tới cạnh giường, nhìn thấy đầu giường đặt một bát mì hải sản nóng hổi, bên trong còn có một quả trứng gà. Rau mùi, tôm, hành lá, dầu vừng, đều khiến người ta phải nuốt nước miếng.

Ký Minh cắn môi, từ tốn ngồi xuống giường. Dưới bát mì là một tờ giấy, bên trên là nét chữ của Liêu Duy Tín: Yên

tâm đi, không phải tôi làm đâu, không có độc.

Bạch Ký Minh gần như không kìm được, cười khê một cái, đột nhiên nhớ ra có một hôm, Liêu Duy Tín tuyên bố

nấu một bữa, kết quả hai người đau bụng cả ngày trời, phải tranh nhau nhà vệ sinh trong phòng ngủ.

Cậu nhìn chằm chằm bát mì một lúc lâu, cuối cùng cầm chiếc thìa màu xanh biếc lên, múc một thứ gì đó thật nhỏ mềm mềm trông giống như hạt trân châu cho vào miệng.

7. Chương 13 + 14

Chương 13 :Buông tay

Buông tay cũng là một cách phó thác

Mà em và anh đều phải làm

Rồi từ nay về sau chúng ta có thể tự nhủ rằng

Mình đã từng yêu.

Buông tay (A Đỗ)

Sáng hôm sau Bạch Ký Minh chín giờ mới dậy, rửa mặt xong, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. Nhân viên phục vụ gõ cửa bước vào: “Thầy Bạch, phó giám đốc Đỗ có lời mời anh lên quán cà phê tầng hai”.

Bạch Ký Minh nghĩ một chút, đặt túi xách xuống, đi lên tầng hai.

Không chỉ có mời Đồ Tử Thành, Trình Hường Vũ cũng ở đó, nhìn thấy Bạch Ký Minh hai mắt cô liền phát sáng: “Này, thành thật khai báo đi”. Bạch Ký Minh liếc Đồ Tử Thành, vẻ mặt anh ta đầy đau khổ dùng tay ra hiệu “chuyện không liên quan đến mình”.

Bạch Ký Minh từ tốn ngồi xuống, mỉm cười: “Nói cái gì?”.

“Tình sử của anh và Liêu Duy Tín đó”. Trình Hường Vũ thiếu điều cầm bút ghi chép, chắc ngồi trên lớp cô nàng cũng không chăm chú nghe giảng như thế này, “Nhất định là đau khổ triền miên, trắc trở cảm động lắm nhỉ?”.

Bạch Ký Minh không lên tiếng, liếc Đồ Tử Thành một cái nữa. Rốt cuộc Đồ Tử Thành cũng biết mình không thoát khỏi có liên quan trong chuyện này, hắng giọng một tiếng nói với vị hôn phu của mình: “Không phải anh đã kể hết cho em rồi sao, còn hỏi Ký Minh làm gì?”.

“Anh ta là đương sự, đương sự anh hiểu không hả?” Cô nàng không hổ danh học luật, lời ngay từ chuyên ngành ra, “Anh biết rõ hơn cả đương sự chắc?”.

“Vợ à, đằng nào đây cũng là chuyện của bọn họ, em...”, Đồ Tử Thành kiên trì cố gắng.

“Sao lại gọi là chuyện của bọn họ? Anh là bạn học của Tiểu Bạch, em là bạn Liêu Duy Tín, quan tâm một chút cũng không được sao?”, Hường Vũ trừng mắt. Đồ Tử Thành lập tức biến thành con rùa rụt cổ, chỉ dám lẩm bẩm trong miệng: “Quan tâm cái gì, nhiều chuyện thì có...”.

Bạch Ký Minh uống một ngụm nước, từ tốn nói: “Hường Vũ, có vài chuyện hình như em hiểu lầm rồi”.

“Không thể nào.” Trình Hường Vũ kiên định trả lời, “Anh có nghe thấy câu này chưa? Trên đời này, chỉ có hai thứ không thể che giấu được, một là bị nặc, hai là tình yêu”. Đồ Tử Thành khẽ thêm vào: “Còn đánh rắm nữa”.

“Anh im mồm, chỗ nào mát thì ra đấy đợi đi.” Trình Hường Vũ hơi bực mình.

“Anh chẳng đi đâu cả.” Đồ Tử Thành bắt đầu nịnh nọt, “Ngồi cạnh vợ là mát nhất”.

“Biến, ai là vợ anh? Tôi nói cho anh biết Đồ Tử Thành, đừng chọc tôi không vui, cẩn thận tôi cho anh nghỉ luôn đấy”

“Không dám không dám, niềm vui của vợ chính là niềm vui của anh.” Đồ Tử Thành ưỡn ngực, hất cằm với Bạch Ký Minh: “Cậu, mau nói đi”.

Bạch Ký Minh lắc đầu bất đắc dĩ: “Cậu là một tên phản đồ bẩm sinh, may mà không đẻ vào thời kháng chiến chống Nhật”. Đồ Tử Thành cười hì hì, bộ mặt không có tí ngượng ngập nào: “Cậu tốt hơn Liêu Duy Tín nhiều, hẳn nói mình là nổi sĩ nhục của đàn ông”.

Bạch Ký Minh gật đầu: “Ừm, rất có hình tượng”.

“Này này.” Trình Hường Vũ gõ bàn, “Các anh đừng có chuyển đề tài đánh trống lảng”.

Bạch Ký Minh hít một hơi, nghiêm túc nói: “Hương Vũ, sợ là phải làm em thất vọng rồi. Anh và Liêu Duy Tín đã là chuyện quá khứ, nếu Đồ Tử Thành cũng kể hết toàn bộ câu chuyện cho em rồi, thì chắc em cũng biết về giao dịch giữa bọn anh. Em chơi thân với Liêu Duy Tín, cũng biết anh ta là người dứt khoát, trùng hợp là anh cũng vậy. vấn đề này dừng tại đây được không? Dừng làm khó anh, cũng đừng làm khó Tử Thành nữa”.

“Ai nói đã là chuyện quá khứ? Ai nói đó là giao dịch?” Trình Hương Vũ không bằng lòng nói, “Anh không thẳng thắn bằng Liêu Duy Tín, anh ấy đã thừa nhận rõ ràng với em, anh ấy yêu anh”.

“Đó là chuyện của anh ta, không liên quan đến anh, em có vấn đề gì cứ đi hỏi anh ta ấy.” Bạch Ký Minh nói giọng nhẹ nhàng, nhưng lại cương quyết, cậu đặt cốc xuống đứng lên, “Xin lỗi, Hương Vũ, Tử Thành, mình phải về viết bản tổng kết, lần sau có thời gian chúng ta lại nói chuyện”.

Hôm qua Trình Hương Vũ mới quen bạn học của người yêu, trông cậu hiền lành, cứ tưởng dễ nói chuyện hơn Liêu Duy Tín, ai dè lại ngang bướng, nói chuyện không chút

tình cảm nào. Thấy cậu sắp bỏ đi, trước tình thế cấp bách cô vội nói: “Bạch Ký Minh, rõ ràng anh cũng có cảm tình với anh ấy, sao không dám thừa nhận?”.

Bạch Ký Minh làm như không nghe thấy, tiếp tục bước đi. Trình Hương Vũ đứng dậy hét lớn: “Bạch Ký Minh, anh có biết tại sao hôm nay Liêu Duy Tín lại không đến không?”. Bạch Ký Minh dừng bước, nhưng không quay đầu. Trình Hương Vũ nói từng chữ rành rọt: “Anh ấy bị người nhà ép đi xem mặt, đối phương là một cô gái dịu dàng, xinh đẹp tốt bụng. Nếu anh cứ tiếp tục trốn tránh che giấu như thế, anh ấy sẽ bị người khác cướp mất”. Lời nói vừa dứt, chỉ thấy sau lưng Bạch Ký Minh cứng đờ, Trình Hương Vũ mừng thầm: Dùng chiêu khích tướng, xem anh có chịu hiện nguyên hình không?

Bạch Ký Minh quay người, cười thần nhiên: “Như thế có phải tốt không? Mọi người đều vui vẻ, nói hộ là mình chúc phúc anh ta”, dứt lời liền đi ra phía cửa.

Trình Hương Vũ há mồm tròn mắt nhìn theo, Đồ Tử Thành cũng đứng lên: “Anh đã nói mà, Tiểu Bạch lúc nào cũng thế, trong lòng càng khó chịu, thì ngoài mặt lại càng không để người ta thấy. Đã bảo em đừng hỏi cậu ta, bây giờ thì hay rồi, nếu Liêu Duy Tín biết thì chắc chắn sẽ lấy chuyện công báo thù riêng, đời anh sắp thảm rồi”.

“Biến! Anh Liêu đâu có hẹp hòi như thế.” Trình Hương Vũ bĩu môi, “Sao em biết được con người anh ta lại phiền phức thế? Hừ, điển hình của một em thụ khó chiều. Tôi thề nếu không đẩy anh vào lòng của Liêu Duy Tín, tôi không mang họ Trình!”.

“A.” Đồ Tử Thành vội vàng góp ý, “Vậy em có thể đổi thành họ Đồ”.

“Đồ cái đầu anh ấy, đều tại anh cả.” Trình Hương Vũ lại trừng mắt. Đồ Tử Thành than thở, “Sao lại tại anh chứ, anh có trêu ghẹo gì ai đâu?”.

Bạch Ký Minh không rõ lắm mình đã về đến nhà như thế nào, không biết có phải thời tiết bí bách quá, hay tại dạo này cậu mệt mỏi, chỉ cảm thấy đầu óc mụ mị quay cuồng. Cậu đứng chờ dẫn trước cổng nhà mãi, mới nghĩ ra phải lấy chìa khóa mở cửa. Đột nhiên di động đổ chuông, mở máy nghe, thì ra là mẹ cậu: “Ký Minh, con đang ở đâu vậy?”.

“Dạ.” Bạch Ký Minh vội vàng mở cửa, “Con vừa về đến nhà”.

“Vẫn còn bận sao? Con cũng chẳng về tham dự hôn lễ của Tiểu Lượng”, mẹ cậu bắt đầu trách móc.

Tiểu Lượng là em họ của Bạch Ký Minh, kết hôn tuần trước, nhưng cậu bận thu xếp giải đấu thử, lấy đâu thời gian để ý chuyện kia, cậu đóng cửa, nói: “Con thật sự rất bận, hôn lễ sao hả mẹ? Vui lắm phải không?”.

“Nhộn nhịp lắm, họ hàng đều đến cả”, mẹ cậu là người nhanh mồm nhanh miệng, hớn hờ nói: “Mợ con bế cả cháu đến, thằng bé mũm mĩm lắm, nghịch khối phải nói. Mẹ bảo này, giờ chỉ còn mợ con chưa kết hôn thôi Ký Minh, cô gái nhà họ Lộ lần trước mợ nói với con ấy, không phải rất tốt sao? Thân thể gốc gác rõ ràng, còn con gái chú Đơn nữa, cũng đang ở thành phố S, lại là y tá nữa, con đã đi thăm người ta chưa?”.

Nghe đến cô dì chú bác là đầu óc Bạch Ký Minh lơ mơ, mẹ cậu vẫn chưa nói xong chuyện kết hôn, càng khiến cậu văng đầu, vội hỏi: “Dạo này mẹ vẫn khỏe chứ? Cả bố cũng khỏe chứ?”.

“Khỏe, khỏe, có điều thấy con nhà người ta đều cười xin hết rồi, nóng ruột lắm. Mẹ bảo này Ký Minh...” Sở trường của mẹ cậu chính là muốn nói chuyện hàng giờ, Bạch Ký Minh vội xen vào: “Mẹ, con có chuyện gấp, cứ thế đi, mai con sẽ gọi cho mẹ”, rồi không đợi mẹ cậu trả lời, liền cúp máy luôn.

Xung quanh yên tĩnh trở lại, cậu thở phào một hơi, tựa lưng vào cánh cửa, hai tay buông thõng, đồ đạc rơi đầy nền nhà. Nghe thấy tiếng động lạ, Ký Minh cúi đầu, nhìn thấy từ trong túi bóng trắng lặn ra - một đồng bia.

Trong khoảnh khắc ấy, Bạch Ký Minh cảm thấy có chút hoảng hốt, ngơ ngác nhìn hơn chục lon bia, tự hỏi không biết chúng chui từ đâu ra.

Hình như lúc này cậu mua ở siêu thị tầng một, hình như là sau khi cậu xuống xe buýt, hình như trước đó nữa cậu khoác túi xách đi từ khách sạn ra, hình như là...

“Anh ấy bị người nhà ép đi xem mặt, đối phương là một cô gái dịu dàng, xinh đẹp tốt bụng. Nếu anh cứ tiếp tục trốn tránh che giấu như thế, anh ấy sẽ bị người khác cướp mất. ”

Câu nói của Trình Hướng Vũ.

Thì ra Liêu Duy Tín cũng phải đi xem mặt, Bạch Ký Minh chợt thấy buồn cười. Hóa ra điều kiện quá tốt và điều kiện quá kém, đều không dễ tìm được đối tượng.

Sức lực toàn thân dường như đã cạn kiệt, cậu từ từ tựa xuống nền nhà. Tiện tay với một lon bia, nhìn nhãn hiệu màu xanh bên trên hoàn toàn không quen thuộc.

Cậu đang làm gì đây? Mượn rượu giải sầu? Chẳng qua chỉ là một câu nói, còn chưa biết rõ là thật hay giả, sao lại khiến cậu mất tự chủ như thế này?

Ký Minh lại cười, lần này là tự cười giấu bản thân. Sự ảnh hưởng của Liêu Duy Tín đối với mình, đã lớn như thế này rồi sao?

Lòng ngực cậu tựa như bị một tảng đá nặng trĩu đè lên, không thể thở nổi, lại giống như thể có một cây kim nhọn hoắt đâm thẳng vào tim, đau đến run rẩy không bao giờ quên.

Không cần phân tích câu nói của Trình Hướng Vũ là thật hay giả, sự thực thì điều đó không quan trọng. Bạch Ký Minh đã biết từ lâu, sẽ có một ngày như thế. Anh có niềm hạnh phúc của anh, còn tôi có niềm hạnh phúc của riêng tôi, chẳng qua chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Cậu không mở nắp bia, chỉ lôi ra từng lon một. Có lẽ những lúc thế này, nhiều người thích mượn men rượu để làm tê liệt bản thân, nhưng đó tuyệt đối không phải là Bạch Ký Minh. Cậu đặt một lon bia nằm sát chân tường, sau đó đặt một lon khác lên trên, cứ như thế xếp từng lon từng lon lên nhau.

Bạch Ký Minh cảm nhận rõ ràng cảm giác chua xót khổ sở trong lòng, thậm chí cậu hoàn toàn biết nó là gì. Đúng thế, cậu đổ kị, cậu đang ghen.

Vậy thì đã sao?

Bất kỳ thứ tình cảm nào, cho dù mới đầu điên cuồng đến đâu, đau đớn đến đâu...

Cũng sẽ biến mất không một dấu vết theo dòng chảy thời gian.

Chỉ cần

Bạn dám lời nó đi.

Chương 14 :Kết quả

Khi khói lửa thành phố làm tắt cả sụp đổ Người ôm chặt lấy em phải là anh.

Chấm dứt không phải là kết quả anh muốn

(Trương Học Hữu)

Liêu Duy Tín tay cầm đồ ăn sáng, lần theo địa chỉ trên giấy, từ từ bước lên lầu. Khu chung cư này cũ nát lắm rồi, nghe nói sắp tới phải chuyển đi chỗ khác. Hành lang tối tăm, ổng sưởi nhiệt to kênh dưng để chia nhiệt cho từng nhà đang nhe nanh múa vuốt, vắt ngang ở phía trên cầu thang.

Số tầng được đánh dấu trên tường đối diện cầu thang sớm đã không nhìn thấy đâu, thay vào đó là hàng chữ đen to tướng: Làm giấy tờ! Điện thoại 13XXXXXXX. May mà phòng trọ của Bạch Ký Minh ở trên tầng cao nhất, anh chẳng cần mất công đếm tầng làm gì.

Một bà lão đang dắt con chó bước tới, liếc Liêu Duy Tín một cái, khuôn mặt nghi ngờ không cần che giấu thậm chí có chút cảnh giác - anh mặc trên người bộ âu phục phẳng phiu, hoàn toàn tương phản với chỗ này.

Liêu Duy Tín mỉm cười nghiêng người nhường bà lão đi trước, cố hết sức không chạm vào con chó Pug nhỏ xíu, sau đó ngẩng đầu nhìn số phòng, đứng sang bên trái cửa phòng.

Cửa chống trộm màu đồng xám, màu câu đối dán hai bên cửa đã nhòe nhoẹt. Chữ “Phúc” ngược cũng chỉ còn nửa dưới, nửa trên đã bị vô số tờ rơi màu trắng hoặc đỏ che kín. Không tìm thấy chuông cửa hay mắt thần nào, Liêu Duy Tín do dự một chút, dùng tay gõ cửa.

Hai phút sau, bên trong vọng ra giọng nói của Bạch Ký Minh: “Ai thế?”. Gần như cùng một lúc, cánh cửa mở ra. Liêu Duy Tín không lên tiếng, không nhăm chút nào, anh nhìn thấy vẻ kinh ngạc mà Bạch Ký Minh không kịp che giấu.

Nhưng chỉ thoáng chốc, Bạch Ký Minh đã lạnh lùng trở lại. Liêu Duy Tín không đợi cậu từ chối, nói trước: “Ký Minh, tôi đem bữa sáng tới, cậu ăn trước đã được không?”.

“Giám đốc Liêu khách sáo quá, có điều là tôi thấy không cần thiết”, giọng của Bạch Ký Minh lạnh như băng.

Liêu Duy Tín thở dài, anh sớm đã biết sẽ không dễ dàng như vậy: “Chúng ta vào nhà trước được không?”. Anh khẽ quay đầu liếc về phía bà lão dắt con chó Pug đang đứng đầu cầu thang nhìn họ chằm chằm.

Bạch Ký Minh nhìn theo ánh mắt của anh, khuôn mặt lập tức giãn ra, nở nụ cười: “Bà Tôn dắt chó đi dạo đấy ạ?”.

“Đúng rồi, cậu vẫn chưa đi làm sao?” Ánh mắt nghi hoặc của bà đảo qua đảo lại giữa hai người, “Anh đây là...”.

“À.” Bạch Ký Minh vẫn cười, định nói là đồng nghiệp, nhưng Liêu Duy Tín ăn mặc thế này, chẳng có chút nào giống thầy giáo cả; định nói là bạn học cũ, nhưng rõ ràng Liêu Duy Tín lớn hơn cậu nhiều, ngập ngừng một chút, buột miệng nói: “Anh này là bạn cháu, mang bữa sáng đến cho cháu”, nói rồi khẽ nghiêng người, Liêu Duy Tín nhân tiện vào nhà luôn.

Bà lão giờ mới thoải mái: “A, bạn cậu hả, tốt lắm tốt lắm”.

“Bà xuống cầu thang từ từ thôi nhé, cháu vào phòng ăn sáng đây.”

“Vào ăn đi, bữa sáng phải ăn, không ăn ảnh hưởng sức khỏe lắm.” Bà lão run rẩy cuối cùng cũng đi xuống.

Bạch Ký Minh nhẹ nhàng đóng cửa lại, thở dài quay người thấy Liêu Duy Tín đang đứng ở thềm cửa quan sát một lượt căn phòng của mình.

Thật ra cũng chẳng có gì đáng để quan sát cả, rộng ba mươi mét vuông, nhìn qua đã thấy hết. Không có tủ lạnh, ti vi, máy tính, ngay cả điện thoại cũng không. Một chiếc giường đôi, một cái tủ quần áo, chõ nấu nướng, bồn vệ sinh, đơn giản chẳng giống nơi ở của người hiện đại.

Liêu Duy Tín không tìm được chấu mỳ, chỉ nghe Bạch Ký Minh ở phía sau nói: “Giám đốc Liêu, mời anh đem đồ ăn của anh rời khỏi chỗ này, tôi còn phải đi làm, không có thời gian nói chuyện với anh”.

Liêu Duy Tín đặt đồ ăn xuống chiếc bàn nhỏ gần cửa, rồi nhìn Bạch Ký Minh. Hình như cậu vừa tắm xong, tóc vẫn hơi ướt, có thể đem qua ngủ không được ngon, đôi mắt u ám, lộ ra khuôn mặt mệt mỏi.

“Tóc cậu không sấy khô, rất dễ bị cảm đó.” Liêu Duy Tín bắt giắc tiến lên vài bước, định chạm vào mái tóc mềm mại của cậu. Bạch Ký Minh lùi một bước, sầm mặt nói: “Anh định làm gì?”.

Liêu Duy Tín thu tay về, cười khỏ một cái: “Ký Minh, chúng ta không phải là kẻ địch, tôi chỉ muốn... quan tâm cậu chăm sóc cậu”.

“Quan tâm tôi?” Bạch Ký Minh giễu cợt: “Anh nên quan

tâm tới cô gái xem mặt tôi qua mới đúng”. Dứt lời cậu liền hối hận, quay đầu sang chỗ khác, cắn môi không thêm nói nữa.

“Xem mặt? Xem mặt gì cơ?” Liêu Duy Tín sững người, nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Cậu trách tôi hôm qua không đưa cậu về sao? Tôi vừa có một hợp đồng rất quan trọng, tôi...”.

“Giám đốc Liêu.” Bạch Ký Minh cắt ngang lời anh, “Tôi không có hứng thú với chuyện đó, tôi chỉ muốn xin anh, đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa. Anh muốn chơi đùa, xin hãy tìm người khác, đừng đến tìm tôi”.

“Ký Minh, khoan hãy nói những lời đó được không? Cậu sắp muộn giờ đi làm rồi, mau ăn xong bữa sáng đi, tôi đưa cậu đến nhà thi đấu trung tâm.” Giọng Liêu Duy Tín vẫn trầm ấm bình tĩnh, âu yếm nhìn Bạch Ký Minh, giống như đang nhìn một đứa nhóc bướng bỉnh.

Ảnh mắt đỏ làm Bạch Ký Minh điên tiết: “Liêu Duy Tín, tôi nói cho anh biết, anh đừng tốn công vô ích nữa, cũng đừng lãng phí thời gian và tiền bạc nữa, Bạch Ký Minh tôi vĩnh viễn, vĩnh viễn không ở bên anh. Tôi không cần sự quan tâm chăm sóc của anh, không có anh, hơn hai mươi năm nay tôi vẫn sống rất tốt. Sai lầm lớn nhất cuộc đời tôi chính là quen biết anh!”.

Bạch Ký Minh bước ra mở cửa, nói với Liêu Duy Tín: “Bây giờ, mời anh về cho. Hy vọng sau này anh không xuất hiện trước mắt tôi nữa!”.

Liêu Duy Tín không nghĩ Bạch Ký Minh sẽ dễ dàng tiếp nhận, nhưng cũng không ngờ cậu lại phản ứng quyết liệt đến mức này. Đặc biệt là câu “Sai lầm lớn nhất” khiến Liêu Duy Tín tưởng chừng nghẹt thở, trái tim không hiểu sao đau nhói, biết có nói gì cũng vô nghĩa, ngược lại còn tự chuốc nhục vào người. Anh nhìn khuôn mặt ngang ngược của Bạch Ký Minh một lúc thật lâu, quay lưng chậm chạp xuống cầu thang.

Cây hai bên đường sắp rụng hết lá, buổi sáng mùa thu rất lạnh, cơn gió nhẹ cuốn đi những chiếc lá khô dưới đất, trông càng thêm vẻ tiêu điều. Liêu Duy Tín ngồi vào trong chiếc xe đồ đổi diện khu chung cư, nhìn về phía cửa chung cư qua khung kính màu trà.

Hơn mười phút sau, Bạch Ký Minh khoác túi xách bước ra. Trên người cậu mặc áo sơ mi mỏng màu kem, áo khoác sẫm màu, thông thả bước đến trạm xe buýt. Ở đó rất đông người đã đứng đợi, xe vừa đến, liền tranh nhau chui lên. Bạch Ký Minh nhíu mày - cậu mãi mãi không thích nghi được với những nơi đông người. Hai ba chiếc xe đã rời đi rồi, cậu mới theo dòng người lên xe.

Liêu Duy Tín lái chiếc Mercedes-Benz chậm rãi theo sau chiếc xe buýt 232, đột nhiên cảm thấy bản thân có chút nhạt nhẽo, đành cười một cái, nhấn ga vượt qua chiếc xe buýt, chạy về phía khách sạn.

Giải đấu thử kết thúc không có nghĩa là được nghỉ ngơi, tất cả nhân viên của ủy ban tổ chức Olympic đều chuyển đến làm việc tại nhà thi đấu trung tâm, tìm ra vấn đề, viết tổng kết để chuẩn bị cho Olympic năm sau. Công việc đánh máy đều do Bạch Ký Minh đảm nhiệm, tư liệu kê từng chồng cao ngất trước mặt, lúc cậu bớt được chút thời gian nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ chiều.

Triệu Hạc Nam rón rén tiến lại phía cậu, tỏ vẻ thần bí hỏi: “Chuyện hôm trước tôi bàn với cậu có được không?”. Bạch Ký Minh ngó người lúc lâu mới nhớ ra mấy hôm trước chị Triệu có ý giới thiệu người yêu cho cậu.

“Cô bé ở cạnh nhà chị, thân thể gốc gác rõ ràng. Nhà cửa điều kiện rất tốt, bố mẹ là người có văn hóa, cậu đến gặp là biết, tính cách cũng dịu dàng ít nói...”

Bạch Ký Minh dường như không nghe thấy Triệu Hạc Nam nói gì, những hàng chữ đen sì nhảy múa trên giấy tờ, khiến cậu hoa mắt chóng mặt.

Triệu Hạc Nam vẫn lải nhải không dứt: “Nhà người ta có mấy căn hộ cơ, cũng không quan tâm nhà cậu điều kiện ra sao. Chỉ cần cô bé ưng ý, thì thế nào cũng được..”

Bạch Ký Minh nhìn ra bãi đậu xe vắng vẻ bên ngoài, cột xi măng to lớn cứng ngắc, trần nhà xám xịt chẳng đầy ống thép và dây điện. Đi qua những bức tường xi măng bí bách và tòa nhà đối diện, sẽ nhìn thấy một khoảng trời trắng bạch.

Phòng làm việc sau khi sửa sang tỏa ra mùi formaldehyde (*) khó chịu làm người ta ngột ngạt, Bạch Ký Minh đột nhiên cảm thấy toàn thân rã rời, trước giờ cậu đã sống như thế nào? Tại sao phải ngồi ở đây? Sau này sẽ ra sao? Đường như mọi thứ đều không quan trọng nữa, cô gái đó, xinh đẹp hay dịu dàng, hoạt bát hay cởi mở, có liên quan gì?

“Đằng nào cũng phải sống cả đời với một ai đó.” Hồi đó cậu đã trả lời như vậy với Liêu Duy Tín sao?

Bạch Ký Minh ngẩng đầu, mỉm cười với Triệu Hạc Nam: “Tối nay có được không chị?”, cậu nghe giọng mình nhẹ tênh, ẩn chứa sự bình thản có chút vô vọng và sự hờ hững tàn khốc, “Tối nay em rảnh”.

Buổi tối trôi qua rất vui vẻ, Triệu Hạc Nam đi cùng Bạch Ký Minh, còn cô gái thì đến với mẹ. Địa điểm là quán KFC gần đường Bắc Hành.

Mẹ cô gái ưng Bạch Ký Minh ngay từ cái nhìn đầu tiên, bà thấy cậu là một chàng trai khiêm tốn biết điều, tương mạo tuấn tú. Bà kéo Triệu Hạc Nam ra một góc thì thầm không ngớt.

Hai người trẻ trò chuyện cũng rất ăn ý. Cô gái rụt rè mà không giả tạo, phóng khoáng mà không phô trương, đôi mắt trong veo như nước. Hai người bắt đầu từ chủ đề Olympic tới bóng đá bóng rổ, các bài hát được yêu thích, điện ảnh truyền hình, văn học cuộc sống, như thể không bao giờ hết đề tài. Bữa ăn nhanh kéo dài tận tám giờ tối khi KFC đóng cửa.

Bạch Ký Minh kiên quyết gọi taxi đưa hai mẹ con và Triệu Hạc Nam về nhà, sau đó mới quay về.

Người mẹ vô cùng hài lòng, khen cậu hết lời. Cô con gái đỏ ửng mặt, cũng gật đầu đồng ý. Triệu Hạc Nam đắc ý lắm, tiễn hai mẹ con về nhà rồi vội vàng tắm một cái, cũng chẳng buồn ngo ngang đực lang quân, ngồi xuống sofa lập tức gọi điện cho Bạch Ký Minh: “Thế nào, Tiểu Bạch? Tôi nói không sai, cô gái này rất ổn, bây giờ khó mà tìm được người ngây thơ như vậy lắm”.

Bạch Ký Minh khách khí trả lời suýt nữa khiến Triệu Hạc Nam ngắt xi: “Cô ấy đúng là rất tốt, chỉ e không hợp với em lắm”.

Triệu Hạc Nam tuyệt đối không ngờ được Bạch Ký Minh lại nói thế, ngơ ngác một lúc lâu mới hỏi lại: “Chỗ nào không hợp?”. Bên kia vang lên tiếng tút tút, hóa ra Ký Minh sớm đã gác máy rồi.

Cái cậu Bạch Ký Minh này, Triệu Hạc Nam có chút bức mình, đang định ấn số thì đực lang quân trong phòng ngủ gọi cô: “Mười giờ rồi, em không định đi ngủ à? Có chuyện gì mai nói không được sao?”, Triệu Hạc Nam bất mãn đặt điện thoại xuống, bước vào phòng ngủ.

Lúc Bạch Ký Minh từ chối ý tốt của Triệu Hạc Nam, cậu đang nằm trên giường mình. Cậu không bật đèn, đôi mắt mở trừng trừng nhìn bóng tối đang chậm chạp bao phủ giống như một chiếc miệng rộng đen ngòm nuốt chửng lấy cậu.

Đó là một cô gái tốt, Bạch Ký Minh thậm chí có thể nhớ được hàng mi cong và cặp mắt sáng như sao lúc cô cười. Một cô gái tốt như thế, là bảo bối trong lòng bố mẹ, sẽ là một người vợ hiền mẹ tốt. Còn cậu, sẽ an phận thủ thường, hàng ngày đi làm, là một người chồng dịu dàng biết quan tâm, một đứa con hiếu thảo với cha mẹ, một ông bố ân cần đầm ấm.

Cậu tin cậu có thể làm được, cho dù là cả một đời.

Nhưng, cậu không thể làm như thế được.

Trái tim sớm đã bị chiếm đóng và tình yêu không vẹn toàn của cậu làm sao xứng với cô gái trong sáng tốt bụng như vậy?

Bạch Ký Minh chưa bao giờ cảm ghét lý trí của mình như lúc này. Cậu hiểu rõ rằng mình sẽ không thể yêu cô gái kia, nói cách khác, không bao giờ có thể yêu bất cứ người con gái nào. Cậu có thể giả vờ như không có gì xảy ra, đeo tấm mặt nạ cần thận chu đáo, sống cuộc đời tầm thường của mình. Nhưng bỗng nhiên

nghĩ lại, cậu nhận ra người đàn ông đó, mối tình nồng cháy đó, hồi ức điên cuồng mà mê đắm đó, đã theo sát cậu lúc nào không hay, ẩn nấp tận nơi sâu nhất đáy tim, vĩnh viễn không thể thoát khỏi.

Một người con gái tốt như cô, xứng đáng được hưởng một mối tình ngọt ngào lãng mạn nhất thế gian, có một người chồng toàn tâm toàn ý yêu thương cô.

Còn mình, không thể cho cô được.

Bạch Ký Minh nhắm mắt lại, có một thứ cảm giác dường như gọi là cô đơn siết chặt lấy cậu, không cách nào ngăn được.

Đúng lúc này di động vang lên. Bạch Ký Minh cầm lấy, ấn nút nghe.

“Ký Minh.” Là Liêu Duy Tín, “Đừng cúp máy được không?”.

Bạch Ký Minh không cúp máy. Có lẽ đêm đen bất tận đã làm mềm lớp vỏ bọc kiên cố của cậu, cũng có thể sự thật vừa lĩnh hội vừa rồi đã khiến cậu khó mà tiếp tục chịu đựng một mình.

Tóm lại, Bạch Ký Minh nằm trên giường, để cho âm thanh dịu dàng trầm thấp đó vang lên bên tai: “Cậu không chịu gặp tôi, vậy tôi sẽ không xuất hiện trước mắt cậu nữa. Nhưng tôi muốn nói chuyện với cậu, chỉ một lúc thôi, được không?”, Liêu Duy Tín ngừng một chút, như đợi câu trả lời của Bạch Ký Minh.

8. Chương 15 + 16

Bạch Ký Minh không lên tiếng, Liêu Duy Tín khẽ cười: “Tôi không muốn làm phiền cậu, nếu cậu không muốn nghe, cứ cúp máy là được”. Anh lại dừng lại, dường như đang nghĩ nên tìm từ nào để diễn đạt, “Từ trước đến nay, đều là cậu nói, cậu không cho tôi có cơ hội được nói câu nào. Tôi biết cậu không tin tôi, có lẽ do tôi không đáng được tin tưởng. Nhưng không sao cả, tôi sẽ cho cậu thấy thành ý của tôi. Có lúc lời nói của cậu thực sự làm người khác rất đau đớn, tôi sắp không chịu nổi rồi”. Liêu Duy Tín cười, “Có phải ai làm giáo viên cũng nói năng sắc bén như thế?”.

“Hôm nay Trình Hường Vũ đã gọi điện kể hết mọi chuyện cho tôi. Cái tên Đồ Tử Thành, vợ mình cũng không quản nổi... Tôi không đi xem mặt, thực ra bố mẹ tôi đều biết tôi là người đồng tính, họ biết từ rất lâu rồi. Tôi không muốn giấu giếm điều gì, sự thật là như vậy, chúng ta chỉ còn cách chấp nhận thôi.”

“Hôm qua tôi đi ký một hợp đồng quan trọng, đi từ sáng sớm, đến tối mới lên máy bay về. Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, không chờ cậu trước cổng khách sạn đưa cậu về, sợ cậu lại hay nghi ngờ. Cậu lúc nào cũng nghĩ lung tung, tự đưa mình vào ngõ cụt rồi không tìm được lối ra.” Liêu Duy Tín vội vã thêm một câu: “Không phải tôi trách cậu, chỉ là...”.

Anh ngập ngừng, sau đó dịu giọng nói: “Nhìn thấy cậu trong lòng đau khổ nhưng bề ngoài cứ tỏ ra bình thản, tôi cảm thấy rất đau lòng...”.

Bạch Ký Minh vẫn không nói gì, chỉ cảm thấy nỗi xót xa dâng lên làm lồng ngực trĩu nặng. Dường như có thứ gì đó muốn phun trào ra ngoài nhưng lại nhanh chóng bị đè xuống, cậu cố gắng điều chỉnh hơi thở bình thường trở lại.

Liêu Duy Tín không phát hiện ra sự khác thường của Bạch Ký Minh, khe khẽ nói tiếp: “Có lẽ cậu cảm thấy tôi rất phiền phức, nhưng tôi thực sự chỉ muốn đối tốt với cậu hơn chút, cũng muốn cậu có thể đối tốt với chính mình hơn. Đừng quá ép buộc bản thân, thực ra cậu không kiên cường như cậu tưởng. Tôi nói như vậy, cậu có giận không? Tôi chỉ sợ cậu sống như thế mệt mỏi quá, tự mình nghiền nát chính mình”.

Liêu Duy Tín không nói nữa, căng thẳng phán đoán phản ứng của Bạch Ký Minh. Bạch Ký Minh vẫn không cúp máy, anh lặng lẽ thở phào, tiếp tục nói: “Cũng muộn rồi, mai cậu còn phải dậy sớm đến nhà thi đấu trung tâm, mau đi ngủ đi. Đóng chặt cửa sổ, đắp chăn cẩn thận. Chắc cậu không biết là buổi tối khi ngủ cậu hay đạp chân, nửa đêm tôi thường phải thức dậy đắp chăn cho cậu”.

Liêu Duy Tín cười nhẹ một tiếng, hai bên vẫn im lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở của đối phương vang lên rõ ràng bên tai, tựa như có thể cảm nhận được hơi ấm của người kia đang phả lên mặt mình.

Một lúc lâu, Liêu Duy Tín trầm giọng nói: “Ký Minh, tôi yêu cậu”.

“Bộp” một tiếng, Bạch Ký Minh cúp máy, cậu cuộn tròn trong chăn, giống như đứa trẻ lạc đường không nơi nương tựa.

Bạch Ký Minh đã khóc.

(*)Formaldehyde: hợp chất hữu cơ iomandêhít (còn được biết đến như là metanal), ở điều kiện bình thường là một chất khí có mùi hăng mạnh. Công thức hóa học của nó là H_2CO .

Chương 15 :Khoảng cách

Không biết có ai nói với em chưa anh rất dễ tâm.

Để tâm khoảng cách của thành phố này

Không biết có ai nói với em chưa

(Trần Sở Sinh)

Sáng hôm sau, đang lúc Bạch Ký Minh mặc áo khoác vào người thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Thì ra là nhân viên quán ăn nhanh dưới lầu đến đưa sữa đậu nành và quẩy vừa ra lò. Tiền đã thanh toán rồi, nhân viên chỉ việc đưa đồ ăn đến theo địa chỉ có sẵn mà khách yêu cầu.

Bạch Ký Minh đặt áo khoác xuống, lấy kéo cắt nắp hộp nhựa, đổ sữa đậu nành nóng hổi ra bát, uống một hớp, cảm thấy rất ấm bụng.

Bắt đầu từ hôm đó, bất luận bữa sáng hay bữa tối, nhân viên các quán ăn luôn xuất hiện đúng giờ đưa đến tận tay Bạch Ký Minh. Đúng chín giờ tối, Liêu Duy Tín sẽ gọi điện tới, sau đó nói chuyện mất một tiếng.

Trong căn phòng vắng vẻ, chỉ nghe thấy giọng nói dịu dàng đó kể chuyện của mình. Hồi nhỏ sống ở nhà bà ngoại dưới quê, anh đã vứt giày vào nồi, hấp cùng bánh bao như thế nào; hay là lúc đi học thì lén lút dùng kéo cắt tóc các bạn nữ, bắt chước tiểu thuyết kiếm hiệp kết nghĩa huynh đệ, anh đã nhuộm tóc hút thuốc để ra dáng đại ca, đại học thì tổ chức dạ hội liên hoan, còn đi xin trợ giúp từ đàn anh đàn chị mà mình quen biết. Nói đến những chỗ thú vị, ngay cả Bạch Ký Minh cũng phải bật cười. Khó mà tưởng tượng một người đàn ông trưởng thành chừng chạc như Liêu Duy Tín bây giờ cũng có những lúc nghịch ngợm khờ dại như thế.

Đương nhiên, anh cũng có lúc phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi, không ra mắt được sản phẩm mới, cũng phán đoán sai lầm, đầu tư thất bại, sau mấy năm nỗ lực gian khổ, cuối cùng cũng có được chút thành tựu. Có điều Liêu Duy Tín rất thản nhiên, thậm chí coi như truyện cười kể lại cho Bạch Ký Minh nghe.

Cho dù anh nói gì, Bạch Ký Minh cũng không đáp lại, chẳng lên tiếng. Cũng có những tối, cả hai đều không ai nói gì, chỉ lắng nghe hơi thở của đối phương yên bình chậm rãi, từng chút từng chút thấm vào trong tim.

Sau đó vang lên giọng nói chân thành sâu lắng của Liêu Duy Tín: “Ký Minh, tôi yêu cậu”.

Giải đấu thử Olympic cuối cùng cũng kết thúc, ai nấy đều thở phào, hò reo sung sướng. Năm sau Olympic mới chính thức bắt đầu, còn một năm nữa, vất vả hay không tới lúc đó bàn tiếp.

Các giáo viên và tình nguyện viên tham gia giải đấu thử được nhà trường cho nghỉ ngơi một tuần. Đồ Tử Thành vừa nghe được tin này, lập tức bảo Bạch Ký Minh không được có hẹn với ai, phải đi leo núi ngắm lá phong với anh ta. Bạch Ký Minh cau mày: “Muốn đi thì cậu với Trình Hướng Vũ mới đúng, mình đi làm cái gì? Làm kỳ đà cản mũi à?”.

Đồ Tử Thành cười hì hì: “Ai bảo Hướng Vũ nhà tôi thích cậu cơ, cậu cũng không làm kỳ đà được đâu. Ngoan ngoãn ngồi nhà chờ điện thoại của tôi, chắc hai hôm nữa đi”. Bạch Ký Minh bất cần nhún vai, vứt điện thoại lên giường, quàng áo khoác đi siêu thị.

Đồ cậu cần mua rất ít, chẳng qua chỉ là mấy nhu yếu phẩm như giấy vệ sinh, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, dầu gội đầu, xà phòng... Siêu thị ba tầng hoành tráng là thế, chỉ mất chưa đầy hai mươi phút Bạch Ký Minh đã kết thúc, trả tiền đi về.

Bước đến đầu đường, chợt nhìn thấy mấy cậu thanh niên đang lôi nhau vào hẻm tối trước mặt, đồng phục chúng mặc nhìn rất quen mắt. Bạch Ký Minh cầm túi tiến về phía đó, quả nhiên, đây là đồng phục trường thể dục thể thao cậu đang dạy. Hơn mười sinh viên cao to lực lưỡng đang vây đánh một cậu thanh niên, Bạch Ký Minh thăm thở dài, hét lên: “Các cậu đang làm gì thế?”.

Một cậu thanh niên cao ráo vừa bị người đối diện cho ăn đấm, đang cơn điên tiết, lại có người chen vào lo chuyện bao đồng, liền quay lại chửi: “Mẹ mày, chuyện của mày à, cút...”. Chưa nói dứt câu đã nhận ra là Bạch Ký Minh. Cậu ta sợ tới mức giật mình, vội can ngăn đồng bọn: “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, thầy giáo, thầy giáo đó”.

Hơn chục người kia lập tức dừng lại, nhìn về phía Bạch Ký Minh, ai nấy mặt mũi tím bầm nhếch nhác kinh khủng. Cậu thanh niên bị vây đánh chậm chạp bước ra chỗ sáng, nhổ một bụm máu xuống đất, hất cằm lên lộ ra khuôn mặt bướng bỉnh nổi loạn, hóa ra là Lạc Nhất Lân.

Bạch Ký Minh không nói gì, ánh mắt lạnh lùng lướt qua đám sinh viên, chế giễu: “Giỏi lắm, học cả trò đánh hội đồng”. Cậu chìa túi đồ cho một học sinh, cậu này lập tức cầm lấy. Bạch Ký Minh thông thả đi đến trước mặt cậu thanh niên vừa nói lúc nãy, hỏi: “Cậu vừa chửi tôi cái gì?”.

Cậu ta thộn mặt: “Em không biết đó là thầy, em chỉ...”.

“Là người khác thì đáng ăn chửi hả?” Bạch Ký Minh giơ tay tát một cái, cậu sinh viên đó lập tức cúi đầu, không dám nói thêm câu nào.

“Các cậu thật giỏi.” Bạch Ký Minh bình thản nói, không có vẻ gì là đang giận dữ, “Một đồng người đánh một người, thuộc đội tuyển nào đây?”.

“Đánh chơi thôi thầy...”

“Đánh chơi?” Bạch Ký Minh cười nhạt, “Các cậu định tham gia cuộc thi mười đánh một toàn quốc hay định tranh cả cúp thế giới? Được lắm, thanh danh nhà trường bị các cậu làm ô uế rồi, to gan thật đấy. Mau cút về nhận tội với huấn luyện viên của các cậu đi”.

“Đừng, thầy Bạch, đừng nói với thầy huấn luyện được không? Lần sau bọn em không dám nữa.” vẻ mặt cả đám sợ hãi bắt đầu nản nỉ.

“Có hai sự lựa chọn.” Bạch Ký Minh không hề động lòng, “Một là các cậu tự nói với huấn luyện viên, bị đánh bị phạt thế nào tự nhận; hai là tôi sẽ nói với huấn luyện viên của các cậu, bị đánh bị mắng thế nào tôi quyết, tùy các cậu chọn”.

rồi, cúi đầu chào Bạch Ký Minh, ủ rũ bỏ đi.

Bạch Ký Minh cầm lấy túi đồ, nhìn Lạc Nhất Lân im lặng đang đứng một bên, thuận miệng hỏi: “Bị thương không?”. Lạc Nhất Lân nhếch mép: “Van ổn, không chết nổi”.

“Đi nào, có lẽ nhà tôi còn thuốc đó.” Bạch Ký Minh đi trước dẫn đường. Lạc Nhất Lân đứng ngây ra, sự phòng bị ban nãy mới nổi lên: “Anh không nói tôi sao?”.

Bạch Ký Minh liếc hần hắt một cái: “Nói cậu cái gì?”.

“Lúc này tôi cũng tham gia đánh nhau”.

“Ừ, con trai ai chả đánh nhau, thấy cậu ra tay cũng còn có chừng mực, không đến nỗi gây họa.”

“Thế sao anh còn nói bọn chúng?”

“Vì bọn chúng ý đồ đáng một, không có tinh thần thượng võ.” Bạch Ký Minh quay lại thấy Lạc Nhất Lân bước đi dù chậm, nhưng động tác vẫn rất nhịp nhàng, không giống bị gãy xương trật khớp nên cũng yên tâm, “Với người học võ, tinh thần thượng võ rất quan trọng, tôi không thể để chúng cứ cho rằng ý đồ hiếp yếu là hay”.

Lạc Nhất Lân dờ khóc dờ cười, cảm thấy con người này thật khó hiểu, đang định lên tiếng thì hai túi đồ to tướng được nhét vào tay hắn. Bạch Ký Minh nói: “Cầm lấy”.

“Này, tôi đang là thương binh đó.”

Bạch Ký Minh không buồn quay đầu lại: “Tay đã gãy đâu?”.

“Anh mới là đồ ỷ mạnh hiếp yếu”, Lạc Nhất Lân cau mày, miễn cưỡng xách theo hai túi đồ. Bạch Ký Minh thần nhiên nói: “Tôi đang dạy cậu thế nào là tôn sư trọng đạo”.

Hai người thong thả bước lên lầu, Bạch Ký Minh để Lạc Nhất Lân ngồi đầu giường, còn mình mở ngăn tủ tìm thuốc.

Lạc Nhất Lân quan sát một lượt căn phòng nhỏ, nhìn thấy một thùng mì tôm ở góc tường liền hỏi: “Anh suốt ngày ăn cái đó sao?”.

“Hồi xưa là thế.” Bạch Ký Minh tìm thấy một chai còn i-ốt, chẳng biết đã hết hạn chưa, nhưng chắc không có vấn đề gì lắm. Lạc Nhất Lân thấy cậu định xoa lên vết thương của mình thì vội né sang một bên: “Cái đó không được, khó coi lắm”.

Bạch Ký Minh khinh thường: “Có mỗi cái này, thích dùng thì dùng”. Lạc Nhất Lân thở dài cam chịu, thấy Bạch Ký Minh tay cầm bông băng, chăm chú nhìn khuôn mặt mình, tim hắn rung động, cười nhẹ nói: “Thật ra không cần thuốc, chỉ cần anh hôn tôi là tôi khỏe liền”.

Bạch Ký Minh thu tay lại, nửa cười nửa không hỏi: “Hôn vào đâu?”.

“Chỗ này”, Lạc Nhất Lân chỉ vào môi mình, “Tốt nhất là một nụ hôn thật sâu, cả người sẽ khỏe lại ngay”.

Bạch Ký Minh vặn chặt lọ còn i-ốt, vứt miếng bông đi: “Xem ra cậu chẳng bị thương mấy, không cần bôi thuốc nữa”. Cậu quyết định mặc xác hắn, quay người đi cất lọ còn.

Cậu vừa đứng dậy thì thấy đầu óc quay cuồng, giây thứ hai đã bị Lạc Nhất Lân đè trên giường. Bạch Ký Minh giãy giụa vài cái, không có tác dụng, hai tay bị Lạc Nhất Lân kẹp chặt, cậu đành buông xuôi. Ánh mắt Lạc Nhất Lân cháy bỏng thêm khát, Bạch Ký Minh nhếch mép nói: “Thì ra cậu thích thế này?”.

“Tôi không thích.” Lạc Nhất Lân cười gian tà: “Nhưng nếu anh thích thì tôi sẽ tiếp anh đến cùng”.

“Đối với người vừa bị đánh hội đồng mà nói, cậu thật đúng là sinh lực dồi dào.”

Lạc Nhất Lân nháy mắt: “Tinh lực của tôi hoàn toàn đủ sức thỏa mãn anh”. Hắn vừa nói vừa cúi đầu, âm tiết cuối cùng tan trên môi cậu.

hề phản kháng, ánh mắt bình tĩnh ung dung, quan sát khuôn mặt đắm đuối say mê của Lạc Nhất Lân. Lúc hắn định đẩy lui vào, Bạch Ký Minh bất thành linh thúc đầu gối vào bụng Lạc Nhất Lân.

Nếu là ngày thường thì cú thúc đó chẳng thấm tháp gì, nhưng vụ ẩu đả khi nãy đã làm bụng Lạc Nhất Lân thâm tím một mảng, hắn không chịu nổi đòn này, đau đến nổi mồ hôi vã ra.

Bạch Ký Minh nhẹ nhàng ngồi dậy, bước ra mở cửa: “Đi về đi, ký túc sắp đóng cửa rồi”.

Lạc Nhất Lân miễn cưỡng đứng lên, chửi một câu: “Mẹ kiếp, anh thật độc ác”. Bạch Ký Minh làm như không nghe thấy: “Tôi đưa cậu về trường”.

“Cảm ơn, tự tôi có thể về được.” Lạc Nhất Lân bước ra khỏi cửa. Bạch Ký Minh không yên tâm, cuối cùng khóa cửa theo hắn xuống lầu.

Đến trước cổng chung cư, Lạc Nhất Lân sắp không chịu nổi, nếu bị Bạch Ký Minh đưa về trường, lũ bạn học nhìn thấy thì hắn còn mặt mũi gì nữa, liền hung hăng nói: “Mẹ kiếp, anh cút lên lầu đi, tôi chưa tàn phé đâu”.

Bạch Ký Minh coi như hắn đang bắt măn mà cúi kính, cởi áo khoác chìa ra bảo: “Mặc vào”.

“Cái gì?” Lạc Nhất Lân không cầm lấy.

“Nhìn quần áo của cậu khéo thầy giám thị lại tưởng bắt được trộm cũng nên.”

Lạc Nhất Lân nhìn quần áo của mình rách tơi tả, còn nhuộm máu của ai không biết, chỗ đen chỗ đỏ. Hắn khinh bỉ cởi ra, tiện tay ném vào thùng rác. Gió lạnh xuyên qua chiếc áo sơ mi mỏng tang, chẳng mấy chốc bao vây cơ thể ấm áp của hắn.

Lạc Nhất Lân ngửi thấy mùi hương đặc trưng của Bạch Ký Minh toát ra từ áo khoác, đành nuốt câu “không cần” vào bụng.

Bạch Ký Minh khoác áo lên cho hắn, nhìn hắn cài khuy xong nói: “Được rồi, sau này đánh nhau cẩn thận chút, thấy đông người thì dừng ra về”.

“Hừ.” Lạc Nhất Lân khinh khỉnh: “Bọn đó chẳng là cái thá gì”.

“Còn cậu thì là chắc?” Bạch Ký Minh buồn cười, thấy Lạc Nhất Lân trờm mắt vội nói: “Mau về đi, ký túc sắp đóng cửa rồi đấy”.

“Vây càng tốt.” Lạc Nhất Lân chẳng lo lắng chút nào, lại gần tai Bạch Ký Minh nói: “Tôi ngủ nhà anh”.

nhà vệ sinh”.

Lạc Nhất Lân vẽ mặt đau thương cắn môi, quay lưng bỏ đi.

Bạch Ký Minh thở phào, hai tay nhét vào túi quần, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen ở bên đường đối diện, đứng cạnh xe là hình bóng quen thuộc đó.

Liêu Duy Tín.

Tim Bạch Ký Minh đập dữ dội, đột nhiên nghĩ đến mình vừa rồi có những cử chỉ mờ ám với Lạc Nhất Lân. Không biết anh có nhìn thấy không? Nhìn thấy những gì rồi?

Bạch Ký Minh há miệng, muốn nói nhưng lại không biết nên nói gì. Liêu Duy Tín không lên tiếng, cũng chẳng bước tới. Hai người cứ đứng như thế, cách nhau một con đường.

Bạch Ký Minh cảm thấy có chút chột dạ, đồng thời có chút sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào mắt Liêu Duy Tín. Mãi lâu sau mới nhận ra cảm giác của mình kỳ quặc quá, thậm chí bản thân là kẻ vô dụng, ngẩng đầu lên. Liêu Duy Tín nhìn vào mắt cậu, chậm rãi mở cửa, chui vào xe, khởi động máy, đi mất.

Về nhà, nằm dài trên giường, thần thờ nhìn trần nhà xám xịt.

Cũng không biết bao lâu sau, chuông điện thoại vang lên. Bạch Ký Minh suýt nữa nhảy dựng lên, vội lấy vật nhỏ bé đó, ấn nút nghe.

Liêu Duy Tín không nói gì, hơi thở đều đặn, khiến trái tim đang thấp thỏm không yên của Bạch Ký Minh cũng bình tĩnh trở lại.

“Xin lỗi.” Liêu Duy Tín nói.

Bạch Ký Minh không ngờ anh lại nói vậy, bất giác hỏi lại: “Hả?”.

“Tôi đã nói sẽ không xuất hiện trước mặt cậu, nhưng tôi không kiềm chế được.” Giọng nói của Liêu Duy Tín có phần uể oải, anh cười khổ nói: “Không còn cách nào khác, tôi thực sự muốn nhìn thấy cậu, muốn xem cậu sống thế nào”. Anh ngừng lại, thở dài, “Có phải tôi đã làm phiền cậu không?”.

Sự dè dặt thấp thỏm trong giọng nói đó làm Bạch Ký Minh đột nhiên cảm thấy bản thân rất đáng ghét, cậu cắn môi, nghe Liêu Duy Tín sẽ nói: “Ở bên nhau một tháng, nhưng tôi không biết cậu thích ăn gì, chỉ còn cách đổi đi đổi lại đồ ăn mỗi ngày, cậu thấy quán nào ngon?”.

Liêu Duy Tín dừng một lát nhưng không thấy Bạch Ký Minh trả lời. Anh cũng quen rồi, khoảng thời gian gần đây lúc nào cũng như thế. Tự nói tự nghe: “Nếu cậu thích thì nói với người đưa hàng, tôi đã bàn giao kỹ lưỡng rồi. Thích thì ăn nhiều chút, dạo này cậu gầy đi nhiều lắm, giải đấu thử kết thúc rồi, cũng nên tranh thủ nghỉ ngơi”.

Liêu Duy Tín nằm trên sofa, một tay cầm điện thoại, chẳng ngại làm phiền mà dằn dò, sau đó lại im lặng. Kim phút trên đồng hồ treo tường chậm chạp chuyển động, nhích gần đến đỉnh cao nhất.

Đột nhiên đầu bên kia vang lên mấy tiếng ho khê, Liêu Duy Tín khấn trương, chẳng nhẽ Bạch Ký Minh bị ốm ư? Anh thầm trách lúc này đã không quan sát kỹ, đang định lên tiếng thì nghe thấy một giọng nói yếu ớt: “Cái đó...”.

Liêu Duy Tín ngồi bật dậy trên ghế sofa, dường như không dám tin vào tai mình, không dám lên tiếng, nín thở chờ đợi. Bạch Ký Minh có lẽ đang rất do dự, mãi mới nói: “Cậu thanh niên đó là học sinh của tôi. Tôi...”.

Cậu không cần nói nữa, Liêu Duy Tín không kiềm chế được cơn sung sướng dâng lên trong lòng, buột miệng cười thành tiếng: “Tôi biết”, lại nói: “Tôi biết”.

Bạch Ký Minh nghe thấy tiếng cười nhẹ đó, vô cùng lúng túng, vội cúp máy, vội mặt vào chăn, cho rằng mình thật sự có bệnh rồi.

Chương 16 : Tình yêu giản đơn

Em tựa lên vai anh Em ngủ trên lồng ngực anh Từng ngày giản dị như thế Anh yêu em, em cũng yêu anh
Tình yêu giản đơn (Châu Kiệt Luân)

Rất cuộc Bạch Ký Minh vẫn đi leo núi cùng Đồ Tử Thành và Trình Hường Vũ. Bản tính vốn không thích sự ồn ào, càng ngại đi xa, có điều gần đây lòng dạ rối bời, biết đâu ra ngoài có thể cân bằng lại tâm trạng.

Ba người đi chiếc BMW, chạy gần bốn tiếng trên đường cao tốc. Trình Hường Vũ ngồi cạnh ghế lái, cả chặng đường luôn miệng líu lo cười đùa với Đồ Tử Thành. Bạch Ký Minh được thoải mái cuộn tròn ở hàng ghế sau, ngắm nhìn hoàng hôn đỏ rực qua cửa kính, trong lòng nhẹ nhõm đi nhiều.

Núi Thiên Hoa là địa điểm du lịch được khai phá cách đây chưa lâu, Đồ Tử Thành ra sức giới thiệu, nói là đợi đến khi hoàn tất, người người lũ lượt kéo đến, chỉ sợ muốn chiêm ngưỡng cũng khó. Bạch Ký Minh sợ nhất là mấy chỗ đông người, Đồ Tử Thành vỗ ngực đảm bảo, không chừng cả quả núi chỉ có ba người họ mà thôi.

Sự thật chứng minh, một lần nữa cậu lại bị hai kẻ lòng dạ nham hiểm này bịa chuyện. Bạch Ký Minh vừa xuống xe đã nhìn thấy Liêu Duy Tín đứng chờ cách đó không xa, bốn mắt chạm nhau, cả hai đều sững sờ.

Trình Hường Vũ vẫn cười hì hì: “À, sợ Tiểu Bạch cô đơn lẻ loi nên đã gọi anh Liêu đến. Tiểu Bạch, thêm một người anh không để bụng chứ?”.

Bạch Ký Minh miễn cưỡng nhếch môi nói: “Không sao”.

Đồ Tử Thành giả vờ không nhìn thấy sự bối rối của hai người, nhìn đồng hồ nói: “Sắp mười một giờ rồi, chúng ta đi nghỉ sớm một chút, sáng sớm ngày mai leo núi”. Trình Hường Vũ hoan hô một tiếng, chạy trước vào khách sạn.

Phòng đã đặt sẵn, Đồ Tử Thành và Trình Hường Vũ dĩ nhiên chung một phòng, vốn dĩ phòng kia của Bạch Ký Minh, bây giờ thì hay rồi, có thêm Liêu Duy Tín nữa. Trình Hường Vũ đắc ý nháy mắt: “Đi ngủ thôi, đi ngủ thôi, em mệt sắp chết rồi”, sau đó lôi Đồ Tử Thành vào phòng. Ngược lại Liêu Duy Tín vẫn bình tĩnh, mở cửa phòng nói: “Hường Vũ lúc nào cũng vô tâm như thế, cậu đừng để bụng”. Anh khê ho một tiếng, nói: “Hay tôi đi thuê một phòng nữa, chỗ này hình như còn rất nhiều phòng trống”.

“Không cần.” Như thế thì lập dị quá, dù sao cũng không thể giống người lạ, làm như không nhìn thấy, vậy thì cần gì phải giả vờ. Bạch Ký Minh cúi đầu bước vào phòng, đặt ba lô lên tủ đầu giường.

Liêu Duy Tín nhận thấy vẻ mặt bối rối của Bạch Ký Minh, biết cậu vẫn chưa rõ nên đối diện với bản thân ra sao, chỉ cười, vội vàng chỉnh lại chăn đệm, bỏ đồ đạc ra, nói với Bạch Ký Minh: “Cậu đi tắm trước đi, muộn rồi, ngày mai còn phải leo núi. Nghe nói địa hình hiểm trở lắm, tối nay cần nghỉ ngơi lấy sức”.

Bạch Ký Minh im lặng lấy quần áo, bước vào phòng tắm.

Đồ Tử Thành là kiểu công tử điển hình, không bao giờ để bản thân phải chịu thiệt thòi, đi du lịch, đương nhiên phải đặt phòng tốt nhất tại khách sạn. Phòng rất sạch sẽ, đồ đạc trang bị đầy đủ. Có điều hiện tại đang là cuối thu, trời rất lạnh, không cần phải tắm. Bạch Ký Minh rửa mặt qua loa xong liền bước ra.

Đợi Liêu Duy Tín tắm xong, Bạch Ký Minh sớm đã vùi mình trong chăn giả vờ ngủ, chỉ hở mỗi mắt ra ngoài, cơ thể cuộn tròn bên mép giường. Liêu Duy Tín mở miệng định nói gì, nghĩ thế nào lại không lên tiếng, bước đến mép giường bên kia vén chăn chui vào. Chiếc giường rộng một mét tám, đủ để hai người vạch ra ranh giới rõ ràng, không ai nói gì.

Vốn tưởng rằng thận trọng giữ khoảng cách như thế, lại mỗi người một tâm sự riêng, chỉ sợ sẽ phải thức trắng đến tận sáng. Nào ngờ, suốt hai tháng bận rộn phục vụ Olympic không được ngủ ngon đêm nào, hôm nay khó khăn lắm mới được thoải mái, cả hai nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Liêu Duy Tín bị một hồi chuông đánh thức, mắt vẫn nhắm, mò mẫm một lúc mới nhận ra là di động của anh đang kêu. Bấm nút nghe, giọng Đỗ Tử Thành vang lên trong máy: “Này, tỉnh chưa? Đến giờ rồi”. Liêu Duy Tín mở mắt, khẽ động dậy, phát hiện có người đang đè lên mình. Cúi đầu nhìn, hóa ra Bạch Ký Minh đang tựa đầu lên vai trái của anh ngủ ngon lành.

Liêu Duy Tín bắt giác mỉm cười, thấp giọng trả lời Đỗ Tử Thành: “Mấy giờ rồi, còn sớm quá”.

“Ký Minh chưa dậy, muốn đi thì hai người cứ đi trước, mình và Ký Minh ngủ thêm chút nữa.”

“Sớm gì nữa, bảy giờ rồi.”

“Chưa tỉnh thì gọi cậu ta dậy, bốn người cùng đến, hai đứa mình đi trước, còn ra thế thống gì?”

Liêu Duy Tín thấy Bạch Ký Minh cọ cọ mắt, lông mày nhíu lại biết là cảm thấy ồn ào, không dám nói nhiều, thấp giọng xuống: “Hoặc là chờ chúng tôi, hoặc là đi trước. Thế thôi, thích làm thế nào thì làm”. Nói xong tắt máy, Bạch Ký Minh không đem di động theo, chắc Đỗ Tử Thành cũng không có gan gọi vào điện thoại trong phòng.

Bạch Ký Minh lại giả vờ đạp chân, lạnh quá nép chặt vào người Liêu Duy Tín, chiếm lấy hơi ấm của anh, cánh tay ôm chặt ngực anh.

Một tay Liêu Duy Tín bị Bạch Ký Minh đè lên, lại không dám cử động, mãi mới túm được một góc chăn, nhẹ nhàng đắp lên người cậu.

Nhờ ánh ban mai len lỏi qua kẽ hở rèm cửa sổ, Liêu Duy Tín mới lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt yên tĩnh của Bạch Ký Minh đang nằm ngoan ngoãn trong lòng anh. Một cảm giác hạnh phúc không nói thành lời bao trùm lấy anh, ấm áp như ánh mặt trời. Liêu Duy Tín nhẹ nhàng vuốt mái tóc lộn xộn của cậu, nhìn ngắm chiếc cổ trắng ngần xinh đẹp của cậu, nhìn không được đặt một nụ hôn lên đó. Anh giờ tay ôm chặt cậu, thì thầm lên đầu cậu.

Bạch Ký Minh mơ thấy mình đang nằm trên một đồng cỏ bát ngát, xung quanh hoa hướng dương đua nở, biển vàng óng ả trải dài tận chân trời. Cậu duỗi thẳng tứ chi, thích thú hít một hơi thật sâu, cảm thấy sự mềm mại ấm áp đang lan khắp cơ thể, vô cùng thoải mái.

Cảm giác đó thật quá dễ chịu khiến cho Bạch Ký Minh mở mắt ra, mặc dù căn phòng không tối lắm, cậu vẫn thấy hoảng loạn như thế lạc vào thế giới khác, một lúc sau mới phát hiện ra sự mềm mại ấm áp kia đến từ chỗ nào - cơ thể Liêu Duy Tín và cái chăn đắp giống như vỏ ốc bằng vải, ôm chặt cậu vào bên trong.

Bạch Ký Minh gối đầu lên ngực anh, không nhìn thấy mặt Liêu Duy Tín. Bạch Ký Minh không dám động dậy, tham lam chiếm lấy hơi ấm đã lâu không gặp này. Trong một tích tắc, Bạch Ký Minh đột nhiên cảm thấy, cả đời cứ như thế này cũng không tệ.

9. Chương 17 + 18

Cậu nhớ lại một tháng đó, có một lần sau khi làm chuyện đấy xong, cậu cũng nằm trong lòng Liêu Duy Tín như thế này. Liêu Duy Tín hỏi cậu: “Nếu mai là ngày tận thế, hôm nay cậu muốn làm gì?”. Có lẽ là đi chứng bộ phim “Ngày mai” để lại.

Cậu đã trả lời như nào nhỉ? “Làm tình với anh đến lúc chết”.

Bạch Ký Minh mỉm cười, nhắm mắt lại, nếu trước ngày tận thế được ôm nhau ngủ như thế này, có lẽ là một lựa chọn tuyệt vời.

Chỉ tiếc là, ngày mai mặt trời vẫn mọc, mọi người vẫn phải tiếp tục sống. Phải khóc thì sẽ khóc, nên cười thì sẽ cười, phải đối mặt thì không cách nào trốn tránh được.

Thế nên, đành vậy thôi.

Bạch Ký Minh kiên cường trở lại, cậu ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt tươi cười của Liêu Duy Tín: “Dậy rồi à?”. Bất giác mặt cậu đỏ bừng, hoảng hốt ngồi dậy, thừ người mãi lâu sau mới nói: “Tôi đi rửa mặt”, rồi luống cuống chạy vào phòng tắm.

Lúc hai người bước vào nhà hàng dùng bữa sáng, cặp đôi kia đang bực mình, thấy hai người một trước một sau tiến tới, Trình Hường Vũ cầu nhàu: “Hai anh vẫn ổn chứ? Đến muộn chút nữa tôi chuẩn bị ăn trưa rồi”.

Liêu Duy Tín không để Bạch Ký Minh nói, giành trước trả lời: “Anh ngủ dậy muộn, bảo hai người cứ đi leo núi trước còn gì?”.

Đồ Tử Thành hừ một tiếng: “Thế mà cũng nói được à? Mau ăn đi đừng phí lời, còn lười thì trời tối mất”.

Liêu Duy Tín vừa bóc trứng vừa nhún vai tỏ vẻ chẳng quan trọng: “Thế cũng được, lên núi ngắm mặt trời lặn càng hay”. Đồ Tử Thành và Trình Hường Vũ trợn mắt nhìn nhau, Bạch Ký Minh biết bản thân có lỗi, húp hai miếng cháo qua loa liền đặt bát xuống.

Mỗi người cầm một chai nước khoáng đến được chân núi đã chín giờ. Mặt trời lên rất cao, nắng chiếu lên người vô cùng ấm áp.

Phong cảnh núi Thiên Hoa quả nhiên tuyệt đẹp, quan trọng là mới được khai thác, vết tích nhân công đào bới không nhiều. Đặc biệt là du khách cực kỳ ít, nhìn khắp quả núi cũng chỉ có bốn người họ. Còn có một cô hướng dẫn viên du lịch của vùng này, lấp ba lấp bấp kể những truyền thuyết hấp dẫn.

Liêu Duy Tín tiện tay lấy ra tờ tiền đưa cho cô gái đó, cười nói: “Thế là được rồi, cảm ơn cô, chúng tôi muốn tự mình đi xem”. Cô gái vui vẻ cầm tiền đi xuống núi.

Núi ngọn núi này hiểm trở chẳng qua là một chiêu hút khách du lịch mà thôi. Liêu Duy Tín và Đồ Tử Thành đã đi qua những ngọn núi nổi tiếng nhất, đến đây chỉ coi như đi bộ đường dài, Trình Hường Vũ bản tính hiếu động ham chơi, dĩ nhiên cũng không vấn đề gì. Chỉ có Bạch Ký Minh, số lần đi xa đếm trên đầu ngón tay, đừng nói là tỉnh Liêu Ninh, nếu không phải về quê, đừng hòng cậu chịu rời khỏi thành phố s. Trước mắt một dòng suối trong vắt uốn lượn chảy qua, hai bên đường lá phong đỏ rực như lửa. Rơi xuống trôi theo dòng suối. Bất giác cậu thò tay chạm vào dòng nước, cảm giác mát lạnh chạy đến tận xương. Ngẩng đầu nhìn trời cao mây trắng, gió thổi lá bay, quả nhiên làm lòng người thanh thản.

Liêu Duy Tín thấy tâm trạng Bạch Ký Minh rất tốt, không nỡ làm phiền, chỉ miệt mài đi trước dẫn đường. Chớp mắt đã tới nơi hai vách núi kề sát nhau, ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy bầu trời như một sợi chỉ dài. Hành trình leo núi chính thức bắt đầu. Hai vách núi thẳng đứng, ở giữa là một khe hở chỉ vừa một người, gần những bậc thang bằng đá thẳng hàng, trông cũng có chút cảm giác nguy hiểm.

Liêu Duy Tín vừa định bắt đầu thì bị Đồ Tử Thành kéo lại, hỏi: “Cậu vội cái gì? Chờ một chút”.

Liêu Duy Tín quay đầu nhìn Bạch Ký Minh đang ở đằng sau nói chuyện rôm rả với Trình Hường Vũ, cười nói: “Sao, cậu sợ cô dâu bị người ta cướp mất hả?”.

Đồ Tử Thành cười đáp: “Nói cái gì thế, mình muốn cậu bảo vệ cho Tiểu Bạch thôi. Đi, cậu đi sau Tiểu Bạch”.

Liêu Duy Tín nheo mắt nhìn anh ta khó hiểu, Bạch Ký Minh cần gì phải bảo vệ? Đối với một người đàn ông, đây không phải là sự quan tâm, mà là sự sĩ nhục thì có.

Đồ Tử Thành vẫn cười: “Đoán ngay thể nào Tiểu Bạch cũng không chịu nói cho cậu biết mà - cậu ta mắc bệnh sợ độ cao”.

Chương 17 :Bước ngoặt

Trong đám đông

Anh tìm thấy em

Anh ôm lấy em

Tình yêu của chúng ta vẫn còn tiếp diễn.

Bước ngoặt - Phan Vỹ Bách

Liêu Duy Tín ngẫm nghĩ, nếu anh hung hổ hiên ngang ra dáng bảo vệ cậu, người yêu bé nhỏ ngang bướng không chừng sẽ bực mình. Vì thế anh làm bộ không đủ sức, đi chậm lại. Lúc này Bạch Ký Minh đang bị Trình Hường Vũ chọc cho phì cười, không nhận ra Liêu Duy Tín đã ở phía sau mình. Lên lên lưng chừng núi mới phát hiện ra nhưng vẫn không để tâm lắm.

Những bậc thang bằng đá được lát cẩn thận, lan can bằngthép hai bên nhìn rất kiên cố. Căn bệnh sợ độ cao của Bạch Ký Minh cũng không đến nỗi nghiêm trọng lắm, nhưng cậu vẫn theo bản năng túm chặt lan can, mắt nhìn chằm chằm bậc thang trước mắt, muốn ngược đầu nhìn lên trên thì nhất định phải dừng lại đứng vững cái đã, chỉ là cậu không dám đưa mắt nhìn xuống bên dưới.

Cậu cũng bỏ lỡ không ít cảnh sắc tráng lệ hai bên, nhưng đối với Bạch Ký Minh, chỉ cần leo được đến đỉnh đã mãn nguyện lắm rồi. Cậu mỉm cười nhìn Đồ Tử Thành và Trình Hường Vũ mấy bước đã lên đến đỉnh, đang phấn khởi hò hét ở bên trên.

Đỉnh của ngọn núi Thiên Hoa là một bề mặt dốc cực lớn, bọn họ đứng ở chỗ cao nhất. Bạch Ký Minh nhìn những hòn đá dưới chân đồng loạt dốc xuống bên dưới như một sàn trượt khổng lồ, tưởng chừng chỉ cần bước thêm một bước thì sẽ trượt thẳng xuống vực thẳm đối diện. Cậu choáng váng, không dám tiến lên trước, cảm thấy toàn thân bắt đầu căng thẳng. Đành phải ngồi xuống từ từ, nghiêng người về sau. Bàn tay ướt đầm, cậu lẩn mò xung quanh, mong tìm thấy một chỗ bám vững chắc. Mò tới mò lui chỉ tìm thấy một thứ ấm áp to lớn, đó là bàn tay của Liêu Duy Tín.

Liêu Duy Tín nắm lấy tay Bạch Ký Minh nhưng không nhìn cậu, anh nhích thêm chút nữa, ngồi chắn trước mặt Bạch Ký Minh. Bạch Ký Minh thấy yên tâm hơn chút, đang định buông tay thì nhìn thấy Đồ Tử Thành và Trình

Hường Vũ đang lao thẳng xuống chỗ thấp nhất của đỉnh núi, rồi cùng nhau bám vào lan can, nhìn xuống vực thẳm dưới chân cười như điên.

Bạch Ký Minh nhìn mà kinh hồn khiếp đảm, thấy cái lan can quá đồi mỏng manh, như thể sắp gãy ngay, hai người họ sẽ lao thẳng xuống vực sâu. Cậu vội vàng nhắm mắt, đầu óc quay cuồng, tim đập loạn xạ.

Liêu Duy Tín quay lại nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Bạch Ký Minh, biết cậu đang sợ hãi liền đứng dậy nói, “Chỗ này gió to, chúng ta lùi lại một chút được không?”.

Bạch Ký Minh không dám cậy mạnh nữa, để mặc Liêu Duy Tín dìu mình lùi về phía sau. Chỗ đó có một khoảng trống nhỏ được tạo ra từ hai tảng đá chồng lên nhau. Bạch Ký Minh dựa vào vách đá, trước sau trái phải đều là những tảng đá kiên cố, lúc này cậu mới thấy an toàn, thở phào, phát hiện toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

Liêu Duy Tín chìa chai nước ra, Bạch Ký Minh cầm lấy, uống vài ngụm, dễ chịu hơn nhiều, khẽ nói: “Cảm ơn”. Liêu Duy Tín hạ giọng hỏi: “Đỡ hơn chưa?”. Bạch Ký Minh khẽ gật đầu, cúi mặt nhìn tảng đá dưới chân. Hai người không nói thêm gì nữa, nghe tiếng gió từ đỉnh núi thổi qua, vi vút sau vách đá. Tiếp đó vang lên giọng của Trình Hường Vũ: “Này, hai anh có chụp ảnh không?”.

Như thể bị đánh thức từ giấc mộng, Bạch Ký Minh đứng bật dậy, lùi về sau một bước, hoảng hốt trả lời: “Không, không cần đâu”. Định thần lại, giọng nói mới trở nên tự nhiên hơn chút: “Không cần đâu, chúng ta xuống núi sớm một chút đi”.

Phải xuống núi bằng con đường khác, đối với người có chứng sợ độ cao mà nói, xuống núi khó hơn lên núi nhiều. Những bậc thang xiên xiên vẹo vẹo lúc thấp lúc cao, cơ hồ chỗ nào cũng ẩn chứa những cạm bẫy

không ai đoán trước được, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ lao thẳng xuống vách núi.

Liêu Duy Tín không che giấu sự quan tâm của mình với Bạch Ký Minh nữa, chốc chốc lại khẽ nhắc cậu: “Viên đá này hơi lung lay, cẩn thận chút”, “Đoạn lan can đó hỏng rồi, bám vào tôi là được”.

Bạch Ký Minh đang hết sức tập trung tránh những bậc thang nghiêng ngả dưới chân mình, đột nhiên nghe thấy tiếng phì cười của Trình Hướng Vũ, quay đầu lại thấy cô và Đồ Tử Thành đang cười mỉm nhìn cậu và Liêu Duy Tín bằng ánh mắt mờ ám.

Bạch Ký Minh cả mặt nóng bừng, không hiểu tại sao lại thấy tức giận khó chịu. Không thèm để ý đến cánh tay chìa ra của Liêu Duy Tín nữa, miễn cưỡng nói: “Không cần anh, tự tôi đi được”. Vượt qua anh, lần theo thêm đá đi nhanh xuống.

Cậu chỉ muốn đi thật nhanh, hoàn toàn quên mất chứng sợ độ cao của mình, đến lúc những bậc thang chập chờn trước mặt, đầu óc quay cuồng mới cảm thấy không ổn. Sau lưng vang lên giọng nói của Liêu Duy Tín: “Cậu đi chậm chút”. Anh bám sát phía sau, làm Bạch Ký Minh bất giác hoảng hốt, hệt chân một bước.

Liêu Duy Tín kinh hoàng giơ tay ra nhưng đã muộn. Mắt thấy Bạch Ký Minh ngồi xuống, nhả mặt đau đớn. Liêu Duy Tín vội vàng lao đến trước mặt cậu: “Có sao không?”.

Bạch Ký Minh không trả lời, thử đứng lên, nhưng chân phải vừa khẽ cử động đã đau như kim châm. Đồ Tử Thành và Trình Hướng Vũ cũng chạy đến, Liêu Duy Tín lo lắng nói: “Bị bong gân rồi”. Không nói nhiều liền công Bạch Ký Minh đi thẳng xuống núi.

May mà bọn họ cũng sắp xuống đến chân núi, Liêu Duy Tín công Bạch Ký Minh tới bờ suối thì dừng lại, quỳ xuống tháo giày và tắt của cậu ra. Bạch Ký Minh co chân lại, nói: “Không cần đâu, tôi tự tháo”.

Liêu Duy Tín trừng mắt: “Lúc này là lúc nào mà còn làm bộ”. Cởi xong, anh té nước lên mắt cá chân cậu. Dòng nước mát lạnh phần nào làm vơi đi cơn đau nhức nhối, Bạch Ký Minh không nói nữa, cúi đầu nhìn bàn chân mình.

Đồ Tử Thành tiến lại hỏi: “Không sao chứ?”.

Liêu Duy Tín lắc đầu: “Không được, phải đến bệnh viện. Mình lái xe đưa cậu ấy đi, hai người cứ chơi đi”, rồi cùng Đồ Tử Thành dìu Bạch Ký Minh ngồi vào xe. Đồ Tử Thành lúc đầu định đi cùng Liêu Duy Tín, đỡ Bạch Ký Minh vào xe, nhưng đột nhiên nảy ra một sáng kiến, liền nói: “Được, hai người đi đi, tối mình sẽ gọi điện cho cậu”. Liêu Duy Tín ừ một tiếng, không có tâm trạng đâu mà nói chuyện, anh phóng xe đến bệnh viện gần nhất.

Mắt cá chân sưng vù, bác sĩ xem qua loa, kết luận bị bong gân, may mà xử lý kịp thời nên không nghiêm trọng. Nhưng Liêu Duy Tín không yên tâm, cương quyết phải chụp X quang để chắc chắn không bị tổn thương đến xương. Sau đó xuống hiệu thuốc lấy thuốc, đắp lên chỗ bị thương.

Bạch Ký Minh chỉ cúi đầu im lặng, Liêu Duy Tín uống một miếng nước, nói: “về thành phố tôi sẽ bảo bạn kiểm tra lại lần nữa cho chắc”.

Bạch Ký Minh lắc đầu, khẽ nói: “Ngày trước chơi bóng rổ cũng bị thương như thế này, tôi tự phán đoán được”. Liêu Duy Tín quá rõ tính khí của Bạch Ký Minh, lúc cố chấp thì nhất mực lao đầu vào ngõ cụt. Anh ngẫm nghĩ chút nói: “về chỗ tôi được không? Chân cậu bị thương rồi, ở một mình không tiện”.

Bạch Ký Minh vẫn lắc đầu: “Tôi về chỗ tôi”.

Liêu Duy Tín thở dài, dìu Bạch Ký Minh lên xe.

Suốt chặng đường hai người không nói gì, Liêu Duy Tín mở nhạc, đĩa của Hùng Thiên Bình. Sau lần nghe Bạch Ký Minh hát bài “Chim tuyết”, Liêu Duy Tín đã mua một đĩa để trên xe nghe đi nghe lại. Giai điệu quen thuộc vang lên, Bạch Ký Minh chần động, vô thức nắm chặt dây an toàn, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Liêu Duy Tín biết lúc này lòng cậu đang ngổn ngang mâu thuẫn, có lẽ không dễ chịu gì. Nhưng chỉ cần anh lộ ra một chút ý định lại gần, cậu sẽ như con nhím bị kinh động, giương gai nhọn cảnh giác, bắt đầu ẩn nấp.

Có một vài thứ, ngoài bản thân ra, không ai có thể áp đặt được, nhân tố bên ngoài phải dựa vào nhân tố bên trong mới phát huy được tác dụng. Liêu Duy Tín cười thầm, không ngờ kiến thức triết học căn bản từ

thời phổ thông hôm nay lại có chỗ dùng đến, có thể thấy học cái gì cũng không sợ thừa. Sự nhần nại thì Liêu Duy Tín không thiếu, chúng ta cùng nhau thi gan vậy.

Xe chạy vào đường cao tốc, trời vẫn tiếp tục đổ mưa liên tục hơn ba tiếng, càng lúc lại càng to. Tầm nhìn bị giảm triệt để, trừ màn mưa dày đặc chỉ chút phản chiếu dưới ánh đèn đường và màn đêm vô tận phía trước, cảnh vật xung quanh đều biến mất. Liêu Duy Tín không dám lái nhanh, về đến thành phố s, khắp nơi ngập nước, chỗ nào cũng kẹt xe. Lúc hai người mệt mỏi về đến chung cư của Bạch Ký Minh đã là nửa đêm.

Liêu Duy Tín xuống xe, đội mưa mở cốp xe lấy ô rồi mới vòng qua bên kia đỡ Bạch Ký Minh đi ra. cầu thang tối mù, ở chung cư cũ kỹ tồi tàn này, nếu đèn cảm ứng hành lang bị hỏng, có yêu cầu sửa thì cũng phải hai ba tháng mới có người đến. Vì thế người dân ở đây cũng chẳng muốn rước thêm phiền phức, đằng nào buổi tối cũng có ai ra ngoài đâu.

Tối đến mức giơ tay cũng không thấy ngón, Liêu Duy Tín mở di động, coi như đèn pin tạm thời, đưa cho Bạch Ký Minh cầm, anh cúi người cõng cậu lên lầu.

Vào phòng, Liêu Duy Tín dìu Bạch Ký Minh ngồi xuống giường, bước đến chỗ nấu nướng rót một cốc nước ấm đưa cho cậu: “Uống đi, mau thay quần áo đi ngủ, coi chừng cảm lạnh”.

Bạch Ký Minh trọ ở tầng cao nhất của tòa nhà tám tầng, Liêu Duy Tín toàn thân ướt đẫm, vừa là nước mưa vừa là mồ hôi, có lẽ sống gần ba mươi năm trên đời anh chưa bao giờ nhếch nhác như lúc này. Bạch Ký Minh thấy nước trên người anh không ngừng rơi xuống, trong chớp mắt đã đọng thành vũng nhỏ dưới sàn nhà, không nhịn được lên tiếng: “Bên ngoài mưa to quá, tối nay anh ngủ đây đi”.

Liêu Duy Tín ngẩng đầu, nhìn Bạch Ký Minh có chút ngập ngừng cụp mắt xuống: “VẬY... tôi đi rửa mặt trước”.

“Dùng nước nóng tắm qua đi”. Giọng nói của Bạch Ký Minh có chút rầu rĩ, không biết là bằng lòng hay không bằng lòng, làm ra vẻ điềm tĩnh: “Quần áo ở trong tủ”.

Liêu Duy Tín cố gắng bước đến bên Bạch Ký Minh một cách tự nhiên nhất: “Quần áo của cậu cũng ướt rồi, hay là chúng ta cùng tắm, chân cậu như thế đi lại sẽ không tiện”.

Bạch Ký Minh nắm chặt chiếc cốc trong lòng bàn tay, mặt đỏ lên, chần chừ không lên tiếng. Nếu Liêu Duy Tín còn chờ cậu đưa ra quyết định, thì anh đúng là thằng ngốc nhất quả đất, anh lập tức chuyển đề tài, hỏi cậu: “Có cần tôi cởi quần áo hộ cậu không?”.

“Không cần.” Bạch Ký Minh hoảng hốt từ chối, “Tôi tự cởi được rồi”.

Liêu Duy Tín cười: “Ừ, tôi đợi cậu”.

Chương 18 : Người yêu

Xin hãy yêu em

Xin hãy yêu em hơn nữa

Cảm xúc ngọt ngào quyến rũ em

Không còn nỗi cơ đơn này nữa

Trong đêm tối xin hãy gọi tên em

Người yêu – Đặng Lê Quân

Phòng vệ sinh không lớn lắm, trừ bồn rửa mặt và bồn cầu thì chỉ đủ chứa một người. Hai người đàn ông chen chúc một chỗ khiến căn phòng trở nên nóng bức, muốn lờ đi cũng không được. Da thịt trần trụi dính sát vào nhau, nước từ vòi sen chảy xuống, hơi nóng bốc lên, đúng là mờ ám không nói nên lời.

Hơi nóng làm cơ thể đối phương thành rah ư ảo. Bạch Ký Minh nắm chặt ống sưởi nhiệt, dòng nước nóng bỏng chảy khắp người, vô cùng khó chịu, dường như cậu sắp thổ không ra hơi. Liêu Duy Tín từ tốn đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy eo cậu, ngực anh dính sát lưng cậu. Mặt anh chậm chậm cọ lên gáy cậu.

“Ký Minh... Ký Minh...” Liêu Duy Tín thì thầm, trong phòng tắm nhỏ hẹp ngập tràn hơi nóng, âm thanh đó nghe xa xăm lạ thường. Bạch Ký Minh mấp máy môi, khoảnh khắc này quá đỗi ấm áp, cậu không cách nào thoát nên những lời cự tuyệt lạnh lùng thờ ơ. Cậu chán nản cúi đầu, nhắm mắt chấp nhận.

Liêu Duy Tín thận trọng từng chút quay người cậu lại, để cậu dựa vào bức tường lát đá hoa sau lưng. Đầu cậu gối lên bờ vai rộng của anh, mặc cho nước nóng tiếp tục chảy dọc từ xương sống xuống.

Liêu Duy Tín đỡ cậu đứng thẳng, bàn tay xoa nhẹ mặt cậu: “Nhìn tôi, Ký Minh... nhìn tôi đi...”. Bạch Ký Minh ngập ngừng một chút, cuối cùng cũng ngẩng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt âu yếm dịu dàng của anh.

Ảnh mắt lúng túng của cậu làm anh xót xa: “Mệt quá rồi, phải không?”.

Bạch Ký Minh không trả lời, nổi mâu thuẫn giằng co và sự cố gắng giả tạo suốt thời gian qua đột nhiên trở thành vô dụng, khiến lòng cậu dấy lên sự ấm ức chua xót khó tả.

Đúng thế, mệt quá rồi. Bạch Ký Minh quyết định vứt bỏ những nỗ lực vô ích, để mặc bản thân chìm đắm trong biển ấm áp vô bờ bến. Cảm nhận nụ hôn của Liêu Duy Tín, nóng bỏng như lửa đang rơi lên mặt, lên môi mình.

Bạch Ký Minh không hề có khái niệm gì về chuyện xảy ra sau đó. Cậu chỉ đơn giản đi theo Liêu Duy Tín, thuận theo bản năng của mình, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Liêu Duy Tín rút khăn tắm, lau qua cho cả hai, dẫn Bạch Ký Minh nằm xuống giường. Nhìn Bạch Ký Minh nhắm mắt ngoan ngoãn nằm bên dưới anh, mặt cậu ửng hồng vì hơi nóng, Liêu Duy Tín ôm lấy cơ thể người yêu, cúi xuống bắt đầu hôn.

Bạch Ký Minh nồng nhiệt đáp lại. Hơi thở cả hai dần trở nên gấp gáp, hoàn toàn có thể cảm nhận được sự khao khát của đối phương. Liêu Duy Tín nắm lấy phần thân của cậu, không ngừng đưa lên đưa xuống. Bạch Ký Minh kích động đến nổi bật tiếng rên khẽ, sức lực toàn thân đều tập trung tại chỗ đó.

Tình cảm bị đè nén lâu ngày đột ngột trào ra khiến cả hai đều không kiềm chế nổi bản thân, điên cuồng trao cho nhau những nụ hôn. Ham muốn bùng cháy, thiêu đốt nơi sâu nhất của linh hồn. Ngoại trừ bản năng, không biết tuân theo cái gì; ngoại trừ đồng ý, không biết truy đuổi cái gì.

Giống như con thú cô độc trong hoang dã đã lâu, động tác gần như thô bạo tìm kiếm, đắm chìm khoái cảm.

Đột nhiên một hồi chuông di động vang lên đồng cứng hai cơ thể đang cuốn lấy nhau. Liêu Duy Tín chỉ quay đầu liếc một cái, rồi lại tiếp tục hôn cậu. Bạch Ký Minh lập tức đẩy anh ra: “Của tôi”. Mối quan hệ xã hội của cậu có thể so với thánh nhân ở ẩn thời cổ đại, số di động chỉ có vài người biết, một khi có người gọi, chắc chắn là người quan trọng.

Liêu Duy Tín rên một tiếng, đành phải nghiêng người nằm ngửa ra. Bạch Ký Minh vội vàng bò lại đầu giường, ấn nút nghe: “Mẹ, có chuyện gì?”.

“Về nhà chưa? Sao con không gọi điện cho mẹ?”, giọng mẹ cậu có chút trách móc.

Bạch Ký Minh ra sức điều chỉnh hơi thở bình thường: “À, không có gì, con đi chơi mới về. Bên ngoài mưa to quá, về muộn một chút”.

“Mai có phải đi làm không?”

“Không, không phải đi làm, con đang được nghỉ.”

“Thế à?” Mẹ cậu phần khởi nói, “Cô gái lần trước mẹ nói với con, đi thăm người ta chưa? Dì Trương cứ giục mẹ mãi”.

Bạch Ký Minh chau mày: “Mẹ, mẹ đừng quản lý con mãi được không? Tốt hay không con tự biết”.

“Được được, mẹ không quản. Con đừng suốt ngày ăn mì tôm, thứ đó không tốt cho sức khỏe, không phải con không biết nấu cơm đâu, tự nấu cái gì đó ăn không được sao?”

“Vâng, con biết rồi.” Bạch Ký Minh cũng nằm xuống, nghe tiếng mẹ dặn dò, cơn kích động lúc nãy dần biến mất.

Liêu Duy Tín nghe giọng cậu càng lúc càng bình tĩnh, âm thầm thở dài. Mạng lưới phòng thủ của Bạch Ký Minh rất chặt chẽ, không một kẽ hở, lần này khó khăn lắm mới lộ chút sơ hở, cứ tưởng sẽ tiến thêm được bước nữa, bây giờ e rằng lại tiêu tan. Không biết phải chờ đến khi nào mới lại có lần sau.

Thôi, hết cách, ai bảo mình gặp phải một người cố chấp đáng ghét như vậy.

Cuộc trò chuyện kéo dài hơn mười phút, đợi đến khi Bạch Ký Minh cúp máy, hai người đã nằm thẳng trên giường, không nói gì. Chỉ nghe tiếng mưa bên ngoài hắt vào khung cửa kính, hỗn loạn như lòng người.

Cũng không biết bao lâu sau, Liêu Duy Tín đột nhiên cảm thấy bàn tay mình bị người ta nhẹ nhàng nắm lấy, sau đó vang lên giọng nói thẳng thốt như từ một nơi xa xôi vọng tới của Bạch Ký Minh: “Liêu Duy Tín, anh có yêu tôi không?”

Liêu Duy Tín không trả lời, cũng không nghiêng đầu nhìn Bạch Ký Minh. Anh chỉ nắm chặt bàn tay cậu, mạnh mẽ, dùng toàn bộ sức lực nắm lấy.

Rất đau, nhưng nỗi đau này, kỳ lạ thay lại khiến Bạch Ký Minh cảm thấy an lòng. Cậu cười, mắt mở to, nói như thể thở dài: “Vậy cứ yêu tôi đi”.

Câu nói này, không cần phải nói đến hai lần. Liêu Duy Tín lập tức bật dậy, nhìn chằm chằm vào Bạch Ký Minh. Ánh mắt cậu vẫn rất dịu dàng, nhưng trong sâu thẳm lại pha lẫn một quyết tâm sắt đá.

Liêu Duy Tín sung sướng ôm chặt cậu, hết lần này đến lần khác thì thầm tên cậu: “Ký Minh, Ký Minh”.

Bạch Ký Minh đẩy anh ra, chau mày: “CÓ làm không? Không làm thì cút”.

Liêu Duy Tín sững người, rồi cười như điên, cắn mạnh một cái lên người cậu, khiến cậu thở hổn hển.

Lúc hai người tỉnh dậy, mặt trời đã sáng rồi. Ánh nắng chui qua rèm cửa mỏng manh chiếu vào có phần chói mắt. Bạch Ký Minh vùi đầu trong lòng Liêu Duy Tín, cọ lên cọ xuống không chịu dậy.

Liêu Duy Tín mỉm cười hôn lên vầng trán sáng bóng của người yêu, nghĩ một chút rồi nói: “Đến chỗ anh được không?”. Bạch Ký Minh khẽ gật đầu. Liêu Duy Tín trong chớp mắt nhảy xuống giường, trước khi vào nhà vệ sinh, nói với Bạch Ký Minh: “Em ngoan ngoan đừng lộn xộn, chúng ta về nhà rồi nói tiếp”.

“Trong tủ có quần áo của em, anh mặc tạm đi.” Bạch Ký Minh nhắc anh.

Lúc này Liêu Duy Tín mới cảm thấy có chút lạnh, mở tủ tìm được mấy cái khoác tạm lên người. Chiều cao của cả hai gần bằng nhau, dù Bạch Ký Minh gầy hơn một chút nhưng mặc lên vẫn vừa vặn. Mặc xong tự đứng cảm thấy có chút gì đó là lạ, anh mở toang cửa tủ, lật tung từng góc ngách, quay ra hỏi Bạch Ký Minh vẫn đang nằm trên giường: “Quần áo anh mua cho em đâu?”.

Một tháng đó, quần áo Liêu Duy Tín mua cho Bạch Ký Minh không phải là ít, có điều phần lớn đều bị cậu trả lại nguyên xi, cả tiền cũng trả Liêu Duy Tín. Tuy nhiên có vài bộ mặc rồi, muốn trả cũng không được. Nhưng hiện giờ tủ quần áo của Bạch Ký Minh rất ít, đồ mùa đông đồ mùa hè nhìn qua cũng thấy có bao nhiêu chiếc.

Bạch Ký Minh se sẽ nói: “Vứt rồi”. Thấy Liêu Duy Tín trừng mắt, ra vẻ sắp lao tới, liền co người lại trốn trong chăn. Liêu Duy Tín tức đến nghiến răng kèn kẹt, một lúc sau mới hừ một tiếng: “Về nhà sẽ tính sổ với em sau”. Vừa quay đầu anh lại bắt gặp một đồng mì tôm trong góc nhà: “Nếu anh không gọi cơm, em định ăn thứ này đến chết phải không?”.

“Không”, Bạch Ký Minh thò mặt ra: “Chỉ là tạm thời kinh tế khó khăn”.

“Tiền đâu rồi?” Liêu Duy Tín không chịu bỏ qua.

“Trả Đồ Tử Thành.”

“Em nợ cậu ta tiền sao?” Liêu Duy Tín nheo mắt lại.

Bạch Ký Minh chớp mắt, quyết định nhận tội hết: “Đạo trước mượn cậu ta tiền để trả một vạn cho anh...”, thấy ánh mắt dữ tợn như muốn giết người của Liêu Duy Tín, cậu lập tức ngậm miệng.

Khốn kiếp, cái tên Đồ Tử Thành tiền chặt cả kết, mượn có tí tiền làm gì phải đòi vội như vậy chứ? Liêu Duy Tín biết rõ Bạch Ký Minh không thích nợ nần ai, muốn mau chóng trả nợ, nhưng lại đổ hết tội lên đầu Đồ Tử Thành. Anh tiện tay lấy quần áo cho Bạch Ký Minh: “Mặc vào đi, anh thấy chẳng cần mang theo gì nữa, có gì sẽ tính sau”.

Bạch Ký Minh ngoan ngoãn mặc đồ, Liêu Duy Tín dìu cậu xuống lầu. Vừa ngồi vào xe, liền nhớ ra: “Chết rồi, quên không đem đĩa theo, anh lên lấy đi”.

“Đĩa gì, anh mua cho em sau.” Liêu Duy Tín quả thực chỉ muốn bay về nhà.

“Phim kinh điển, khó khăn lắm em mới mua được, vì không có đầu DVD nên vẫn chưa xem.”

Liêu Duy Tín quay sang nhìn cậu: “Em đồng ý về nhà với anh, không phải chỉ để nằm trên sô pha xem phim thôi đấy chứ?”.

Bạch Ký Minh bật cười, tay nắm lại che miệng nói: “Em thật lòng muốn trả lời là không, tiếc là...”.

Liêu Duy Tín lao tới, nghiêng rằng: “Anh quyết định rồi, sẽ xử lý em trên sô pha”.

10. Chương 19 + 20

Chương 19 :Dững khí

Yêu thực sự cần phải có dững khí,

Để tin tưởng có thể ở bên nhau

Trong biển người bao la anh có thể cảm nhận được em Hãy đặt vào lòng bàn tay anh,

Trái tim chân thành của em.

Dững khí (Lương Tịnh Như)

Vòng qua vòng lại, rốt cuộc hai người cũng quay về điểm xuất phát. Căn phòng rộng hơn một trăm mét vuông vẫn như cũ, Bạch Ký Minh bị thương mất cả chân nhưng lại không chịu đi dép, chân trần lê la khắp nhà. Liêu Duy Tín đỡ cậu nằm xuống sô pha trong phòng khách, rồi đem thức ăn mua trên đường, cái nào cần để ra đĩa, cái nào cần hâm nóng, một lượt bày lên bàn uống nước. Sau đó bật ti vi, loa, DVD, nhét chiếc đĩa “Nhà tù Shawshank” lậu mua được ở chợ đồ cũ của Bạch Ký Minh vào, quả là một bộ phim cổ lắm rồi.

“Không phải đã xem rồi à?” Liêu Duy Tín cau mày.

“Thì xem thêm lần nữa.” Nhân vật chính Andy là thần tượng của Bạch Ký Minh, đương nhiên không thèm đếm xỉa gì đến sự phản đối yếu ớt của Liêu Duy Tín.

Liêu Duy Tín cười, nhét đĩa xong, ném điều khiển cho Bạch Ký Minh: “Xin mời xem, cậu ảm”.

“Em thấy phim được biên kịch hay hơn truyện.” Bạch Ký Minh thốt lên một câu nhận xét hiếm hoi, sau đó không nói gì nữa. Hai người vừa ăn vừa theo dõi nam nhân vật chính đáng thương bị vu oan phải ngồi tù.

Nhưng đến đoạn Andy mời bia mấy tên phạm nhân đang đổ hắc ín lên nóc nhà thì Bạch Ký Minh đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Lăn qua lăn lại từ đêm đến tận sáng sớm hôm nay, tính ra cậu cũng chỉ ngủ được khoảng bốn năm tiếng.

Liêu Duy Tín thấy người yêu có vẻ mệt mỏi, liền lấy chăn đắp cho cậu, mặc áo khoác định ra ngoài.

Bạch Ký Minh mở mắt hỏi: “Đi đâu thế?”.

“Em ngủ đi, anh đi mua mấy bộ quần áo cho em, mấy thứ kia không dùng nữa, đỡ phải chuyển qua chuyển lại phiền hà.”

Bạch Ký Minh ngồi dậy, nghĩ ngợi rồi nói: “Anh đừng mua loại đất quá, tầm tầm là được rồi”.

“Sao?” Liêu Duy Tín trêu cậu: “Sợ không trả nổi như lần trước hả?”. Bạch Ký Minh cười gượng gạo, không trả lời. Liêu Duy Tín vốn dĩ chỉ nói đùa, không ngờ Bạch Ký Minh lại có phản ứng như thế, trong lòng rầu rĩ, áo khoác cũng chẳng mặc nữa, nhìn về phía cậu.

Bạch Ký Minh không dám đối diện với anh, căn môi quay ra hướng khác.

Tình cảm chan chứa trong Liêu Duy Tín nguội dần, anh quăng áo khoác lên nóc tủ giày, lạnh lùng nói: “Có cần tính cả tiền điện tiền nước không?”. Anh còn muốn nói nữa, nhưng thấy khuôn mặt Bạch Ký Minh đột nhiên trắng bệch, cuối cùng không nỡ, cũng không muốn căng thẳng như vậy, anh quay người đi vào thư phòng, đóng cửa “rầm” một tiếng.

Ánh nắng ngày thu rực rỡ, xuyên qua cửa kính trải dài trên nền nhà, nhưng Liêu Duy Tín chỉ thấy toàn thân run rẩy. Anh vớ lấy bao thuốc trên bàn, rút bừa một điếu châm lửa, đứng bên khung cửa nhìn xuống bên dưới.

Lá cây đã rụng rồi, thành phố S vào cuối thu xấu xí vô cùng, những bông hoa héo tàn từ lâu, vậy mà tuyết đông vẫn chưa rơi. Hiếm lắm mới thấy lá phong, trước mắt đều là màu nâu tro trọi đơn điệu. Cho dù có sự điểm xuyết của các loại cây xanh quanh năm như tùng bách, thì cũng chỉ là màu xanh xám xịt như thể bị bệnh, đứng một cách bất đắc dĩ.

Sớm đã biết sẽ không dễ dàng như thế. Liêu Duy Tín cười khổ, dụi đầu thuốc vào gạt tàn. Anh thở dài, cố trấn tĩnh bản thân. Bỏ mặc sự ngột ngạt bên dưới, anh nhìn lên bầu trời.

Rất xanh, trong vắt, lộ ra một cảm giác quang đăng yên ắng.

Nói không mất tinh thần, không giận là tự lừa mình, nhưng chẳng phải anh đã được thỉnh giáo tính cách khó chịu của cậu rồi sao? Người anh yêu là cậu, còn có gì không thể bao dung được đây? Huống chi đã tới bước này rồi, không phải sao? Nếu có thể bên nhau cả đời, cho dù vất vả thêm vài tháng nữa, anh vẫn là người được lợi.

Liêu Duy Tín cũng biết cách nghĩ của mình có chút AQ, anh tự cười giễu mình, quyết định phải nói chuyện với Bạch Ký Minh. Người yêu nhỏ của anh quá bị động, nếu cứ tiếp tục hờn dỗi, nói không chừng mọi cố gắng trước đó đều uổng phí.

Đúng lúc này, vang lên mấy tiếng gõ cửa nhát gừng, có lẽ người ở ngoài cũng đang do dự đắn đo. Liêu Duy Tín bước ra mở cửa.

Bạch Ký Minh nghiêng người dựa vào bên cửa, không ngẩng đầu, cúi mặt nhìn nền nhà.

Liêu Duy Tín thấy cậu chỉ mặc đồ ngủ, sợ cậu lạnh, vội dìu cậu ngồi xuống chiếc sofa dài trong thư phòng, đem chăn từ phòng khách vào, ôm gọn Bạch Ký Minh trong lòng mình.

“Không phải em muốn từ chối anh.” Bạch Ký Minh khẽ nói, ngừng lại một chút giống như đang không biết diễn đạt thế nào, “Duy Tín, em biết anh đối với em rất tốt, em cũng muốn được ở bên cạnh anh. Nhưng chúng ta đều là người trưởng thành, không còn tin vào chuyện hoang đường chỉ dựa vào tình yêu là có thể sống với nhau cả đời. Thực tế có quá nhiều khó khăn, cho dù là vợ chồng chính thức cũng có thể ly hôn. Huống hồ chúng ta không có ràng buộc hôn nhân, cũng chẳng có ràng buộc về con cái, lại phải đối mặt với vô số áp lực hữu hình cũng như vô hình”.

Cậu nhìn Liêu Duy Tín, ánh mắt thẳng thắn, đượm cả nét khẩn cầu mong được thấu hiểu: “Chỉ cần được ở bên anh một ngày, em sẽ sống vui vẻ một ngày, toàn tâm toàn ý yêu anh, không hỏi ngày mai, cũng không màng tương lai. Như thế, cho dù có một ngày chúng ta phải chia tay, nỗi đau sẽ giảm xuống mức thấp nhất, chỉ lưu lại những ký ức đẹp đẽ. Duy Tín, anh không cần dồn hết tâm trí vì em làm cái gì cả, cũng không cần để bản thân phải chịu thiệt thòi. Bỏ ra quá nhiều, em không gánh vác nổi, cũng sợ sau này anh sẽ cảm thấy không đáng. Em nói như thế, anh có trách em không?”.

Đây là những lời thốt ra từ đáy lòng của Bạch Ký Minh, Liêu Duy Tín hoàn toàn không nghi ngờ. Cậu chính là người như vậy, cái gì cũng phải nói tường tận rõ ràng, không bao giờ mập mờ lời thôi.

Liêu Duy Tín để đầu cậu tựa vào lồng ngực mình. Anh nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc ngắn mềm mại của cậu, lưng anh tựa vào sô pha: “Có phải em chưa từng nghe anh nhắc đến bố mẹ anh? Em là thầy giáo, em cũng biết là bố mẹ có ảnh hưởng vô cùng sâu sắc đến con cái”.

Bạch Ký Minh không trả lời, cậu nghe giọng nói từ tốn của Liêu Duy Tín trên đỉnh đầu truyền tới, giống như trong ký ức xa xôi: “Bố mẹ anh đều là những người sống sót sau trận động đất Đường Sơn...”.

Bạch Ký Minh không ngờ Liêu Duy Tín lại bắt đầu câu chuyện như thế, trận động đất đó dĩ nhiên cậu biết. Năm 1976, Trung Quốc mất mát nhiều thứ, trong đó có hơn hai trăm nghìn sinh mạng vô tội.

“Lúc đó mẹ anh là y tá bệnh viện, bố anh là công nhân, bọn họ đang yêu nhau. Họ chưa bao giờ kể chuyện năm đó cho anh, tất cả những gì anh nghe được đều là từ ông bà nội. Thật ra cũng không cần nói nhiều, lúc đó bao nhiêu người gặp nạn, cả thành phố chỉ sống sót vài người. Còn bố mẹ anh là một một đôi may mắn nhất. Từ lúc lo lắng sốt ruột không biết người kia ra sao, đến khi sung sướng vui mừng khi thấy đối phương bình an trở về, chắc anh không nói em cũng hình dung được.”

Giọng anh rất bình tĩnh, Bạch Ký Minh nắm chặt tay anh, nghe anh kể: “Với những ai đã từng trải qua sinh tử, mọi thứ xung quanh đều không quan trọng nữa. Sau cái cách mở cửa, bố anh đến Thẩm Quyển làm ăn, dần dần cũng có chút tiền. Nhưng ông không muốn ở lại miền Nam, ông về Đường Sơn, công việc kinh doanh cũng bắt đầu phát đạt. Có điều với bố anh, không có gì quan trọng hơn gia đình, kiếm tiền chẳng qua để người thân sống hạnh phúc hơn một chút thôi. Ký Minh, anh không cố vì em bỏ ra gì cả. anh chỉ nghĩ là, nếu tiền kiếm được không thể làm cho người mình yêu vui vẻ đầy đủ hơn thì chúng chẳng có ý nghĩa gì, chẳng khác nào giấy trắng. Anh không bận tâm hoàn cảnh xuất thân, càng không bao giờ làm mấy cái như công chứng tài sản, anh hoàn toàn không để ý đến chúng”.

“Em cũng không để ý những cái đó.” Bạch Ký Minh khẽ nói. Liêu Duy Tín gượng cười, xoa xoa đầu cậu: “Anh biết”. Chính vì biết, nên mới càng đau lòng.

“Nếu đã không để ý mấy thứ đó, tại sao lại phải tính toán như thế? Tại sao giữa anh và em cứ nhất định phải phân chia rõ ràng như vậy?”

Bạch Ký Minh ấp úng nói: “Vì... em...”. Vì nhất định sẽ có lý do nào đó, khiến chúng ta chia lìa, vì chắc chắn sẽ có một thứ nào đó, chứng minh chúng ta có khoảng cách không thể xóa bỏ.

Cậu không nói, Liêu Duy Tín đã đoán ra từ lâu, anh thở dài: “Ký Minh, không phải không nỡ nắn gì nhau thì có thể quên đi sạch sẽ, không phải vứt đi mọi thứ thì có thể trở lại ban đầu. Em quá lý trí, nhưng trong cuộc đời này, có một số thứ không phải chỉ dựa vào lý trí để phân chia rạch ròi được. Tình cảm không phải một phép toán đơn giản một cộng một bằng hai, cũng không dễ dàng như tiểu thuyết ba xu, trừ người xấu ra thì toàn người tốt. Nếu chỉ đơn giản như vậy, thì em đã không phải đau khổ sau khi gặp lại anh”.

Bạch Ký Minh cắn môi, cậu không thể phủ nhận, Liêu Duy Tín nói rất đúng.

“Anh biết áp lực của chúng ta rất lớn, có quá nhiều khó khăn phải đối mặt. Nhưng anh không cần một niềm hạnh phúc tạm thời, cái mà Liêu Duy Tín anh muốn là cả đời này kiếp này. Anh muốn cùng em ra nước ngoài kết hôn, muốn cùng em hiếu thuận với bố mẹ, muốn cùng em nhận nuôi một đứa con... Ký Minh, ai cũng phải đối diện với nhiều vấn đề, không cặp vợ chồng nào ngoại lệ. Nếu ngay từ đầu đã ôm sẵn ý nghĩ nhất định sẽ chia cách, thế thì làm sao mà sống tiếp được?”

Anh đỡ Bạch Ký Minh ngồi dậy, để cậu nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh nhất định sẽ cố gắng để được hạnh phúc bên em, vì thế, hãy thử tin anh một lần này, được không?”.

Bạch Ký Minh hạ đầu thấp xuống, tựa lên bờ vai vững chắc của anh, nói: “Ừm”.

Liêu Duy Tín ôm chặt người yêu vào lòng, cười khẽ.

Trên thế giới này, chắc chẳng có ai hiểu người yêu nhỏ kỳ quái này bằng anh. Bạch Ký Minh luôn nhìn sự việc bằng cặp mắt bi quan, cậu thích vẽ ra đủ mọi khó khăn và kết quả xấu nhất, sau đó làm mình bị vướng trong đó không thoát ra được. Nhưng Liêu Duy Tín thì không, những khó khăn trở ngại đối với anh chỉ là truyện cười để kể sau khi đã đi qua mà thôi.

Làm sao anh có thể cho phép tình yêu của chúng ta trở thành bi kịch được? Anh sẽ mãi yêu em, yêu em, giống như mỗi cặp vợ chồng bình dị nhất, như mỗi cặp vợ chồng hạnh phúc nhất, cùng em già đi.

Chương 20: Điên cuồng

Tại sao lúc nào cũng như vậy, sâu đáy tim anh ẩn chứa bóng hình em

Tự dằn lòng không được vì em mà đau khổ, nhưng tâm trạng mãi chẳng khá hơn

Nếu tình yêu đau khổ đến thế, sao lại không cùng anh chia sẻ

Em chẳng hỏi cũng chẳng trả lời, sao em lại thành ra thế này

Muốn hỏi liệu em có dám, yêu anh như lời em đã nói

Muốn hỏi liệu em có dám, điên cuồng vì yêu như anh không

Muốn hỏi liệu em có dám, yêu anh như lời em đã nói

Giống như anh điên cuồng vì yêu, rốt cuộc em nghĩ thế nào

Điên cuồng vì yêu (Lưu Nhược Anh)

Chương 21: Đau lòng

Người yêu em nhất chính là anh

Sao em nữ làm anh đau lòng.

Người yêu em nhất chính là anh

(Hoàng Phẩm Nguyên)

Vết thương vừa lành thì Bạch Ký Minh cũng phải trở lại trường, một tuần nghỉ ngơi kết thúc. Bây giờ đã là cuối tháng mười một, giáo viên dạy thay thấy cậu trở lại thì thở phào nhẹ nhõm, ngồi trên ghế xoay xoay vài vòng.

Bạch Ký Minh nhếch môi cười khê. Học sinh trường thể thao chỉ nghe lời huấn luyện viên hoặc thầy chủ nhiệm của mình, đôi khi lời nói của thầy hiệu trưởng cũng không có tác dụng. Vì thế sợ nhất phải dạy hộ người khác, áp lực rất lớn. Bạch Ký Minh cảm ơn một tiếng, cầm sổ điểm danh và giáo án bước vào lớp.

Hai ba tháng không gặp, học sinh vẫn như vậy, nghe thấy thầy Bạch quay lại, đứa nào đứa nấy giả bộ ngoan ngoãn ngồi đúng vị trí. Cậu vừa bước vào, một tràng vỗ tay vang lên rộn rã, còn ra sức huýt sáo.

Một lũ tiểu quỷ.

Bạch Ký Minh nhìn lướt qua lớp để xem có thiếu ai không. Ở trường này trốn học là chuyện rất phổ biến, có điều theo lý thì bọn chúng vẫn phải nể mặt tiết của thầy chủ nhiệm.

Vẫn thiếu một người – Lạc Nhất Lân.

Bạch Ký Minh thần nhiên ổn định lại lớp, sau đó bắt đầu giảng bài. Đối với đám học sinh này, sách đại số không khác gì sách trời, lớp ba mươi, bốn mươi đứa, may lắm thì có bốn, năm đứa nghe cậu giảng.

Một tiết học vội vàng kết thúc, Bạch Ký Minh đi tìm thầy giáo dạy thay, hỏi han tình hình của Lạc Nhất Lân. Kết quả khiến cậu vô cùng kinh ngạc, hôm qua Lạc Nhất Lân bị đuổi học vì hành vi quấy rối bạn cùng phòng, có lẽ lúc này đang thu dọn đồ đạc. Bạch Ký Minh nghĩ ngợi một lúc rồi đổi tiết với một thầy giáo khác, rảo bước tới ký túc xá nam tìm

Nói quấy rối kỳ thực vẫn còn nhẹ, Lạc Nhất Lân nhân lúc mọi người ra sân luyện tập, đã lôi một cậu học sinh lên giường làm loạn. Thầy giám thị đi ngang vô tình phát hiện, lập tức xông vào ngăn lại.

Cậu học sinh kia mới vào trường chưa được hai tháng, lúc này sợ chết khiếp, liền chỉ tay vào Lạc Nhất Lân, nói mình bị hấn cưỡng bức. Lạc Nhất Lân lạnh lùng nhìn cái người suốt ngày bám lấy hấn, đêm hôm trước còn chủ động mò đến giường, hấn nhếch mép cười khinh bỉ.

Vấn đề này rất nghiêm trọng, thầy giám thị không dám tự ý quyết định, phải báo lên nhà trường.

Kỳ lạ nhất là thái độ của Lạc Nhất Lân, không thanh minh, không thừa nhận cũng không phủ nhận, cuối cùng chỉ nói một câu: “Tôi sẽ nghỉ học”, rồi quay lưng bỏ đi. Trường hợp này, nhẽ ra phải mời phụ huynh đến, cùng nhà trường bàn bạc biện pháp giải quyết. Nhưng số máy phụ huynh trên tay thầy huấn luyện, gọi bao lần cũng không liên lạc được, Lạc Nhất Lân lại từ chối tiết lộ địa chỉ nhà và cách liên lạc khác, khiến nhà trường bó tay. Đang bận nghĩ cách giải quyết thì Lạc Nhất Lân đã chủ động dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà.

Bạch Ký Minh chạy đến ký túc xá nam, thấy một đám học sinh đang tụ tập trước cửa phòng Lạc Nhất Lân, chỉ chỉ trỏ trỏ. Cậu đi chậm lại, bước đến quát lớn: “Giờ này không lên lớp, túm tụm ở đây làm gì? Từng người báo cáo tên gì lớp nào, đang trốn tiết phải không?”

Lũ học sinh vừa thấy thầy giáo đã bỏ chạy tán loạn. Bạch Ký Minh đến trước cánh cửa đang mở, bên trong lộn xộn bừa bãi, Lạc Nhất Lân thông thả nhét quần áo vào ba lô, gương mặt hết sức thờ ơ.

Bạch Ký Minh do dự một chút, bước vào, đang định lên tiếng thì đằng sau vang lên một tràng huyền não, vài cô gái chạy tới, ra sức gào thét: “Lạc Nhất Lân, bọn mình ủng hộ cậu!”; “Không cần để tâm mấy bọn họ không hiểu thế nào là tình yêu chân chính.”; “Đúng! Lạc Nhất Lân, bọn mình ủng hộ cậu! Hãy ở lại chiến đấu đến cùng!”

Bạch Ký Minh nhú mày, quay lại nhìn những khuôn mặt đang vô cùng kích động hiếu kỳ hoặc phần nộ kia. Giọng nói lạnh lùng của Lạc Nhất Lân chen vào: “Cút.”

Mấy cô gái ngơ ngác nhìn nhau, cô gái can đảm nhất bước lên giải thích: “Lạc Nhất Lân, bọn mình chỉ là muốn giúp...”

“Mẹ kiếp tao bảo chúng mày cút đi!” Lạc Nhất Lân ném một chiếc cốc về phía các cô gái. Những tiếng hét thất thanh vang lên, chiếc cốc vỡ vụn trên sàn nhà. Mấy cô gái cắn môi bất mãn bỏ đi.

Bạch Ký Minh nhìn những mảnh thủy tinh vỡ, lông mày chau lại, cậu nói: “Ai cũng cần có trách nhiệm bảo vệ môi trường.”

Lạc Nhất Lân ngẩng đầu nhìn cậu, như thể mới phát hiện ra sự có mặt của người thầy này, vứt quần áo xuống, ngồi phịch lên ghế. Bạch Ký Minh đóng cửa phòng, chốt lại. Lạc Nhất Lân không ngăn cản, chỉ cười nhạt: “Sao thế, không sợ bị tôi quấy rối sao?”

Bạch Ký Minh ngồi xuống bên cạnh hắn: “Cậu đã quấy rối rồi.”

Lạc Nhất Lân rút một liều thuốc trong túi quần đưa cho Bạch Ký Minh. Cậu do dự một lát, rồi nhận lấy, để hắn châm lửa. Căn phòng yên tĩnh trở lại, hai người mặc kệ khung cảnh bừa bộn xung quanh, hưởng thụ ánh nắng ấm áp của mùa thu và sự yên tĩnh hiếm có này.

“Biết hút thuốc từ khi nào?” Lạc Nhất Lân mở miệng trước.

“Đại học, lúc phát hiện bản thân có khuynh hướng đồng tính.”

“Lúc đấy rất căng thẳng, sợ hãi à?”

Cậu mỉm cười: “Có lẽ vậy, nhưng cũng không khủng hoảng lắm. Tôi vẫn có cảm giác với nữ giới.” Sau đó Bạch Ký Minh hỏi lại: “Cậu thì sao?”

“Người đàn ông đó dạy tôi hút thuốc, lúc mười lăm tuổi.”

Bạch Ký Minh nhìn chàng thiếu niên bên cạnh nói: “Kể đi, tôi đang nghe đây.”

Lạc Nhất Lân nhắm mắt, chậm rãi thở ra một vòng khói, nhìn nó dần dần mờ nhạt, biến mất vào không trung. Hắn rất hiếm khi nhớ về chuyện đó. Nhưng không có nghĩa là đã quên, vết tích quá dài quá sâu, cách duy nhất bảo vệ bản thân chính là lờ nó đi.

Bây giờ tính kỹ, Lạc Nhất Lân có ít nhất bốn bà mẹ, năm ông bố, nếu chỉ xét trên giấy tờ, không tính đến quan hệ huyết thống.

Bố mẹ ruột của hắn đã ly hôn ngay sau khi hắn ra đời. Sau đó hai người như thể thi xem ai tái hôn nhiều hơn, ai lấy được người giàu có hơn. Có một điều kỳ quặc là họ đều không có thêm đứa con nào nữa. Vì thế đối với đứa con độc nhất này, có thể nói là cực kỳ nuông chiều.

Họ không ngừng cho hắn tiền, thi thoảng gọi điện dặn dò vài câu, rất ít những cuộc gặp mặt thân thiết, đó là tất cả cách biểu lộ tình yêu của họ. Lúc nhỏ Lạc Nhất Lân thường nằm một mình trên chiếc giường lớn lộng lẫy, tay ôm đồ chơi bằng nhung đắt tiền, mắt mở trừng trừng đối diện với bóng tối và sự cô độc tột cùng.

Lạc Nhất Lân chưa từng trải qua thời đi học bình thường, chưa đến tuổi tới trường đã bị đưa vào trường thể thao ở địa phương học Wushu. Như vậy có rất nhiều lợi thế, trường thể thao là một môi trường khép kín, lại không bị áp lực lên lớp. Không cần lo việc đưa đi đón về, cũng không bị bảng điểm gửi về nhà hay học phụ huynh làm phiền. Còn về đứa trẻ, chẳng phải đã có thầy huấn luyện và bạn học rồi sao?

Lạc Nhất Lân nhanh chóng bộc lộ tiềm năng thể thao xuất chúng của mình. Đầu óc nhanh nhẹn thông minh, cơ thể dẻo dai linh hoạt, cả ý chí quật cường quyết không chịu thua. Hắn từng nói với Bạch Ký Minh, hắn không phải là loại vô dụng chỉ biết ăn không có bản lĩnh, câu này hoàn toàn không phải khoác lác. Năm mười bốn tuổi, Lạc Nhất Lân giành được chức vô địch giải Wushu trẻ toàn quốc. Hiện nay tiền lương mỗi tháng của hắn không ít hơn Bạch Ký Minh là

Mọi người đều kỳ vọng vào ngôi sao mới này, thế vận hội Olympic Bắc Kinh 2008, có lẽ Wushu cũng được xếp vào hạng mục thi đấu. Lúc đó Lạc Nhất Lân vừa tròn mười tám tuổi.

Chính vào lúc này thì vấn đề phát sinh – hoặc có thể nói, vấn đề tồn tại từ lâu, chẳng qua không ai thêm để ý mà thôi. Lạc Nhất Lân tỏ ra vô cùng tin tưởng ý lại vào sư huynh hơn hắn năm, sáu tuổi.

Bây giờ nghĩ lại, Lạc Nhất Lân vẫn không hiểu được, bản thân hắn có khuynh hướng đồng tính bẩm sinh hay là bị hoàn cảnh sau này tác động.

Năm mười bốn, mười lăm tuổi, khi hắn còn chưa kịp làm rõ khái niệm tình dục thì đã rơi vào vòng tay ấm áp của người thanh niên kia, không cách nào thoát ra được.

Có lẽ đó không gọi là tình yêu. Cô đơn quá lâu, lạnh giá quá lâu, chỉ một chút quan tâm chăm sóc cũng khiến Lạc Nhất Lân như con thiêu thân lao đầu vào lửa, không gì ngăn được.

Năm mười sáu tuổi, người thanh niên đó hứa với hắn sẽ bên nhau trọn đời. Lạc Nhất Lân tuổi trẻ nông cạn, không chút hoài nghi sự chân thành của người kia, để mặc bờ môi nồng nhiệt chiếm lấy mình, để mặc những lời yêu thương ngọt ngào bên tai.

Sự việc chưa phát triển đến mức không thể cứu vãn thì đã bị người khác phát hiện, cũng không biết đối với Lạc Nhất Lân là họa hay là phúc. Hắn là vận động viên được kỳ vọng nhiều nhất, tương lai rất có khả năng sẽ là quán quân thế giới. Bất luận là nhà trường, huấn luyện viên hay các thầy cô giáo đều có thái độ rất nghiêm túc với chuyện này. Đương nhiên là họ phản đối, đầu tiên, vận động viên bị nghiêm cấm yêu đương, cả nước Trung Quốc đều thế; thứ hai, tuổi còn nhỏ, cho dù trong trường học bình thường cũng bị tính là yêu sớm, nhất định phải ngăn cấm; nguyên nhân cuối cùng chắc không cần phải nói nữa.

Lạc Nhất Lân tính khí cố chấp quyết đoán, nhất định không chịu thỏa hiệp. Cho dù là kiên nhẫn thuyết phục hay phê bình nghiêm khắc thậm chí sỉ nhục cũng không làm cậu thiếu niên này lùi bước.

Cách này không được, nhà trường đành tìm cách khác. Họ cho người thanh niên kia ba sự lựa chọn, một là vào đơn vị bộ đội quân khu, sau này có thể tham gia đội “Bát Nhất” [9]; hai là đi học tỉnh khác, sau này vào đội tuyển quốc gia; ba là ở lại trường này, cả đời cũng không góc đầu lên được.

Hai lựa chọn đầu là mong ước của mỗi vận động viên, ngang với việc một học sinh trung học bình thường được gửi đến viện nghiên cứu khoa học quốc gia. Cho dù chàng thanh niên mới hai mươi tuổi đầu này chọn con đường nào, chúng ta cũng không thể trách cứ được gì. Đứng trước áp lực của hiện thực, những lời thề non hẹn biển nhạt nhòa hơn cả khói thuốc tỏa ra từ miệng Lạc Nhất Lân. Chúng ta chỉ có thể nói, Lạc Nhất Lân còn quá trẻ, quá ngây thơ, quá khát khao được yêu và quá đối cô đơn.

Chẳng ai dám làm gì Lạc Nhất Lân, mọi người thận trọng từng chút, cố tình né tránh bàn đến chuyện này. Danh hiệu vô địch thế giới trong tương lai, một vận động viên rất có khả năng giành được tám huy chương

vàng đầu tiên của môn Wushu Olympic, niềm vinh dự và kỳ vọng lớn lao đã khiến nhà trường tìm mọi biện pháp phong tỏa tin tức dư luận, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng không có biện pháp nào ngăn cản được cơn sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt. Những ánh mắt khinh miệt, chế giễu, hiểu kỳ, thăm dò, đồng cảm hay thương hại, cả những ngôn từ ám chỉ mơ hồ, giống như lưỡi cưa cùn lạnh lẽo hết lần này đến lần khác cắt xuống thần kinh vốn đã yếu mềm của hắn.

Cuối cùng người làm Lạc Nhất Lân suy sụp là bố mẹ hắn. Đã mấy năm không gặp, lần này không ai bảo ai cùng đến đón hắn về ngôi nhà xa hoa nhưng trống trải đó, vừa đóng cửa, họ bắt đầu tranh cãi ầm ĩ trong phòng ngủ.

Lạc Nhất Lân ngồi trên sofa phòng khách, nghe những tiếng cãi vã phát ra từ người đàn ông và giọng nói tru tréo của người phụ nữ. Họ trách móc nhau về lỗi lầm và sự vô tâm của đối phương, chuyện không liên quan trước đây cũng lôi hết ra. Thật kỳ lạ, những lúc này trí nhớ và khả năng thể hiện của con người mới hoàn hảo làm sao.

Trận chiến vào lúc căng thẳng nhất, ngoài chữ bới ra, toàn bộ dự tính ban đầu của họ đều đã quên sạch. Một người nói, chỉ có cái loại đàn bà lăng lơ dễ tiện vô liêm sỉ mới đẻ ra một thằng con biến thái. Người kia đốp lại, biến thái cũng là nòi giống nhà anh, mầm thối mà đòi ra trái ngọt ư? Không biết kiếp trước đã làm chuyện thất đức gì mà lại nuôi phải thứ quái gở như vậy.

Lạc Nhất Lân không nói gì, thong thả đứng dậy, từng bước đi đến trước cánh cửa đóng chặt, tay giờ ra trước, chân nhấc cao, kết quả rèn luyện gian khổ hơn mười năm được thể hiện ra hết, đó là một đòn đá vòng cầu [10] vô cùng chuẩn xác đẹp đẽ.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa bật tung, hai người ở trong nhất thời ngậm miệng, mặt đỏ tía tai ngược lên nhìn, chỉ bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo tuyệt vọng của Lạc Nhất Lân.

Từ đó trở đi Lạc Nhất Lân không muốn gặp mặt họ nữa, hắn rời khỏi ngôi trường đó, ra ra vào vào đi khắp các trường thể thao của tỉnh L. Hắn từ chối tham gia bất cứ trận đấu nào, bắt đầu hút thuốc uống rượu, lên giường với những chàng trai có hứng thú, ra ngoài là đánh nhau ẩu đả.

Đó là cách đặc biệt mà lứa tuổi hắn dùng để chống lại xã hội. Bạch Ký Minh cố làm ra vẻ bình tĩnh, lắng nghe giọng nói nhàn nhạt của cậu thiếu niên quật cường bên cạnh mình. Chỉ có điều ngón tay cầm thuốc hơi run rẩy, khóe mắt lấp lánh những giọt nước đã để lộ ra nỗi đau trong lòng cậu.

11. Chương 21 + 22

Bạch Ký Minh không an ủi hắn. Là một người đàn ông, cậu hiểu rõ, sự đồng cảm không đúng chỗ là một sự sỉ nhục. Cậu dụi điếu thuốc trên tay, quay mặt đối diện với bức tường trắng toát.

Chờ cho Lạc Nhất Lân trấn tĩnh lại, Bạch Ký Minh mới nói: “Cứ sống như thế này mãi sao?”

“Ha ha, còn biết sống thế nào nữa? Mẹ kiếp, tôi chỉ là một tên quái vật.”, Lạc Nhất Lân cười nhạt.

Bạch Ký Minh chán nản nhắm mắt lại, thở dài trong lòng. Người lớn đôi khi nói mà không nghĩ, vô tình gây tổn thương quá lớn cho đứa trẻ. “Đừng để ý đến người khác,” cậu cố bình tĩnh nói, “quan trọng là cậu đối xử với bản thân như thế nào. Không ai có thể sống thay cậu, chỉ có vài chục năm ngắn ngủi, sao lại phải để ý ánh mắt của người khác...”

Lạc Nhất Lân nhếch mép, cắt ngang lời Bạch Ký Minh: “Đừng nói mấy đạo lý vô dụng đó với tôi, anh có thể không để ý sao? Anh có dám chạy ra ngoài kia hét to mình là người đồng tính không? Mẹ kiếp, anh chỉ giỏi giấu giếm che đậy thì dám nói với ai chứ?”

“Bây giờ cả thế giới đang dần dần tiếp nhận...”

“Tiếp nhận? Tiếp nhận như nào? Giống như đám con gái ngu ngốc lúc nãy à?” Lạc Nhất Lâm chỉ ra cửa: “Nói gì mà ủng hộ, đồng tình. Tôi cần bọn nó đồng tình chắc? Cần bọn nó ủng hộ? Bọn nó là cái gì? Ngoài mấy câu hỏi nhạt tẻch còn biết làm gì? Trừ tò mò ra thì có gì? Đó gọi là tiếp nhận à? Bọn nó có dám đi hỏi người bình thường làm tình như thế nào không? Có tùy tiện dò hỏi quá trình yêu đương của người ta không? Bọn nó thì hiểu gì về tình cảm giữa hai kẻ đồng tính? Trong mắt chúng, chẳng qua là hai anh chàng đẹp trai, cố moi móc chuyện riêng tư của người ta, để thỏa mãn dục vọng ghê tởm của bản thân. Mẹ kiếp, đấy gọi là tiếp nhận à?”

Bạch Ký Minh nghĩ tới Trình Hướn Vĩ, cắn môi nói: “Cậu quá cực đoan”, rồi bình thản: “Cũng giống như trên đường gặp một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, ai mà chẳng nhìn vài cái. Không cần nhạy cảm thế đâu. Rốt cuộc là bọn họ không thể tiếp nhận, hay là sâu trong lòng cậu không dám chấp nhận đây? Cho dù bọn họ có sai, thì cậu cũng không đáng phải gánh lấy hậu quả. Cậu từ bỏ cuộc đời mình, từ bỏ ước mơ, chỉ để chống lại sự kỳ thị của bọn họ sao? Tôi biết cậu hận người thanh niên kia, vào thời khắc quan trọng nhất đã rời bỏ cậu; cậu cũng hận bố mẹ, ngay từ đầu đã không cần cậu. Nhưng bây giờ, chính cậu đang vứt bỏ bản thân mình. Cậu có gì khác với những người kia? Đều hèn nhát, đều không có dũng khí đối mặt với áp lực, không có can đảm đấu tranh vì những thứ mà mình muốn.”

“Anh có không?”, Lạc Nhất Lâm hỏi, Bạch Ký Minh sững người, nghe hẩn nhắc lại, “Anh có dũng khí không? Anh đã giành được thứ mà mình muốn chưa?”

Bạch Ký Minh không trả lời, nghĩ đến sự cự tuyệt và lạnh nhạt mà mình dành cho Liêu Duy Tín, cậu cúi đầu.

Lạc Nhất Lâm cười khẩy: “Anh có biết tôi ghét nhất điều gì ở nhà giáo các người không? Rằng bản thân cũng không làm được, lại cứ thích đòi hỏi người khác.”

Bạch Ký Minh bước đến cửa sổ. Bên ngoài nắng vàng rực rỡ, đến gần mới thấy gió rất to, những rặng bạch dương khô héo đung đưa không ngừng.

Cậu hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Tôi biết thế giới này có những chỗ tối tăm, nhưng chỉ có thể miêu tả về ánh sáng cho học sinh; tôi biết đời người nhiều khi không có sự lựa chọn và cả đau thương, nhưng lại muốn đem đến niềm tin và lạc quan cho học sinh; tôi biết thế giới này vốn không công bằng, nhưng lại muốn học sinh tin vào chính nghĩa và công lý. Có lẽ tôi không có dũng khí. Chắc bởi vì bản thân không làm được, nên mới hy vọng người khác thành công. Như thế, cuộc đời mới có hy vọng, mộng tưởng mới có giá trị.”

Cậu nhìn vào mắt Lạc Nhất Lâm: “Số mệnh là của cậu, bất luận là vui vẻ hay bi ai, đau khổ hay hạnh phúc, đều chỉ có mình cậu gánh lấy. Bất cứ ai, cho dù có thân thiết đến đâu, cũng chỉ là khách qua đường trên cuộc đời mà thôi. Chỉ là có vài người sẽ làm bạn đồng hành với cậu lâu hơn, vài người thì lướt qua trong thoáng chốc. Rốt cuộc cậu đang sống vì ai đây?”

Lạc Nhất Lâm nhìn Bạch Ký Minh, người đàn ông hơn cậu sáu bảy tuổi, có khí chất kỳ lạ làm người ta bình tĩnh trở lại. Rất nhiều năm về sau, khung cảnh này, mơ hồ như một giấc mộng xa xôi, thậm chí cuộc nói chuyện đó hẳn cũng không nhớ ra. Nhưng trong đầu hẳn vẫn hiện ra ánh mắt điềm đạm ung dung đó, yên lặng nhìn mình, xoa dịu lo lắng và phiền muộn trong lòng hẳn.

Lạc Nhất Lâm bước tới, tựa đầu vào vai Bạch Ký Minh, hít thật sâu: “Bạch Ký Minh, anh là niềm hy vọng của tôi sao?”

“Không phải”, Bạch Ký Minh trả lời dứt khoát.

Lạc Nhất Lâm ngẩng đầu, cười: “Đôi lúc anh thật tàn nhẫn.”

“Cho cậu niềm hy vọng giả tạo mới tàn nhẫn.”, Bạch Ký Minh vẫn bình thản trả lời, cậu cầm ba lô du lịch lên, “Đi nào, tôi tiễn cậu.”

“Thôi, tôi tự đi cũng được.”, Lạc Nhất Lâm nhận chiếc ba lô, nhướn mày nhìn cậu, “Có lẽ, tôi sẽ còn đến tìm anh.”

“Được thôi.”, Bạch Ký Minh mỉm cười: “Đợi cậu có bản lĩnh hăng hay, tôi chống mắt chờ xem đây.”

Liêu Duy Tín vừa về nhà đã phát hiện Bạch Ký Minh có chút kỳ lạ. Bất kể ăn cơm hay xem tivi đều không tập trung. Nhất định xảy ra chuyện gì rồi, nhưng Liêu Duy Tín không hỏi. Đêm đó Bạch Ký Minh ngồi trong lòng anh nhất định không chịu rời, cựa qua cựa lại, còn chủ động hôn anh. Liêu Duy Tín bật cười để cậu ra sô pha, làm một hiệp.

Tắm xong, hai người nằm trên giường nói chuyện câu được câu mất. Bạch Ký Minh thấp giọng hỏi: “Duy Tín, hồi đó anh rất khổ sở phải không?”

Liêu Duy Tín ngẫm nghĩ rất lâu, nói: “Em là khó theo đuổi nhất, nóng tính, bướng bỉnh, mồm mép thì lợi hại, lại lạnh lùng đáng sợ. Ôi, thật là khó chiều...”. Anh còn định nói nữa, nhưng thấy mắt Bạch Ký Minh trợn lên càng lúc càng to liền nhanh chóng sáng suốt bổ sung một câu, “Đương nhiên vì em như thế nên anh mới thích.”

Bạch Ký Minh rộng lượng không tính sổ với Liêu Duy Tín, kéo tay của anh áp vào bàn tay mình. Bàn tay hai người to như nhau, nhưng tay Liêu Duy Tín có nhiều vết chai nên thô ráp hơn.

Bạch Ký Minh làm bộ thản nhiên hỏi một câu: “Duy Tín, anh nói xem, chúng ta liệu có hạnh phúc không?”

Liêu Duy Tín nghịch ngón tay cậu, nói: “Bây giờ chúng ta không phải đang rất hạnh phúc sao?”

“Liệu chúng ta có thể hạnh phúc mãi không?”

“Chỉ cần em đừng quá cố chấp, anh tin là sẽ như vậy.” Liêu Duy Tín cười.

Bạch Ký Minh không nói nữa, áp mặt lên ngực Liêu Duy Tín, nhắm mắt lắng nghe nhịp tim bình an của anh, hai người cứ ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Chương 22: Bất lực

Một lòng hạnh phúc bên nhau

Như vậy có gì sai

Đôi tình nhân không đến được với nhau

Thế gian lắm chuyện đau buồn.

Hồ điệp (Hồ Ngạn Bân)

Liêu Duy Tín nhẹ nhàng ngồi dậy, cầm di động đi ra phòng khách. Gọi vài cuộc điện thoại dặn dò công việc, rồi gọi cho quán cháo dưới lầu mang đồ ăn lên, xong xuôi anh mới rón rén quay lại phòng ngủ.

Mở cửa ra thì phát hiện Bạch Ký Minh đã dậy rồi, đang mắt nhắm mắt mở nhìn . Liêu Duy Tín “hừ” một tiếng, vén chăn chui vào, ôm đầu cậu nói: “Bao ngày trời sao không gọi lấy một cuộc điện thoại?”

“Không phải em đã viết giấy nhắn lại rồi sao?” Bạch Ký Minh uể oải đáp.

“Em nghĩ cả mấy ngày trời mà chỉ cần một mảnh giấy là xong sao?” Liêu Duy Tín trợn mắt, “Thật hết nói, chỉ biết bản thân thôi, sao em không nghĩ anh ở đây lo lắng chừng nào. Gọi cuộc điện thoại thông báo đã đến nơi an toàn cũng có chết ai? Anh thật không biết em có nhớ gì đến anh không? Trước mặt thì quần quýt ngọt ngào, quay lưng đã thành người khác rồi.”

“Rõ ràng đều do anh quá lo xa, em lớn từng này rồi còn sợ đi lạc chắc? Trước đây cũng có báo cáo với ai đâu, chẳng phải hơn hai mươi năm nay...” Bạch Ký Minh lẩm bẩm một hồi, thấy sắc mặt Liêu Duy Tín càng lúc càng tệ, giọng bắt đầu nhỏ dần, cuối cùng im hẳn.

Liêu Duy Tín không thèm để ý cậu nữa, với tay lấy hai chiếc di động trong ngăn tủ đầu giường, lưu số điện thoại từ máy của Bạch Ký Minh vào chiếc di động mới. Bạch Ký Minh thò đầu ra khỏi chăn hỏi: “Anh làm gì thế?”

“Sau này dùng di động mới, chuẩn bị cho em ba cục pin rồi, không cho phép hết pin, tắt máy, không nghe điện thoại của anh.” Bạch Ký Minh nhìn Duy Tín mặt mày xám xịt, biết là anh giận thật rồi. Bạch Ký Minh là một người vô cùng lạnh lùng, sống một mình thành quen, đến cả bố mẹ nửa tháng cũng chẳng gọi

lấy một cuộc điện thoại. Cậu không ngờ Liêu Duy Tín lại có phản ứng dữ dội thế, trong lòng không khỏi có phần áy náy xúc động, còn cảm thấy ảm áp khó tả.

Bạch Ký Minh nhích dần về phía anh, vươn tay ôm lấy eo rồi gối đầu lên ngực anh. Ấp úng mãi vẫn không nói ra được hai tiếng “xin lỗi”, chỉ khẽ nói: “Lần sau gọi điện cho anh là được chứ gì.”

Liêu Duy Tín đặt di động sang một bên, thở dài: “Ký Minh, em công bằng một chút được không? Chuyện gì anh cũng kể cho em nghe, còn em thì cứ giấu kín trong lòng. Có phải em vẫn muốn rời bỏ không?”

Bạch Ký Minh lắc đầu, nhận ra Liêu Duy Tín đã bị mình làm tổn thương, cảm giác tội lỗi càng trào lên mạnh mẽ. Cậu không phải loại người hay bộc lộ trực tiếp cảm xúc, nghĩ một hồi, nói: “Không có cơ hội gọi điện cho anh... Em về nhà đã nói với bố mẹ rồi...”

“Nói rồi? Nói cái gì cơ?” Liêu Duy Tín giật mình, không lẽ là...

“Nói em là người đồng tính.” Giọng cậu buồn bã.

Quả nhiên!

Liêu Duy Tín vội hỏi tiếp: “Thế bố mẹ nói sao?”

“Bố vẫn bình tĩnh, mẹ thì không biết. Bố bảo sẽ tự nói với mẹ, bảo em cứ đi đi.”

Liêu Duy Tín đương nhiên biết vì sao Bạch Ký Minh lại làm như vậy, người yêu nhỏ của anh, có lúc lý trí đến mức đáng sợ, có lúc lại bùng nổ đến mức đáng ghét. Cậu không chừa một con đường lui nào cho mình, bày tỏ thái độ rõ ràng: Cậu muốn được ở bên Liêu Duy Tín, hành động có sức thuyết phục hơn lời nói nhiều.

Liêu Duy Tín thật không biết nên treo tên xấu xa này lên đánh cho một trận, hay nên ôm chặt cậu vào lòng âu yếm. Cậu luôn có khả năng làm anh trở tay không kịp, tiến thoái lưỡng nan. Bố mẹ là cửa ải khó qua nhất, đặc biệt là với một gia đình bảo thủ như gia đình cậu, lần này thật sự vượt xa dự đoán của Liêu Duy Tín. Theo kế hoạch của Liêu Duy Tín, đầu tiên anh định củng cố tình cảm của hai người, rồi mới từ từ tiết lộ cho bố mẹ cậu biết. Anh thì chẳng sợ gì, chỉ sợ sự việc xảy ra bất ngờ quá, mâu thuẫn trở nên gay gắt khiến Bạch Ký Minh bị tổn thương.

Nhưng bây giờ, nói gì cũng đã muộn.

Liêu Duy Tín cân nhắc kỹ lưỡng một lúc, cảm thấy chuyện chưa đến mức không thể cứu vãn. Anh nhẹ nhàng ôm lấy người yêu trong lòng mình, thông thả nói: “Được rồi, không sao, rồi bố mẹ sẽ thông cảm.”

Bạch Ký Minh không nói gì, lòng cậu cũng đang thấp thỏm không yên, một lúc sau mới nói: “Quan trọng là mẹ, thế nào bà cũng choáng váng.”

Liêu Duy Tín biết cậu có chút hối hận, nhưng đây không phải lúc bàn về chuyện đó, anh hôn lên trán cậu, cười nói: “Không sao, không sao đâu, bất luận bà nói gì em chỉ cần nghe là được rồi. Đánh chửi cứ ngồi im chịu trận, dù sao cũng là con ruột, không giết em đâu mà sợ.”

Bạch Ký Minh nghe Liêu Duy Tín nói thế liền thở phào, trong lòng cũng an tâm hơn chút, cười nói: “Bố mẹ dĩ nhiên không giết em, chỉ sợ họ giết anh thôi.”

“Ha ha, đúng thế, không biết tên khốn kiếp ở đâu chui ra, dụ dỗ Ký Minh hiền lành ngoan ngoãn nhà chúng ta, có dám mấy chục nhát cũng chưa hả giận.” Bạch Ký Minh nhướn mày nói: “Thế thì để em đâm hộ bố mẹ.” Cậu ngồi thẳng dậy, giơ tay lao vào Liêu Duy Tín.

Liêu Duy Tín vội vàng né tránh, nghiêng rằng: “Đồ xấu xa, dám làm phản à?”, xoay người một cái đè Bạch Ký Minh xuống giường.

Hai người mới đùa giỡn một hồi, Bạch Ký Minh đã cảm thấy mệt lả, bị Liêu Duy Tín cắn mấy cái, thì nghe có tiếng chuông cửa. Liêu Duy Tín khoác áo ngủ chạy ra mở cửa, đặt đồ ăn lên bàn.

Bạch Ký Minh cảm thấy buồn ngủ, nhắm mắt lim dim. Liêu Duy Tín lại gần: “Ăn sáng trước đã, để lát nữa cháo nguội hết.” Bạch Ký Minh kéo chăn trùm kín người: “Em buồn ngủ, ngủ trước đã.”

“Ngaoan, ăn cháo trước, ăn xong ngủ tiếp.”

Bạch Ký Minh co đầu vào chăn, chỉ hở mũi gáy.

“Em không đi vệ sinh à?” Liêu Duy Tín không chịu buông tha.

Bạch Ký Minh lại rúc vào chăn, lần này không hở gì ra ngoài nữa.

Liêu Duy Tín nhẹ nhàng đến gần, vén một góc chăn, lộ ra nửa khuôn mặt Bạch Ký Minh. Anh nhếch mép, bắt đầu huýt sáo bên tai cậu. Từng tiếng sáo vừa đều vừa dài.

“Liêu Duy Tín!” Bạch Ký Minh cuối cùng không chịu nổi, ngồi bật dậy, ném gối vào khuôn mặt đang cười như điên của Liêu Duy Tín, nhảy xuống giường chạy vào phòng vệ sinh.

Cảm giác chờ đợi là đau khổ nhất, đặc biệt là khi không biết kết quả sẽ ra sao. Bạch Ký Minh lúc nào cũng canh cánh trong lòng, xem phim cũng không tập trung, chốc chốc lại thờ người ra. Liêu Duy Tín biết cậu đang lo lắng về phản ứng của mẹ, nhưng lúc này có an ủi thế nào cũng vô dụng.

Hai người lại như thường ngày, đi làm về nhà, nấu cơm nói chuyện, nhưng Bạch Ký Minh không phấn chấn lên được. Liêu Duy Tín ôm người yêu, nằm dài trên sofa, có khi chẳng nói lời nào, chỉ nhìn màn đêm chậm chạp buông xuống.

Đến tối ngày thứ tư, chiếc di động của Bạch Ký Minh vang lên. Cậu đã cho đồng nghiệp số di động mới, bây giờ chỉ còn duy nhất một người có thể gọi vào máy cũ này, đó chính là...

Bạch Ký Minh bắt giác nhìn sang Liêu Duy Tín đang đứng bên cạnh, Liêu Duy Tín bước tới nắm chặt tay cậu: “Dù mẹ nói gì em cũng phải nghe hết, đừng cãi lại.” Bạch Ký Minh khẽ gật đầu, trấn tĩnh lại, cậu ấn phím nghe: “Mẹ à.”

“Ký Minh...” Mẹ cậu chỉ nói được hai chữ rồi im lìm. Vọng đến tai cậu là tiếng khóc nghẹn ngào đang cố đè nén. Ngoài đôi môi trắng bệch ra, khuôn mặt cậu không có thay đổi gì lớn. Chỉ có Liêu Duy Tín cảm nhận được cậu đang nắm chặt lấy tay mình, móng tay cắm vào thịt.

Mẹ cậu cứ khóc mãi, không nói gì, thậm chí ngay cả tiếng khóc cũng nhẹ bẫng, lúc có lúc không. Nhưng điều này còn đau hơn cả bị đánh đòn, khiến Bạch Ký Minh không chịu nổi. Cậu không biết mình đang nghĩ gì, đang làm gì. Mẹ cậu ở quê đang đau khổ buồn tủi, mà cảm giác này lại do chính cậu gây ra. Bạch Ký Minh thấy mình như rơi vào hố băng, trái tim lạnh giá, toàn thân run rẩy.

Liêu Duy Tín nhận ra Bạch Ký Minh đang âm thầm chịu đựng, cậu cắn chặt môi, nước mắt từng giọt từng giọt lặng lẽ xuống. Liêu Duy Tín hốt hoảng giật lấy điện thoại, cúp máy luôn, ôm Bạch Ký Minh vào lòng.

Anh không nói gì, chỉ siết chặt lấy cậu, chậm rãi vỗ về. Cuối cùng, Bạch Ký Minh bắt đầu nức nở: “Tại em không tốt...”, cậu nghẹn ngào, “Tại em không tốt, là em đã khiến họ phải thất vọng, đều là lỗi tại em...”

“Không phải.” Giọng Liêu Duy Tín thì thầm kiên định, “Không phải, không phải lỗi của em. Chúng ta đều không có lỗi.”

Bạch Ký Minh ôm chặt bờ vai Liêu Duy Tín, khóc lặc cả giọng.

Chương 23: Bình thần

Đời thực cảm động hơn phim

Sáu mươi điểm vẫn đáng quý hơn một trăm.

Sáu mươi điểm

(Thái Trác Nghiên)

Giữa một mối tình kinh thiên động địa và một mối tình kiên trì âm thầm, bạn sẽ chọn cái nào? Bất luận Liêu Duy Tín hay Bạch Ký Minh, đương nhiên đều chọn cái thứ hai, còn cái thứ nhất, xin dành cho các tiểu thuyết gia cố gắng tô vẽ thêm vậy. Cùng nhau trải qua cuộc sống hằng ngày, hai người mới nhận ra sự khác biệt của đối phương.

Ví dụ, Bạch Ký Minh không quan tâm gì đến đồ ăn, một bát cơm trộn xì dầu cũng xong bữa. Nhưng Liêu Duy Tín thì không, anh rất chú trọng đến chế độ dinh dưỡng và khẩu vị bữa ăn. Trừ trường hợp bất khả kháng, anh mới tham gia tiệc tùng nhậu nhẹt, còn không nhất định về nhà ăn cơm tối.

Ví dụ khác, độ nhạy cảm về trang phục trên người của Bạch Ký Minh vô cùng tệ, Liêu Duy Tín thì rất chú ý đến sự thoải mái và chất lượng của chúng. Anh không hay mua đồ xa xỉ, nhưng thích dùng hàng hiệu, bởi vì chất lượng và khâu gia công của chúng đều là hạng nhất. Bạch Ký Minh không hiểu lắm mấy nhãn hiệu nước ngoài, cậu chỉ có trách nhiệm mặc lên người, kết quả khiến các chị em phải một phen sửng sốt: “Trời ơi, không phải chứ Tiểu Bạch, cậu trúng một trăm vạn à?”, Bạch Ký Minh tỉnh bơ mỉm cười: “Hàng ở chợ Ngũ Ai”. Không ai nghi ngờ cả, ở ngôi trường hẻo lánh này, cho dù bạn có đeo Rolex xịn, bọn họ chắc chắn cho rằng mua ở chợ Ngũ Ai về. Cũng khó trách, Rolex ở đó, bất luận kiểu dáng hay bao bì, đều giống nhau như đúc.

Liêu Duy Tín thích thức khuya, anh ngủ rất ít, một ngày ngủ năm, sáu tiếng là đủ. Bạch Ký Minh mười giờ tối nhất định lên giường, đọc truyện một lúc là chìm vào giấc mộng. Đến khi Liêu Duy Tín xem xong tài liệu, tắm qua một cái, ham muốn vừa trào dâng thì phát hiện Bạch Ký Minh đã ngủ từ lâu rồi, khiến anh vô cùng buồn bực.

Liêu Duy Tín thích náo nhiệt, ngày trước hay rủ bạn bè đến nhà tụ tập. Nhưng Bạch Ký Minh thích yên tĩnh, không chịu nổi ồn ào. Vì thế từ lúc hai người sống chung, Liêu Duy Tín không đem bạn bè về nhà nữa mà chuyển ra bên ngoài.

Hoàn cảnh gia đình, thói quen sinh hoạt và tính cách khác nhau, nảy sinh những mâu thuẫn như thế cũng là điều dễ hiểu. Một người đàn ông trưởng thành điềm đạm như Liêu Duy Tín cũng có lúc tức giận, nhốt mình trong phòng hút thuốc; một người lý trí lạnh lùng như Bạch Ký Minh cũng có khi bốc đồng, đập cửa đánh rầm ra ngoài uống rượu. Từ những cuộc xung đột cãi vã liên tiếp, từ nỗ lực nhường nhịn và bao dung, người này ảnh hưởng lên người kia từng chút một, hai người dần tìm thấy phương thức sống chung thích hợp nhất.

Chỉ cần tình yêu, có điều gì không thể thông cảm được? Có điều gì không thể chấp nhận được? Đến lúc trời yên bể lặng, nhìn vào đôi mắt áy náy ân hận của người yêu, hai bên nhìn nhau, sau đó là những cái ôm âu yếm nóng bỏng triền miên. Nghĩ lại vụ tranh cãi, chỉ thấy vừa nhảm chán lại vừa thú vị, sự phẫn nộ và chỉ trích trước đó trở thành sự trách móc nho nhỏ, thậm chí là dỗi hờn làm nũng, đột nhiên nhận ra, hai trái tim lại gần nhau hơn một chút.

Thì ra, cãi vã cũng có thể ngọt ngào đến vậy.

Có điều, để tránh những quyết định đột ngột của cậu, Liêu Duy Tín có một yêu cầu mà Bạch Ký Minh bắt buộc phải thực thi. Bất luận xảy ra chuyện gì, cậu cũng không được tự ý giải quyết, nhất định phải thông qua sự bàn bạc của cả hai. Còn một vấn đề nữa Liêu Duy Tín không thể chấp nhận được, đó là sự “lười biếng” của Bạch Ký Minh.

Làm việc nhà, đương nhiên Bạch Ký Minh không lười biếng, làm thầy giáo trường thể thao, cậu không có áp lực như các thầy giáo trường khác, có thể nói vô cùng thoải mái, nghe nói năm sau chỉ phải dạy nửa ngày. Bạch Ký Minh rất thích làm việc nhà, cậu có chút sạch sẽ quá, ngay cả người giúp việc cũng không chịu thuê, nhất định phải tự tay dọn dẹp nhà cửa mới yên tâm.

Liêu Duy Tín bảo cậu lười, là chỉ việc cậu rất ít khi rèn luyện thân thể. Cậu chỉ thích bóng rổ, đó là môn phải chơi theo nhóm, chịu tác động của thời tiết và sân tập, không thể tham gia thường xuyên được. Liêu Duy Tín hạ quyết tâm, nhất định phải rèn cho cậu một môn thể thao khác. Tất cả dụng cụ dùng cho môn tennis như bóng, lưới, vợt, giày, cả quần áo thể thao cho Bạch Ký Minh, anh mua đầy đủ không thiếu món gì, chuẩn bị dạy cậu chơi tennis.

Bước ra từ cửa hiệu Wilson, Liêu Duy Tín phát hiện trời đang mưa. Đúng là “một trận mưa thu một trận giá”, nhầm lịch, chỉ còn hơn mười ngày nữa là vào đông, hôm nào rảnh phải đưa Bạch Ký Minh đi mua quần áo ấm mới được.

Đường phố vắng vẻ, người đi đường đều đang trú dưới mái hiên hoặc trong cửa hàng đợi mưa tạnh. Vì thế, thân hình run rẩy co ro, hai tay ôm trước ngực, mặc áo sơ mi mỏng tang đang chậm chậm bước trong mưa

phía trước làm mọi người chú ý. Liêu Duy Tín cảm thấy bóng dáng đó rất quen thuộc, do dự một chút, lái xe đi theo, mở cửa sổ, thử gọi một tiếng: “Gia Nguyên

Hứa Gia Nguyên quay lại, dáng vẻ hoảng sợ như một con thỏ nhát gan, có thể trốn chạy ngay tức khắc. Khuôn mặt gầy gò nhỏ nhắn, đôi môi trắng bệch, hai mắt mở to, chỉ chút những vệt đỏ, bộ dạng vô cùng hốc hác. Toàn thân ướt đầm, đang run rẩy.

Liêu Duy Tín vội dừng xe, mở cửa nói: “Sao lại dầm mưa thế này, mau lên xe đi”. Hứa Gia Nguyên cúi đầu nhìn chiếc ghế bọc da thật, lại nhìn quần áo trên người mình, cắn môi lưỡng lự. Liêu Duy Tín nhíu mày: “Mau lên, bị ốm sưng lắm sao?”. Hứa Gia Nguyên chui vào xe, nhìn Liêu Duy Tín một cái, mở miệng gọi: “Anh Liêu”.

Anh chỉ vào gói giấy gần cửa sổ: “Lau qua đi, không có ô thì trú tạm đâu đó, có chuyện gì vội đến nỗi phải ra ngoài thế này?”. Liêu Duy Tín bật điều hòa, luồng không khí ấm áp bỗng chốc bao trùm không gian nhỏ hẹp.

Hứa Gia Nguyên rút mấy tờ giấy lau mặt, thút thít một hồi, không biết đang lau nước mưa hay nước mắt nữa. Liêu Duy Tín làm bộ không nhìn thấy, hỏi: “Em ở đâu? Anh đưa em về”.

Hứa Gia Nguyên càng lau dữ hơn, thì thào: “Em... em không có nơi nào để đi...”.

Liêu Duy Tín thở dài, từ lúc nhìn thấy cậu ta lang thang một mình trong mưa, anh đã biết chuyện rất phức tạp. Nhưng dù sao cũng là người quen, không thể làm như không thấy được. Anh ngẫm nghĩ chút, nói: “Về chỗ anh, căn hộ gần trước chúng ta ở, được không?”. Hứa Gia Nguyên gật đầu, ngược cặp mắt trong vắt vô tội nhìn anh, nói khẽ: “Cảm ơn anh Liêu”. Liêu Duy Tín cười, hồi đó chính cặp mắt này đã làm anh rung động, vì thế cậu ta mới chiến thắng hơn mười anh chàng đồng nghiệp khác. Anh nhìn đồng hồ, Bạch Ký Minh lúc này vẫn chưa về đến nhà, giải quyết xong chuyện này chắc về nhà vẫn kịp.

Trong thời gian quan hệ với Hứa Gia Nguyên, hai người ở tại căn hộ gần trường trung học số hai mươi tám, chỗ đó gọi là “Vườn Trí Cừ”, rất gần nhà tù Đại Bắc của thành phố S. Nhiều người không muốn mua nhà ở đó, Liêu Duy Tín thì không bận tâm. Căn hộ do người khác gán nợ cho anh, nội thất và đồ đạc trong nhà đều đầy đủ. Bấy nhà tù Đại Bắc đã rời đi chỗ khác, giá đất đột nhiên tăng vọt, anh đang xem xét có nên bán đi không.

Căn nhà có người giúp việc dọn dẹp nên rất sạch sẽ, quần áo giày dép và đồ dùng hằng ngày không thiếu thứ gì. Lò sưởi chạy đều đặn, trong phòng ấm áp dễ chịu. Liêu Duy Tín lấy đồ ngủ đưa cho Hứa Gia Nguyên, bảo cậu ta đi tắm, còn anh vào bếp, thái một ít gừng, nấu bát canh. Ở chung với Bạch Ký Minh một thời gian, anh cũng học được vài thứ.

Liêu Duy Tín bưng bát canh gừng vào phòng ngủ, định bảo Hứa Gia Nguyên uống xong rồi ngủ một giấc. Quay đầu lại thấy cậu ta từ phòng tắm đi ra, trên người không một mảnh vải. Hứa Gia Nguyên rất đẹp, làn da trắng trẻo mịn màng, hai chân thẳng tắp, vòng eo gợi cảm. Khuôn mặt đỏ ửng vì hơi nóng, ánh mắt ngượng ngùng lúng túng.

Không cần nói, bất kỳ đàn ông nào cũng hiểu đó là ý gì, huống hồ một năm trước, hai người đã cùng trải qua biết bao ngày tháng tươi đẹp.

12. Chương 23 + 24

Liêu Duy Tín chỉ cười nhạt, đi vào phòng tắm cầm đồ ngủ ra, khoác lên người cậu thanh niên: “Đừng làm bừa, cẩn thận không cảm lạnh”. Hứa Gia Nguyên vội vàng giải thích: “Anh Liêu, không phải em bị bệnh nên bị đuổi đi, em... em rất sạch sẽ... anh, anh có thể đeo bao...”.

Liêu Duy Tín vuốt tóc cậu ta: “Được rồi, mau uống canh gừng rồi đi ngủ”.

“Anh Liêu, anh chê em sao?” Cặp mắt ngây thơ lại ngập nước.

“Sao lại thế được?” Liêu Duy Tín mỉm cười, “Nhưng anh có người yêu rồi”.

Hứa Gia Nguyên cắn chặt môi, thất vọng cúi đầu. Liêu Duy Tín kéo cậu ta ngồi xuống giường: “Gia Nguyên, em cũng biết, ngày xưa anh có rất nhiều ‘đối tác’, hôm nay bắt luận người đi trong mưa là ai, anh cũng sẽ để họ lên xe. Em hiểu không?”.

Hứa Gia Nguyên lẩn lộn ở hộp đêm cũng đã lâu, sao có thể không hiểu ý tứ câu nói của Liêu Duy Tín được? Cậu ta rất biết điều, lập tức điều chỉnh thái độ, nhìn anh đầy cảm kích: “Anh Liêu, cảm ơn anh”.

Liêu Duy Tín bưng bát canh gừm lên: “Mau uống đi, cứ ở tạm đây, chuyện sau này để sau này hãy nói”. Hứa Gia Nguyên ngoan ngoãn uống hết bát canh, lặng yên nghe Liêu Duy Tín trả lời điện thoại: “A lô... Được... Một rồi phải không, tối chúng ta ra ngoài ăn. Ăn gì cũng được, anh về ngay đây”. Cúp máy quay lại nói với cậu ta: “Em ngủ một giấc đi, có chuyện gì gọi cho anh, vẫn số cũ”. Rồi anh rút một xấp tiền mặt trong ví ra, “Thiếu cái gì thì tự mua. Không làm chỗ đó căng hay, tiện thể học lấy cái nghề mà tìm một công việc ổn định. Nơi đây phiền phức rắc rối, chẳng lẽ em muốn làm MB [11] cả đời chắc?”.

Mắt Hứa Gia Nguyên đỏ ngầu, ấp úng: “Thực ra em vẫn còn chút tiền, em...”.

“Thôi, ai chẳng có lúc gặp khó khăn. Chỗ tiền này coi như anh cho em vay, sau này trả lại cho anh.” Liêu Duy Tín vội về nhà, dặn dò mấy câu liền đi ra cửa.

Bạch Ký Minh cuối cùng cũng không chịu nổi chặng đường đến trường lê thê, phòng trọ trước của cậu gần ngay trường, đi bộ chỉ cần hơn mười phút. Còn bây giờ, ngồi xe buýt cũng mất một tiếng rưỡi. Cộng thêm hôm nay trời mưa, taxi khó bắt, người đi xe buýt càng đông hơn.

Liêu Duy Tín xuống xe nhìn sắc mặt Bạch Ký Minh liền nhận ra người yêu của anh đang tâm trạng không tốt, chỉ còn cách nhỏ nhẹ dỗ dành cậu. Hai người đi ăn lẩu ở ngay tầng một của chung cư. Đây là món ưa thích nhất của Bạch Ký Minh, dường như mỗi tuần đều phải ăn một lần. Ăn xong, Bạch Ký Minh mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Buổi tối, Bạch Ký Minh đánh răng xong trèo lên giường, thấy Liêu Duy Tín vẫn đang cặm cụi trước máy tính liền hỏi: “Anh bận làm gì thế?”, Liêu Duy Tín trả lời: “Cũng chẳng có việc gì gấp”.

“Vây anh lại đây. ”

“Làm gì?”

“Lại đây.”

Liêu Duy Tín thở dài, đành tắt máy, tắt đèn, chui vào trong chăn: “Nói đi, cậu ảm, sao thế?”.

Bạch Ký Minh gối đầu lên ngực anh, nói: “Em muốn mua một căn hộ”. Liêu Duy Tín hồ hởi hỏi: “Mua ở đâu?”, “Tam Đài Tử, chỗ đó sát Hoàng Lăng, phong thủy tốt, thế đất cao, Hồn Nam tệ quá, mua một cái là ngập”.

“Cái này đơn giản, anh có bất động sản bên đó, biệt thự cao cấp hay nhà chung cư, tùy em chọn.”

Bạch Ký Minh nhú mày: “Có bất động sản?”.

“Ừ, tên là Như Thị Ngã Cư.”

“Như Thị Ngã Cư là anh đầu tư sao?” Bạch Ký Minh tròn mắt. Liêu Duy Tín thản nhiên như không: “Anh với bạn hợp tác chơi xem thế nào”. Nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Bạch Ký Minh, anh cười: “Không lẽ em tưởng chồng em chỉ có một khách sạn năm sao thôi hả?”.

“Anh không chỉ giàu có bình thường.” Giọng Bạch Ký Minh chẳng có chút ngưỡng mộ nào.

Liêu Duy Tín cười hì hì: “Giàu có đến mấy cũng bị em quản hết không phải sao? Nói đi, em muốn như thế nào?”.

Bạch Ký Minh cũng không sốt ruột, nhắm mắt lim dim: “Đến xem đã, đằng nào mùa đông cũng không sửa chữa được”.

Liêu Duy Tín nghịch ngợm mái tóc cậu: “Sao lại nghĩ đến chuyện mua nhà?”.

“Chỗ này xa trường quá, đi làm vất vả.

“Hừ, hồi đầu không biết là ai nhất quyết không ngồi xe của anh, phải đi xe buýt mới chịu. Hồi đó trái tim này lạnh như băng tuyết”, Liêu Duy Tín trách móc.

Bạch Ký Minh mở trừng mắt: “Anh có phải đàn ông không đấy? Chuyện đời nào rồi còn lôi ra, chưa thấy ai nhỏ nhen như anh”.

Liêu Duy Tín cười đều: “Anh có phải đàn ông hay không em không biết hả?”.

Bạch Ký Minh trợn mắt, cười khẩy: “Không biết, chẳng khác gì tắm xỉa răng, không có cảm giác gì”.

Liêu Duy Tín ngồi dậy: “Không chút cảm giác gì sao lần nào em cũng kêu gào như động vật vào mùa động dục, cả chung cư đều nghe thấy”.

“Đó là vì muốn an ủi linh hồn yếu đuối của anh, sợ anh tự ti thôi.” Về khoản ăn nói cay độc, chỉ sợ chẳng ai địch nổi Bạch Ký Minh, “Nhờ tâm lý có trở ngại, sau này tình hình càng xấu hơn, bị bệnh nọ bệnh kia thì sao...”.

“Bạch Ký Minh!” Liêu Duy Tín nổi giận, quyết định phải dạy dỗ tên xấu xa không sợ trời sợ đất này một trận, “Em dám khiêu khích à, để anh cho em thấy tình hình càng ngày càng xấu là như thế nào”.

Bạch Ký Minh nhin cười, cố bò về bên kia giường: “Hôm nay em ngủ phòng khách”. Liêu Duy Tín vung tay một cái, đè cậu lại, nhào người cắn mạnh lên vai cậu một cái. Bạch Ký Minh đau quá, hét lên một tiếng: “Anh định mưu sát à?”.

“Hôm nay anh sẽ mưu sát em, khiến không ai tìm ra hung khí ở đâu.” Liêu Duy Tín lật người cậu lại, đè lên cơ thể không chịu thành thật của Bạch Ký Minh.

Nhưng cậu vẫn cãi ngang: “Anh hãy ước lượng sức lực của mình trước đã, đừng để mưu sát không thành, lại bị kiệt sức mất mạng... a

Chưa nói hết câu, cậu đã kêu lên thất thanh, “Đừng... Nhột quá... anh... a... ư... ư...”.

Chương 24: Thời quá khứ

Bận rộn với công việc của mình

Em không quan tâm tới thời quá khứ.

Cách sống (Hắc Báo)

Liêu Duy Tín nói hết nước hết cái, Bạch Ký Minh mới miễn cưỡng đồng ý đi chơi tennis với anh. Hôm sau vừa hay là cuối tuần, hai người đang chuẩn bị xuất phát thì di động của Liêu Duy Tín vang lên. Bạch Ký Minh liếc anh nói: “Nói trước, nếu là việc công thì không được nghỉ”. Liêu Duy Tín cười: “Việc công đâu có quan trọng bằng em”. Anh bắt máy.

“Anh Liêu.” Là Hứa Gia Nguyên, cậu ta sục sục: “Anh Liêu, em bị ốm rồi, mệt quá...”.

“Uống thuốc chưa?” Liêu Duy Tín nhìn Bạch Ký Minh một cái, đi xa một chút, bắt giắc hạ thấp giọng. “Trong ngăn tủ có thuốc”.

“Hết hạn rồi”, nai con bắt đầu ghen ngào nói.

Liêu Duy Tín lại nhìn Bạch Ký Minh, Bạch Ký Minh không nói gì, chăm c nhìn anh suy nghĩ. Liêu Duy Tín nói nhỏ: “Em tự đi mua được không, tiền đủ dùng không?”.

“Em đi rồi...” Hứa Gia Nguyên thút thít, “người ta bảo phải có đơn thuốc, nếu không thì không bán”.

Mẹ kiếp, Liêu Duy Tín nhắm mắt rồi lại mở ra, khề nói: “Được rồi, anh còn ít thuốc đây, để anh mang qua cho, chờ anh một lúc”. Hứa Gia Nguyên ngoan ngoãn vâng một tiếng rồi tắt máy.

Liêu Duy Tín cúp máy xong, cúi đầu ngẫm nghĩ một chút, hắng giọng nói: “Ừm... Có một người bạn bị ốm, anh phải đi xem sao...” Ngẩng đầu thấy Bạch Ký Minh đang khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa, cười chế giễu: “Bạn bè như thế nào? Từ thời quá khứ phải không?”.

Liêu Duy Tín có chút lúng túng, mặt mày nóng rực: “Hôm qua tình cờ gặp trên đường, ở thành phố này cậu ta không có bạn bè thân thích gì, anh không thể bỏ mặc không lo. Chỉ đến đưa ít thuốc thôi, xong việc anh về đón em đi chơi tennis”.

Bạch Ký Minh nhún vai, khoác áo lên: “Đi nào, em đi cùng anh”.

Liêu Duy Tín thấy biểu cảm thần nhiên của Bạch Ký Minh dường như không bận tâm lắm liền thở phào, mặt dày nói: “Sao, không yên tâm à? Anh và cậu ta thật sự chẳng có gì, hồi đó chỉ là tìm ‘đối tác’ thôi, nếu không tình cờ nhìn thấy anh còn không nhớ đã từng quen một người như cậu ta”.

Bạch Ký Minh quay đầu, nửa cười nửa không: “Anh biết không, lúc này, anh càng nói nhiều càng chứng tỏ anh đang thiếu tự tin”.

Liêu Duy Tín lập tức im miệng, bước lên ấn nút chờ thang máy.

Hứa Gia Nguyên đang co ro trong chăn hắt hơi, nghe tiếng chuông vang lên, liền nhảy ra mở cửa. Nhìn thấy Liêu Duy Tín, mắt cậu ta sáng lên, mấp máy nói: “Anh Liêu”. Lại Bạch Ký Minh đứng ngay phía sau, lập tức sững người, mãi mới phản ứng lại, lúng túng không biết nên làm gì.

Liêu Duy Tín điềm nhiên ôm vai Bạch Ký Minh nói: “Giới thiệu với em, đây là người yêu của anh, Bạch Ký Minh”. Hứa Gia Nguyên ngoan ngoãn chào: “Anh Bạch”. Bạch Ký Minh mỉm cười: “Nghe Liêu Duy Tín nói cậu bị ốm, nên mới đến thăm, bây giờ sao rồi?”. Bạch Ký Minh kéo Hứa Gia Nguyên ngồi xuống sofa, giơ tay sờ trán cậu ta: “Cũng may, không sốt, toàn thân mệt mỏi phải không?”. Hứa Gia Nguyên gật đầu, Bạch Ký Minh phát hiện trên mặt cậu ta vẫn còn vết nước mắt, đôi mắt to đẹp thi thoảng chớp chớp, bộ dạng tội nghiệp làm người ta quan tâm, khẽ cười nói: “Chắc vẫn chưa ăn sáng, để tôi nấu cho cậu, ăn sáng xong mới uống thuốc được”. Vào trong bếp, Bạch Ký Minh thấy không có gì cả, liền bảo Liêu Duy Tín: “Anh ngồi nói chuyện với cậu ấy một lúc, em đi mua ít đồ”.

Liêu Duy Tín vội vàng đứng dậy: “Để anh đi mua”.

“Thôi đi.” Bạch Ký Minh cười: “Anh biết mua cái gì chứ”, nói xong mở cửa ra ngoài.

Hứa Gia Nguyên nhìn Liêu Duy Tín: “Anh Liêu, liệu anh Bạch có giận không, hay thôi để em chuyển đi chỗ khác”.

“Không sao, chẳng có gì đâu.” Liêu Duy Tín biết Bạch Ký Minh không phải là người tức giận vô cớ, anh chỉ lo nhất Bạch Ký Minh nghi ngờ anh cố tình che giấu chuyện tối qua. Thực ra chẳng phải anh cố ý không nói cho Bạch Ký Minh biết, chỉ là anh không để tâm chuyện của Hứa Gia Nguyên, cảm thấy không cần nói ra, hơn nữa vô duyên vô cớ nghiêm túc kể chuyện đó cho cậu, chỉ càng làm Bạch Ký Minh cảm thấy nghi ngờ.

Bạch Ký Minh xuống siêu thị ngay dưới tầng, mua ít mì, trứng gà, rau và hoa quả. Cậu nấu một nồi mì, rắc ít dầu vừng, thơm nức căn phòng. Liêu Duy Tín đột nhiên cũng thấy đói, ba người ngồi ăn trong phòng bếp, nồi mì nhanh chóng hết sạch.

Bạch Ký Minh để Liêu Duy Tín rửa bát, còn mình đưa Hứa Gia Nguyên vào phòng ngủ nằm. Vừa ăn xong chưa thể uống thuốc ngay, nên đành nói chuyện với cậu ta.

Bạch Ký Minh là thầy giáo, dạy học sinh từ mười bảy đến hai mươi tuổi, cậu giỏi nhất khoản trò chuyện với bọn chúng. Cậu quá rõ, Hứa Gia Nguyên một thân một mình ở thành phố này vốn đã không dễ dàng gì, gặp được một người đàn ông có tiền lại dịu dàng tâm lý như Liêu Duy Tín, giống như giữa dòng nước mênh mông vớ được một khúc gỗ, không bám chặt mới lạ. Trong lòng cậu ta, nói không chừng mộ không ghen tị với Bạch Ký Minh, thì đều là giả dối. Cậu ta từng làm MB, rất tự ti về bản thân, nếu trên vẻ mặt của Bạch Ký Minh có chút coi thường hoặc tỏ ra không tự nhiên, chắc chắn sẽ làm đứa trẻ này tổn thương.

Lúc này, kinh nghiệm dạy học gần bốn năm của Bạch Ký Minh hoàn toàn được bộc lộ. Cậu vô cùng nhẫn nại trò chuyện với Hứa Gia Nguyên, dần dần làm cậu ta buông lỏng lớp phòng bị bên ngoài. Cậu thăm quan sát từng ánh mắt cử chỉ của Gia Nguyên, sau đó điều chỉnh ngữ khí và ngôn từ của mình. Chẳng bao lâu, Hứa Gia Nguyên nảy sinh thiện cảm với người anh lớn này, bắt đầu nói nhiều hơn. Cậu ta kể vì sao mình lại từ một thị trấn nhỏ chuyển đến đây làm thuê, tại sao không làm được việc nặng nhọc không kiếm được tiền, tại sao bị giới thiệu làm nhân viên hộp đêm, tại sao lọt vào tầm ngắm của khách hàng, rồi làm MB.

Bạch Ký Minh yên lặng lắng nghe, dịu dàng nhìn chàng trai xinh đẹp, không có bất cứ nhận xét gì về sự lựa chọn của cậu ta. Hứa Gia Nguyên càng kể càng kích động, chưa từng có ai chăm chú nghe cậu ta kể chuyện như vậy. Bố mẹ người thân, Hứa Gia Nguyên không dám kể; người trong nghề quá phức tạp, không thể nói thật lòng mình; còn về khách hàng, chỉ muốn tìm cậu ta chơi đùa, không ai đủ nhẫn nại nghe Hứa Gia Nguyên tâm sự.

Chỉ có người anh trước mặt, Hứa Gia Nguyên cảm nhận thấy, là người thực sự lắng nghe mình. Không giả tạo, không chế giễu, càng không có những lời dư thừa kiểu như “người không có trí tiến thủ, sa đọa biến chất”. Thậm chí lúc Hứa Gia Nguyên kể về một vài chiêu đối phó với những khách hàng có sở thích đặc biệt, và cách moi thêm tiền bo, Bạch Ký Minh còn mỉm cười tỏ vẻ hiểu.

Đợi Liêu Duy Tín rửa bát, thu dọn phòng bếp xong, chưa đi đến phòng ngủ, đã nghe thấy cậu ta kể chuyện liến thoắng không ngắt. Anh bước vào, nói: “Đang nói gì mà vui vẻ thế? Bạch Ký Minh nháy mắt với Hứa Gia Nguyên: “Chúng ta không nói, để anh ấy tự mày mò”. Hứa Gia Nguyên cười hì hì: “Đúng, không nói cho anh Liêu đâu”.

Liêu Duy Tín lắc đầu: “Được rồi, mau uống thuốc rồi ngủ một giấc, nghỉ ngơi cho tốt”.

Hứa Gia Nguyên lúc này mới thấy mệt, ngoan ngoãn uống thuốc, chui vào trong chăn. Bạch Ký Minh sửa chăn giúp cậu ta: “Bọn anh đi đây, có chuyện gì thì gọi điện. Tủ lạnh có sữa cỏ đông lạnh, đói thì hấp lên, vài phút là chín”.

Hứa Gia Nguyên kéo tay Bạch Ký Minh, ánh mắt tràn đầy tin tưởng: “Anh Bạch, ngày mai anh có đến không?”.

Bạch Ký Minh mỉm cười: “Có chứ, cậu mau khỏe lại, tôi sẽ nấu món ngon cho cậu ăn”.

Hai người bước xuống bãi đỗ xe, Liêu Duy Tín mở cửa xe: “Không ngờ em còn có tuyệt chiêu này, đỡ trẻ con không ai bằng”. Bạch Ký Minh trợn mắt: “Quên là em làm nghề gì hả? Học Tâm lý học giáo dục để làm gì chứ?”.

“Lúc đầu anh còn sợ em sẽ coi thường Hứa Gia Nguyên”.

“Sao lại thế được?” Bạch Ký Minh thở dài, “Một người trở thành như vậy, nguyên nhân không chỉ xuất phát từ bản thân cậu ta. Những việc trải qua hồi nhỏ, ảnh hưởng của người xung quanh, đều vô cùng quan trọng. Có lúc em nghĩ, nếu em và cậu ta đổi vị trí cho nhau, em sinh ra ở một gia đình như thế, trải qua những chuyện như thế, không chừng còn không bằng cậu ta. Đối lại nếu cậu ta là anh, biết đâu còn làm tốt hơn anh”.

“Đúng đúng đúng, anh chẳng có gì tốt cả.” Liêu Duy Tín thấy Bạch Ký Minh không so đo thì đã cảm tạ trời phạt rồi, “Em không giận là được”.

“Giận cái gì mà giận.” Bạch Ký Minh cười: “Đều là đàn ông, có gì mà không hiểu chứ? Nếu như anh bảo thủ lạc hậu, thì sao em quen anh được?”.

Thế cũng phải, Liêu Duy Tín yên tâm, nói đùa: “Đúng rồi, tờ giấy kê khai lý lịch của em vẫn ở trong ngăn tủ đầu giường, hôm nào phải đóng khung. Hồi đấy em bỏ đi không để lại dấu tích, may còn tờ giấy đó an ủi tâm hồn bị tổn thương của anh”.

“Anh oan ức lắm chắc, đừng có lộ đuôi cáo trước mặt em nữa, lúc anh đá người ta sao không thấy anh mềm lòng?”

“Người ta có phải là em đâu.” Liêu Duy Tín được nước làm tới.

“Anh thôi đi”. Bạch Ký Minh không tin mấy lời đường mật vô dụng đó, “Chắc lần đầu tiên bị đá nên không chịu được chứ gì. Anh đáng được dạy bảo, không lại cho rằng toàn thể đàn ông thành phố này đều mong ngóng được anh lâm hạnh không bằng”.

Liêu Duy Tín cười lớn: “Anh còn dám lâm hạnh ai nữa, không bị em lâm hạnh là đã tốt lắm rồi”.

“Được thôi, vậy thì tối nay vậy”, Bạch Ký Minh chớp mắt.

Cảm thấy nguy hiểm, Liêu Duy Tín liền cười hì hì: “Đợi đến lúc em dè được anh đã rồi nói”.

Bạch Ký Minh bĩu môi: “Hừ, ai thêm, mệt bỏ xừ”.

Liêu Duy Tín không ngốc đến mức tiếp tục chủ đề nguy hiểm này, vội tăng tốc lái xe về phía sân tennis.

Hai tay nhẹ nhàng nâng mặt em

Thổi khô dòng lệ trên má

Giấc mộng vẫn còn khoảng trống, anh vẫn đang bên em

Chưa từng rời xa.

Triền miên (Lưu Đức Hoa)

Vừa qua năm cũ, tiếng pháo ngoài đường vang lên không dứt, nhà nào cũng treo đèn lồng đỏ và đủ loại đèn các màu rực rỡ cả đêm, khu chung cư nhìn trông đỏ rực như ngày đại hỉ.

Liêu Duy Tín rửa bát xong, bước vào phòng khách, thấy Bạch Ký Minh đang thu mình trên sofa, trên tay cầm hai tờ vé tàu.

“Cái gì đó? Muốn đi du lịch à?”, Liêu Duy Tín thuận miệng hỏi, vớ lấy điều khiển ti vi trên bàn.

“Không, vé tàu về nhà.” Bạch Ký Minh đưa cho anh, Liêu Duy Tín nhìn qua một cái, quả nhiên là vé một chiều từ thành phố S đến thành phố H, “Hả, bao giờ đi? Hai tám, đi với ai nữa?”.

“Của anh đó.” Bạch Ký Minh ném cho anh cái nhìn ngạc nhiên, bất giác bật cười, “Không với anh còn đi với ai nữa”.

Liêu Duy Tín hít một hơi thật sâu, cất cao giọng nói: “Ý em nói là, Tết này đưa anh về gặp bố mẹ em

Bạch Ký Minh gật đầu.

Liêu Duy Tín nhíu mày: “Sao lúc nào em cũng như vậy, anh đã bảo có chuyện gì cũng phải bàn bạc với anh mà, chuyện lớn thế này, sao em không nói sớm?”.

“Có gì mà phải bàn bạc? Về nhà đón Tết không được sao?” Bạch Ký Minh nhún vai, mặt mày thản nhiên như không.

Liêu Duy Tín chán chường thở dài: “Nhưng anh cùng em về thì lại khác. Ký Minh, em phải cho anh chút thời gian, cũng để cho bố mẹ em có sự chuẩn bị về tâm lý chứ”.

“Có gì mà phải chuẩn bị? Em đã nói cho họ biết từ lâu rồi còn gì?”

“Nhưng họ đã đồng ý chưa? Em quên mẹ em đã phản ứng như thế nào rồi à? Mẹ em căn bản là không chấp nhận nổi.”

“Thế nên mới phải về, về nói với họ, chúng ta muốn ở bên nhau.”

“Em tùy tiện quá.” Liêu Duy Tín cố gắng thuyết phục Bạch Ký Minh: “Lần trước em đột nhiên về nhà công bố sự thật, anh hoàn toàn không tán thành. Ký Minh, chúng ta từ lúc quen nhau đến nay mới được nửa năm, chỉ vừa mới thích ứng với sự thay đổi này, vừa mới có dũng khí để đối mặt với hiện thực, làm sao có thể chống đỡ thêm đòn tấn công khác? Còn bố mẹ em, biết quan hệ của chúng ta mới được vài tháng, hy vọng và dự định hơn hai mươi năm nay của họ bị sụp đổ, họ có thể dễ dàng tha thứ hay cảm thông chúng ta hay không là chuyện còn chưa biết. Nếu lúc này chúng ta trở về đứng trước mặt họ, họ sẽ nghĩ thế nào đây? Có thể chấp nhận nổi không? Ký Minh, em làm như vậy bỗng bật quá”.

“Bồng bột cái gì? Em đã nói với họ về quan hệ của chúng ta rồi, còn gì mà họ không biết nữa?”

“Nghe và tận mắt nhìn thấy là hai chuyện khác nhau

“Thế anh nói phải làm thế nào?!” Bạch Ký Minh ngồi thẳng người, mặt mày lạnh tanh, “Chẳng nhẽ cả đời lẫn trốn giấu giếm sao? Cứ đến ngày Tết ngày lễ là không gặp mặt nhau? Ở trong phòng thì quần quýt mặn nồng như keo với sơn, ra đến cửa làm như không quen biết, mỗi người một ngả? Liêu Duy Tín, đây là cuộc sống hạnh phúc mà anh mong muốn sao?!”

“Không phải.” Liêu Duy Tín khỏ sở vò đầu, “Ý của anh là, đợi thêm một thời gian nữa, muộn hơn một chút, đợi đi một chút. Để mọi người có thời gian quen biết nhau, em hành xử liêu lĩnh như thế chỉ càng làm mọi chuyện xấu hơn. Nếu như bố mẹ em cương quyết không chấp nhận thì sao? Nếu họ nảy sinh xung đột với em thì sao? Những chuyện này em đã nghĩ tới chưa?”

Bạch Ký Minh đứng dậy cười nhạt: “Thật kỳ lạ, em không sợ, anh sợ cái gì? Nói đi nói lại thì anh không muốn cùng em về mà thôi. Liêu Duy Tín, hồi đầu chính anh là người muốn em sống cùng, hôm nay cũng chính anh là người chần chừ do dự, co đầu rút cổ. Nếu biết bản thân không làm nổi thì trước kia đừng có hứa hẹn, coi như một cuộc chơi, đến lúc chán rồi vui vẻ chia tay chẳng hơn sao?”

“Ký Minh.” Liêu Duy Tín nhắm mắt thở dài, cố gắng giữ ngữ khí ôn hòa, “Không phải anh muốn trốn tránh, không phải anh không có dũng khí đối mặt với áp lực, anh chỉ sợ em bị tổn thương. Anh đã nói rồi, em không mạnh mẽ như em tưởng tượng đâu, tại sao em nhất định dồn mình vào đường cùng mới chịu?”

“Là anh ép tôi vào đường cùng!” Bạch Ký Minh mặt mày tái mét, đôi mắt bùng bùng lửa giận, “Liêu Duy Tín, anh không làm được thì nói thẳng một câu, không có anh tôi cũng chẳng chết được!”

“Bạch Ký Minh!” Liêu Duy Tín cũng nổi giận, đứng dậy, “Mẹ kiếp, em có lương tâm không hả? Anh đối với em thế nào chẳng nhẽ em lại không biết?”

“Đúng rồi...” Bạch Ký Minh cười nhạt, giọng điệu đầy chế giễu, “Đa tạ giám đốc Liêu đã để mắt đến, lại chịu hạ thấp địa vị trước kẻ hèn như tôi, liệu có cần quỳ xuống tạ ơn không?!”

Liêu Duy Tín tức đến nỗi toàn thân run lên, may mà trong đầu vẫn còn chút tỉnh táo, biết nếu cứ tiếp tục thế này, kết cục chỉ làm tổn thương lẫn nhau. Anh cắn răng kiềm chế cơn giận, gật đầu nói: “Thôi được rồi, nghe lời em là được chứ gì? Anh và em cùng về được chưa?”

“Không cần!” Bạch Ký Minh ném hai tấm vé tàu bị vò thành cục vào mặt Liêu Duy Tín, “Sự bố thí của anh tôi không trả nổi!”, nói xong quay người xỏ giày đi thẳng ra cửa.

Liêu Duy Tín nổi giận thực sự, anh hét lên: “Bạch Ký Minh, mẹ kiếp, có giỏi thì đừng quay về nữa!”

Trả lời anh là tiếng đập cửa đánh rầm, Bạch Ký Minh không buồn ngoái lại.

Liêu Duy Tín tức phát điên, ném cốc thủy tinh đập vào cửa, “bụp” một phát, vỡ tan rơi xuống đất.

Anh cảm giác tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai bên thái dương giật giật, đầu óc quay cuồng. Ngồi bệt xuống sofa, châm một điếu thuốc, Liêu Duy Tín ngẩng đầu thần thờ nhìn trần nhà.

Cũng không biết bao lâu sau, Liêu Duy Tín hút hết điếu này đến điếu kia, tâm trạng dần bình tĩnh lại. Bạch Ký Minh lúc nào cũng vậy, thường ngày nhìn có vẻ điềm đạm ung dung, một khi cãi nhau thì sắc sảo chua ngoa đến đáng ghét. Hai người đều là những kẻ lý trí, số lần cãi vã đếm trên đầu ngón tay, nhưng lần nào cậu cũng khiến anh phát điên không kiểm soát được.

Lần nào nói trắng ra là do cách giải quyết vấn đề của hai người không giống nhau. Hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài hiền lành vô hại của mình, Bạch Ký Minh thực chất bên trong lại là người ngang ngược cố chấp, làm việc gì cũng cực đoan, không bao giờ chừa đường lùi cho mình. Liêu Duy Tín chín chắn hơn, kinh nghiệm nhiều năm trên thương trường đã dạy cho anh bài học “dục tốc bất đạt”. Hơn nữa đối với chuyện này, anh chưa bao giờ nghĩ có thể giải quyết trong phút chốc.

Nhưng mà, được thôi, có lẽ anh đã nhầm lẫn, dù sao anh cũng không thể hiểu bố mẹ Bạch Ký Minh bằng cậu được.

Liêu Duy Tín thở dài một tiếng, đứng dậy mặc áo khoác, cầm theo áo khoác của Bạch Ký Minh. Bất luận thế nào, cũng phải tìm người về trước đã.

Anh không lái xe, gần khu chung cư có một quán bar tên là “Ánh dương nửa đêm”. Đây là quán bar duy nhất mà Bạch Ký Minh từng đến, người đơn giản như cậu, trước nay chưa từng để ý đến mấy chỗ như thế, muốn đến quán bar cũng không biết tìm ở đâu, lần nào cãi nhau cũng đến đây nốc rượu.

Quả nhiên, Bạch Ký Minh đang ngồi trong góc, giơ chai bia tu ừng ực, trên bàn đặt một chai XO rỗng không, vỏ bia bày đầy trên bàn, đếm không xuể. Một cô gái váy ngắn trang điểm rất đậm dính sát vào người cậu, vẻ mặt sùng bái nói: “Lại uống sạch một chai, anh hai thật lợi hại”.

“Gọi là thầy.” Bạch Ký Minh lạnh lùng nói, mặt mày trắng bệch không cảm xúc. Nếu không phải men rượu làm cho ánh mắt cậu có chút rã rời, không ai có thể nhận ra cậu đã uống rất nhiều rượu.

“Hả?” Cô gái kinh ngạc.

“Gọi tôi là thầy”, Bạch Ký Minh lặp lại.

“Thầy...” Cô gái do dự nhìn anh chàng điển trai nhả nhận trước mặt, chẳng lẽ anh ta thích chơi trò đóng kịch?

Bạch Ký Minh quan sát cô ta từ đầu đến chân, nhíu mày: “Sao lại không mặc đồng phục?”.

13. Chương 25 + 26

“Đồng phục?” Cô gái trợn mắt càng to hơn, lẽ nào anh ta là một tên chuyên kiểm tra đồng phục học sinh?

Bạch Ký Minh nhìn bộ đồ thiếu vải người cô ta, lông mày nhíu chặt lại: “Dáng người thế này mà cũng dám khoe? Có biết Định luật hoàng kim [12] không? Có hiểu thế nào là một cơ thể hoàn mỹ không? Ăn mặc như vậy, khuyết điểm trên người lộ ra hết. Có tập yoga không? Vũ đạo? Thể dục dụng cụ? Nhảy đệm lò xo? Trượt băng nghệ thuật? Bơi nghệ thuật?”. Một bên hỏi, một bên ngơ ngác lắc đầu. Bạch Ký Minh cười nhạt: “Tôi biết mà, chẳng có khí chất gì cả. Cút về nhà lo học hành đi, nhuộm mùi sách vở cũng hay. Chứ như cô bây giờ, có bán cũng không được giá, chỉ tổ làm mất thể diện”.

Cô gái mặt mày tối sầm lại.

Liêu Duy Tín cố nhịn cười, bước tới phẩy tay đuổi cô gái sắp phát khùng đi, quàng áo khoác lên người Bạch Ký Minh, thuận đà ôm lấy cậu: “Được rồi, chúng ta về nhà thôi”.

Bạch Ký Minh ngẩng đầu nhìn anh một cái, cắn môi không nói gì. Liêu Duy Tín thở dài: “Được rồi được rồi, ngoan nào, chúng ta về nhà nói tiếp”. Anh vừa đỡ vừa ôm Bạch Ký Minh bước ra ngoài.

Vừa đi đến cửa gió lạnh đã ủa tới, men rượu bốc lên, Bạch Ký Minh không chịu nổi, lập tức vịn vào tường nôn thốc nôn tháo. Liêu Duy Tín chạy vào quán bar lấy ra một chai nước khoáng, đưa cho Bạch Ký Minh súc miệng.

Bạch Ký Minh khắp người toàn là mồ hôi, mái tóc ướt đầm. Liêu Duy Tín sợ cậu bị cảm, vội cởi áo khoác trên người mình quấn chặt lên người cậu, vừa nịnh vừa khuyên, đỡ cậu về nhà.

Thần trí không còn tỉnh táo nữa, Bạch Ký Minh lảo đảo qua lảo đảo trên giường. Liêu Duy Tín nhẹ nhàng đỡ dành giúp cậu cởi quần áo giày tất; đặt một chậu nước dưới gầm giường để phòng cậu nôn tiếp; lại dùng khăn mặt nhúng nước ấm vắt sạch lau người cho cậu; lấy một cốc nước nóng đặt cạnh giường, sợ cậu nửa đêm lên cơn khát, sau một hồi tất bật mới thu xếp đầu vào đây. Bạch Ký Minh không nói gì, cứ trở mình trằn trọc trên giường một lúc, rồi rúc vào chăn, ôm chặt gối.

Liêu Duy Tín vén chăn chui vào, ôm chặt người yêu bướng bỉnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ cậu. Dần dần Bạch Ký Minh không cự quậy nữa, vùi mặt vào ngực anh.

“Duy Tín.” Cậu gọi, “Duy Tín”.

“Ừ?” Liêu Duy Tín hôn nhẹ lên trán cậu.

“Duy Tín.” Bạch Ký Minh giang hai tay ra, dùng hết sức bình sinh ôm Liêu Duy Tín thật chặt, “Duy Tín, em chỉ muốn được ở bên anh, ngày nào cũng được ở bên anh”.

“Anh cũng vậy.” Liêu Duy Tín khẽ trả lời, vuốt mái tóc mềm mại của người yêu, “Anh và em cùng về, chúng ta cùng về thăm bố mẹ”.

Chương 25: Ở bên nhau

Hai tay nhẹ nhàng nâng mặt em Thôi khô dòng lệ trên má

Giấc mộng vẫn còn khoảng trống, anh vẫn đang bên em Chưa từng rời xa.

Triền mien

(Lưu Đức Hoa)

Vừa qua năm cũ, tiếng pháo ngoài đường vang lên không dứt, nhà nào cũng treo đèn lồng đỏ và đủ loại đèn các màu rực rỡ cả đêm, khu chung cư nhìn trông đỏ rực như ngày đại hỉ.

Liêu Duy Tín rửa bát xong, bước vào phòng khách, thấy Bạch Ký Minh đang thu mình trên sofa, trên tay cầm hai tờ vé tàu.

“Cái gì đó? Muốn đi du lịch à?”, Liêu Duy Tín thuận miệng hỏi, vớ lấy điều khiển ti vi trên bàn.

“Không, vé tàu về nhà.” Bạch Ký Minh đưa cho anh, Liêu Duy Tín nhìn qua một cái, quả nhiên là vé một chiều từ thành phố S đến thành phố H, “Hả, bao giờ đi? Hai tám, đi với ai nữa?”.

“Của anh đó.” Bạch Ký Minh ném cho anh cái nhìn ngạc nhiên, bất giác bật cười, “Không với anh còn đi với ai nữa”.

Liêu Duy Tín hít một hơi thật sâu, cất cao giọng nói: “Ý em nói là, Tết này đưa anh về gặp bố mẹ em sao?”.

Bạch Ký Minh gật đầu.

Liêu Duy Tín nhú mày: “Sao lúc nào em cũng như vậy, anh đã bảo có chuyện gì cũng phải bàn bạc với anh mà, chuyện lớn thế này, sao em không nói sớm?”.

“Có gì mà phải bàn bạc? về nhà đón Tết không được sao?” Bạch Ký Minh nhún vai, mặt mày thản nhiên như không.

Liêu Duy Tín chán chường thở dài: “Nhưng anh cùng em về thì lại khác. Ký Minh, em phải cho anh chút thời gian, cũng để cho bố mẹ em có sự chuẩn bị về tâm lý chứ”.

“Có gì mà phải chuẩn bị? Em đã nói cho họ biết từ lâu rồi còn gì?”

“Nhưng họ đã đồng ý chưa? Em quên mẹ em đã phản ứng như thế nào rồi à? Mẹ em căn bản là không chấp nhận nổi.”

“Thế nên mới phải về, về nói với họ, chúng ta muốn ở bên nhau.”

“Em tùy tiện quá.” Liêu Duy Tín cố gắng thuyết phục Bạch Ký Minh: “Lần trước em đột nhiên về nhà công bố sự thật, anh hoàn toàn không tán thành. Ký Minh, chúng ta từ lúc quen nhau đến nay mới được nửa năm, chỉ vừa mới thích ứng với sự thay đổi này, vừa mới có dũng khí để đối mặt với hiện thực, làm sao có thể chống đỡ thêm đòn tấn công khác? Còn bố mẹ em, biết quan hệ của chúng ta mới được vài tháng, hy vọng và dự định hơn hai mươi năm nay của họ bị sụp đổ, họ có thể dễ dàng tha thứ hay cảm thông chúng ta hay không là chuyện còn chưa biết. Nếu lúc này chúng ta trở về đứng trước mặt họ, họ sẽ nghĩ thế nào đây? Có thể chấp nhận nổi không? Ký Minh, em làm như vậy bỗng bột quá”.

“Bỗng bột cái gì? Em đã nói với họ về quan hệ của chúng ta rồi, còn gì mà họ không biết nữa?”

“Nghe và tận mắt nhìn thấy là hai chuyện khác nhau.”

“Thế anh nói phải làm thế nào?!” Bạch Ký Minh ngồi thẳng người, mặt mày lạnh tanh, “Chẳng nhẽ cả đời lẫn trốn giấu giếm sao? Cứ đến ngày Tết ngày lễ là không gặp mặt nhau? Ở trong phòng thì quần quýt mặn nong như keo với sơn, ra đến cửa làm như không quen biết, mỗi người một ngả? Liêu Duy Tín, đây là cuộc sống hạnh phúc mà anh mong muốn sao?!”.

“Không phải.” Liêu Duy Tín khỏ sở vò đầu, “Ý của anh là, đợi thêm một thời gian nữa, muộn hơn một chút, đợi đi một chút. Để mọi người có thời gian quen biết nhau, em hành xử lễ lnh như thế chỉ càng làm mọi chuyện xấu hơn. Nếu như bố mẹ em cương quyết không chấp nhận thì sao? Nếu họ nảy sinh xung đột với em thì sao? Những chuyện này em đã nghĩ tới chưa?”.

Bạch Ký Minh đứng dậy cười nhạt: “Thật kỳ lạ, em không sợ, anh sợ cái gì? Nói đi nói lại thì anh không muốn cùng em về mà thôi. Liêu Duy Tín, hồi đầu chính anh là người muốn em sống cùng, hôm nay cũng chính anh là người chần chừ do dự, co đầu rút cổ. Nếu biết bản thân không làm nổi thì trước kia đừng có hứa hẹn, coi như một cuộc chơi, đến lúc chán rồi vui vẻ chia tay chẳng hơn sao?”.

“Ký Minh.” Liêu Duy Tín nhắm mắt thở dài, cố gắng giữ ngữ khí ôn hòa, “Không phải anh muốn trốn tránh, không phải anh không có dũng khí đối mặt với áp lực, anh chỉ sợ em bị tổn thương. Anh đã nói rồi, em không mạnh mẽ như em tưởng tượng đâu, tại sao em nhất định dồn mình vào đường cùng mới chịu?”.

“Là anh ép tôi vào đường cùng!” Bạch Ký Minh mặt mày tái mét, đôi mắt bùng bùng lửa giận, “Liêu Duy Tín, anh không làm được thì nói thẳng một câu, không có anh tôi cũng chẳng chết được!”.

“Bạch Ký Minh!” Liêu Duy Tín cũng nổi giận, đứng dậy, “Mẹ kiếp, em có lương tâm không hả? Anh đối với em thế nào chẳng nhẽ em lại không biết?”.

“Đúng rồi...” Bạch Ký Minh cười nhạt, giọng điệu đầy chế giễu, “Đa tạ giám đốc Liêu đã để mắt đến, lại chịu hạ thấp địa vị trước kẻ hèn như tôi, liệu có cần quỳ xuống tạ ơn không?!”.

Liêu Duy Tín tức đến nổi toàn thân run lên, may mà trong đầu vẫn còn chút tỉnh táo, biết nếu cứ tiếp tục thế này, kết cục chỉ làm tổn thương lẫn nhau. Anh cắn răng kiềm chế cơn giận, gật đầu nói: “Thôi được rồi, nghe lời em là được chứ gì? Anh và em cùng về được chưa?”.

“Không cần!” Bạch Ký Minh ném hai tấm vé tàu bị vò thành cục vào mặt Liêu Duy Tín, “Sự bố thí của anh tôi không trả nổi!”, nói xong quay người xỏ giày đi thẳng ra cửa.

Liêu Duy Tín nổi giận thực sự, anh hét lên: “Bạch Ký Minh, mẹ kiếp, có giỏi thì đừng quay về nữa!”.

Trả lời anh là tiếng đập cửa đánh rầm, Bạch Ký Minh không buồn ngoái lại.

Liêu Duy Tín tức phát điên, ném cốc thủy tinh đập vào cửa, “bụp” một phát, vỡ tan rơi xuống đất.

Anh cảm giác tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai bên thái dương giật giật, đầu óc quay cuồng. Ngồi bệt xuống sofa, châm một điếu thuốc, Liêu Duy Tín ngẩng đầu thần thờ nhìn trần nhà.

Cũng không biết bao lâu sau, Liêu Duy Tín hút hết điếu này đến điếu kia, tâm trạng dần bình tĩnh lại. Bạch Ký Minh lúc nào cũng vậy, thường ngày nhìn có vẻ điềm đạm ung dung, một khi cãi nhau thì sắc sảo chua ngoa đến đáng ghét. Hai người đều là những kẻ lý trí, số lần cãi vã đếm trên đầu ngón tay, nhưng lần nào cậu cũng khiến anh phát điên không kiểm soát được.

Lần này nói trắng ra là do cách giải quyết vấn đề của hai người không giống nhau. Hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài hiền lành vô hại của mình, Bạch Ký Minh thực chất bên trong lại là người ngang ngược cố chấp, làm việc gì cũng cực đoan, không bao giờ chừa đường lùi cho mình. Liêu Duy Tín chín chắn hơn, kinh nghiệm nhiều năm trên thương trường đã dạy cho anh bài học “dục tốc bất đạt”. Hơn nữa đối với chuyện này, anh chưa bao giờ nghĩ có thể giải quyết trong phút chốc.

Nhưng mà, được thôi, có lẽ anh đã nhầm lẫn, dù sao anh cũng không thể hiểu bố mẹ Bạch Ký Minh bằng cậu được.

Liêu Duy Tín thở dài một tiếng, đứng dậy mặc áo khoác, cầm theo áo khoác của Bạch Ký Minh. Bất luận thế nào, cũng phải tìm người về trước đã.

Anh không lái xe, gần khu chung cư có một quán bar tên là “Ánh dương nửa đêm”. Đây là quán bar duy nhất mà Bạch Ký Minh từng đến, người đơn giản như cậu, trước nay chưa từng để ý đến mấy chỗ như thế, muốn đến quán bar cũng không biết tìm ở đâu, lần nào cãi nhau cũng đến đây nốc rượu.

Quả nhiên, Bạch Ký Minh đang ngồi trong góc, giơ chai bia tu ừng ực, trên bàn đặt một chai xo rỗng không, vỏ bia bày đầy trên bàn, đếm không xuể. Một cô gái váy ngắn trang điểm rất đậm dính sát vào người cậu, vẻ mặt sùng bái nói: “Lại uống sạch một chai, anh hai thật lợi hại”.

“Gọi là thầy.” Bạch Ký Minh lạnh lùng nói, mặt mày trắng bệch không cảm xúc. Nếu không phải men rượu làm cho ánh mắt cậu có chút rã rời, không ai có thể nhận ra cậu đã uống rất nhiều rượu.

“Hả?” Cô gái kinh ngạc.

“Gọi tôi là thầy”, Bạch Ký Minh lặp lại.

“Thầy...” Cô gái do dự nhìn anh chàng điển trai nhã nhặn trước mặt, chẳng lẽ anh ta thích chơi trò đóng kịch?

Bạch Ký Minh quan sát cô ta từ đầu đến chân, nhíu mày: “Sao lại không mặc đồng phục?”.

“Đồng phục?” Cô gái trợn mắt càng to hơn, lẽ nào anh ta là một tên chuyên kiểm tra đồng phục học sinh?

Bạch Ký Minh nhìn bộ đồ thiếu vải trên người cô ta, lông mày nhíu chặt lại: “Dáng người thế này mà cũng dám khoe? Có biết Định luật hoàng kim(*) không? Có hiểu thế nào là một cơ thể hoàn mỹ không? Ăn mặc như vậy, khuyết điểm trên người lộ ra hết. Có tập yoga không? Vũ đạo? Thể dục dụng cụ? Nhảy đệm lò xo? Trượt băng nghệ thuật? Bơi nghệ thuật?”. Một bên hỏi, một bên ngơ ngác lắc đầu. Bạch Ký Minh cười nhạt: “Tôi biết mà, chẳng có khí chất gì cả. Cút về nhà lo học hành đi, nhuốm mùi sách vở cũng hay. Chứ như cô bây giờ, có bán cũng không được giá, chỉ tổ làm mất thể diện”.

Cô gái mặt mày tối sầm lại.

Liêu Duy Tín cố nhịn cười, bước tới phẩy tay đuổi cô gái sắp phát khùng đi, quàng áo khoác lên người Bạch Ký Minh, thuận đà ôm lấy cậu: “Được rồi, chúng ta về nhà thôi”.

Bạch Ký Minh ngẩng đầu nhìn anh một cái, cắn môi không nói gì. Liêu Duy Tín thở dài: “Được rồi được rồi, ngoan nào, chúng ta về nhà nói tiếp”. Anh vừa đỡ vừa ôm Bạch Ký Minh bước ra ngoài.

Vừa đi đến cửa gió lạnh đã ủa tới, men rượu bốc lên, Bạch Ký Minh không chịu nổi, lập tức vịn vào tường nôn thốc nôn tháo. Liêu Duy Tín chạy vào quán bar lấy ra một chai nước khoáng, đưa cho Bạch Ký Minh súc miệng.

Bạch Ký Minh khắp người toàn là mồ hôi, mái tóc ướt đẫm. Liêu Duy Tín sợ cậu bị cảm, vội cởi áo khoác trên người mình quấn chặt lên người cậu, vừa nịnh vừa khuyên, đỡ cậu về nhà.

Thần trí không còn tỉnh táo nữa, Bạch Ký Minh lảo đảo qua lảo đảo trên giường. Liêu Duy Tín nhẹ nhàng đỡ dành giúp cậu cởi quần áo giày tất; đặt một chậu nước dưới gầm giường để phòng cậu nôn tiếp; lại dùng khăn mặt nhúng nước ấm vắt sạch lau người cho cậu; lấy một cốc nước nóng đặt cạnh giường, sợ cậu nửa đêm lên cơn khát, sau một hồi tất bật mới thu xếp đầu vào đấy. Bạch Ký Minh không nói gì, cứ trở mình trằn trọc trên giường một lúc, rồi rúc vào chăn, ôm chặt gối.

Liêu Duy Tín vén chăn chui vào, ôm chặt người yêu búng bình, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu. Dần dần Bạch Ký Minh không cựa quậy nữa, vùi mặt vào ngực anh.

“Duy Tín.” Cậu gọi, “Duy Tín”.

“Ừ?” Liêu Duy Tín hôn nhẹ lên trán cậu.

“Duy Tín.” Bạch Ký Minh giang hai tay ra, dùng hết sức bình sinh ôm Liêu Duy Tín thật chặt, “Duy Tín, em chỉ muốn được ở bên anh, ngày nào cũng được ở bên anh”.

“Anh cũng vậy.” Liêu Duy Tín khẽ trả lời, vuốt mái tóc mềm mại của người yêu, “Anh và em cùng về, chúng ta cùng về thăm bố mẹ”.

Chú thích

(*) Định luật hoàng kim: hay còn gọi là Tỷ lệ vàng, là tỷ lệ cân đối nhất với đặc điểm độc đáo là tương quan giữa thành phần nhỏ đối với thành phần lớn cũng bằng tương quan giữa thành phần lớn đối với thành phần tổng cộng - lớn và nhỏ, tất cả tuân theo một tỷ số 61,8%.

Chương 26: Chống cự

Không ai có thể chống cự lại Sức mạnh tình yêu anh dành cho em.

Sức mạnh tình yêu dành cho em

(Ban nhạc F.I.R)

Chuyến tàu ngày kia xuất hành, tức là Liêu Duy Tín vẫn còn một ngày để chuẩn bị quà cáp. Mặc dù Bạch Ký Minh lập đi lập lại không biết bao lần, rằng không cần mua đồ gì đâu, bố mẹ cậu vốn không kén chọn. Nhưng Liêu Duy Tín biết rõ, một người sống khép kín, lại không thích tiệc tùng xã giao như Bạch Ký Minh, hoàn toàn không hiểu gì về đối nhân xử thế. Cậu không bận tâm chuyện quà cáp, nhưng anh thì có. Liêu Duy Tín đắn đo suy nghĩ, quà biếu không được to tát quá, không bố mẹ cậu lại nghĩ anh có ý đồ gì; nhưng cũng không được tùy tiện, vì như vậy sẽ khiến họ cảm thấy bị coi thường.

Anh gọi điện hỏi bố mẹ mình, thăm dò cả ý kiến trưởng bối, cuối cùng làm theo cách thông thường của mọi người, mua hai cây thuốc lá Trung Hoa và hai chai rượu Mao Đài. Những thứ này đều là hàng tinh chế, trên thị trường không bán, mua được cũng không dễ dàng gì. Anh còn lên tầng sáu của trung tâm Trung Hưng mua một chiếc khăn choàng cho mẹ Bạch Ký Minh.

Như vậy, nhìn thì không khác những món quà thông thường, tránh tỏ ra khoa trương, nhưng giá cả lại vô cùng đắt đỏ.

Bạch Ký Minh không quan tâm chuyện này, trước khi lên tàu một ngày cậu gọi điện cho bố mẹ báo tin mình và Liêu Duy Tín sẽ cùng về. Không đợi mẹ hết hoảng hốt, cậu đã cúp máy luôn.

Từ thành phố S đến thành phố H ngồi tàu hết ba tiếng. Thành phố H là khu vực quân sự trọng điểm của vùng Đông Bắc, mặc dù diện tích không lớn, cũng không có tên tuổi, nhưng là cửa ngõ giao thông tiến vào Đông Bắc, là vị trí sống còn của các nhà chỉ huy quân sự. Năm đó Viên Sùng Hoán điều quân chống Thanh, bại tướng Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã thất thủ tại đây; cuộc chiến Nhất Phiến Thạch của Lý Tự Thành và Ngô Tam Quế cũng diễn ra tại đây, Đa Nhĩ Cổn thần nhiên tọa sơn quan hổ đấu; chiến dịch Liêu

Thẩm do hai nhà chỉ huy của quân dã chiến Đông Bắc là Lâm Bưu và La Vinh Hoàn cũng bắt đầu từ đây.

Thành phố H gần biển, nhẽ ra là một trong những thành phố năng động, nhưng vì đây là căn cứ sản xuất tên lửa đạn đạo và tàu ngầm chiến lược, trung ương không cho phép mở rộng, vì thế kinh tế còn lạc hậu, tương đối hẻo lánh.

Hai người lên tàu từ chiều, bảy giờ tối mới tới thành phố H, bắt taxi đến khu dân cư mới. Ở đây người ta không quen dùng đồng hồ tính cước, đến nơi đưa cho tài xế mười tệ, coi như tiền đi xe.

Vừa bước vào cổng, Liêu Duy Tín đã thở dài. Bạch Ký Minh cười: “Sao thế, anh căng thẳng à?”.

Liêu Duy Tín nhún vai: “Đằng nào con dâu cũng phải ra mắt mẹ chồng, có căng thẳng cũng vô dụng”. Bạch Ký Minh cười hì hì vỗ tóc anh: “Ngoan, chồng sẽ bảo vệ vợ”. Liêu Duy Tín nghĩ thầm: Chỉ cần em đừng có nông nổi, nghĩ gì làm đấy là anh đã cảm tạ trời đất lắm rồi.

Bố mẹ Bạch Ký Minh nhìn thấy Liêu Duy Tín lập tức sững sờ, con người này hoàn toàn vượt xa dự đoán của bọn họ. Đặc biệt là mẹ của Bạch Ký Minh, bà luôn cho rằng Liêu Duy Tín không tốt đẹp gì, nói không chừng nhuộm tóc, đeo khuyên tai, ăn mặc kỳ quái, đội mũ lệch, hoặc là để tóc dài giống nhóm The Beatles, lối thôi luộm thuộm. Bà nhất định không chấp nhận con trai mình là người đồng tính, chứ đó với biến thái suy đồi không khác gì nhau. Đứa con trai ưu tú của bà, nhất định đã bị kẻ xấu dụ dỗ, nhất thời mê muội, mới xảy ra chuyện như thế. Còn việc lần này của bà phải làm là, khiến cho tên thủ phạm đó thấy khó mà bỏ cuộc.

Nhưng...

Nói ra thì, trong chuyện này Bạch Ký Minh có chút đáng trách. Cậu chưa từng kể cho bố mẹ nghe về chuyện giữa cậu và Liêu Duy Tín, cũng không cho họ xem ảnh của hai người, không nói gì về gia thế xuất thân, trình độ nghề nghiệp của anh. Trên thực tế, những thứ này trong con mắt của nhiều người vô cùng quan trọng, nhưng đối với Bạch Ký Minh chẳng đáng nhắc đến. Cậu cũng chẳng chính thức giới thiệu lấy một câu về Liêu Duy Tín, vừa vào nhà đã hỏi ngay: “Mẹ, cơm chín chưa? Con đói chết mất”.

Bà mẹ trách móc: “Sao không ngồi chuyển tàu buổi sáng, có phải lại ngủ nướng không? Muộn thế này mới về, bố mẹ chờ mãi”.

Bà nói chuyện với con, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Liêu Duy Tín.

Liêu Duy Tín mặc một bộ đồ giản dị, người đàn ông gần ba mươi tuổi này toàn thân toát ra sự tự tin và trưởng thành của một doanh nhân thành công. Anh mỉm cười chào bố mẹ cậu: “Cháu chào cô, cháu chào chú, cháu là Liêu Duy Tín”.

Anh vừa dứt lời, bốn người đột ngột rơi vào trạng thái im lặng, đứng sững trước cửa nhà, ai cũng thấy hơi lúng túng. Bạch Ký Minh cắn môi, cau mày định mở miệng, mẹ cậu đã lên tiếng trước: “Cháu là Liêu Duy Tín sao, Ký Minh đã kể với chúng tôi rồi, vào nhà đi, trên tàu đã ăn gì chưa? Chắc đói rồi phải không?”.

Liêu Duy Tín thở phào trong lòng, cởi giày bước vào nhà: “Cũng không đói lắm ạ”. Anh đặt quà biếu sang một bên, “Không biết chú thích uống rượu gì, cháu đã tự ý mua một ít”.

Mẹ Bạch Ký Minh cười gượng: “Không cần phải khách sáo như vậy, nhà chúng tôi không câu nệ mấy thứ này đâu”.

“Không, đây là chuyện nên làm mà cô.”

Ba người đứng đó khách khí một hồi, Bạch Ký Minh đi vào nhà vệ sinh, thò đầu ra gọi: “Mọi người rì rầm cái gì thế? Liêu Duy Tín, anh vào đây, không định rửa tay à?”.

Liêu Duy Tín mỉm cười áy náy xin phép, quay người đi vào tìm Bạch Ký Minh.

Trên bàn đầy ắp món ăn, Liêu Duy Tín nhìn thấy chén rượu của bố Bạch Ký Minh, liền nói: “Chú ơi, chỉ bằng chú uống thử rượu Mao Đài cháu mang tới, nghe nói rất ngon”. Ông đang định mở lời thì bà mẹ Bạch Ký Minh ngồi bên đã tiếp lời: “Thôi, hôm nay uống tạm cũng được, để sau đi”. Giọng điệu của bà rất khách khí, nhưng Liêu Duy Tín biết, bà không muốn dùng đồ mà anh tặng, cũng không có ý nhận mấy món quà anh để dưới đất. Anh cũng không nói thẳng ra, chỉ mỉm cười.

Bố Bạch Ký Minh rất ít nói, đa số thời gian đều im lặng. Bạch Ký Minh đói quá, chỉ lo nhét thức ăn. Chỉ có mẹ cậu, kín đáo hỏi dò thông tin của Liêu Duy Tín: “Bao nhiêu tuổi rồi? Làm ở đâu? Bố mẹ làm nghề gì? Nhà ở chỗ nào?”. Liêu Duy Tín kiên nhẫn trả lời từng câu. Bà nghe anh nói, bố mẹ anh làm kinh doanh, bản thân anh kinh doanh khách sạn và bất động sản, hơi sững người một chút, muốn nói lại thôi, cuối cùng chốt lại bằng một câu: “Điều kiện gia đình cháu tốt quá”.

“Cũng được ạ.”

Bà còn muốn hỏi tiếp, nhưng Bạch Ký Minh khó chịu, buông đũa xuống nói: “Mẹ có thôi đi không? Để người ta ăn một bữa cơm đằng hoàng không được sao? Không thì mẹ hỏi con đi, chuyện của anh ấy con đều biết cả”.

“Con thì biết cái gì?”. Mẹ cậu khẽ lẩm bẩm một câu, lườm cậu một cái, nhưng không hỏi thêm nữa, gấp một miếng cánh gà vào bát Bạch Ký Minh.

Bố cậu giờ mới lên tiếng: “Đúng đấy, để lũ trẻ ăn cơm cho ngon, cứ hỏi mãi làm gì nữa”. Nói xong nâng chén lên: “Nào, uống cùng chú một ly”. Liêu Duy Tín vội cầm chén, rượu trắng cay xè chảy thẳng xuống dạ dày.

“Nhà cháu ở Đường Sơn à, thế bố mẹ cháu cũng là người Đường Sơn sao?”

“Bố!” Bạch Ký Minh chán nản cười, “Mẹ vừa hỏi xong, bây giờ lại đến lượt bố”.

“Người lớn nói chuyện, con chen vào làm gì, lo mà ăn cơm.”

Bạch Ký Minh bĩu môi, quay đầu nói với Liêu Duy Tín: “Anh tiếp chuyện bố đi, sau trận động đất, bố tôi còn lên Đường Sơn làm tình nguyện, phải không bố?”.

Liêu Duy Tín ngạc nhiên mừng rỡ hỏi: “Thế ạ? Chú cũng đến Đường Sơn rồi ạ?”.

“Chuyện lâu lắm rồi.” Ông cười nói, “Sau động đất, tỉnh cử ra mấy dân quân đi lên Đường Sơn cứu trợ, trong đó có chú. Di chuyển thì thể nạn nhân ra ngoài, tàn khóc lắm”.

“Vâng ạ, bố mẹ cháu là những người may mắn sống sót.”

“Thật sao? Vậy thì phúc đức quá. Hồi đó chỉ có vài người may mắn sống sót, bao đựng thi thể không đủ dùng, cuối cùng đành phải mấy người dùng chung một cái...” Ông xuýt xoa nói tiếp, “những ai không trải qua thì khó mà hình dung được, tận mắt chứng kiến khung cảnh đó, sau này có gặp chuyện khó khăn gì cũng không nao núng. Sự sống lớn lao hơn hết thảy, một đời người dù sao cũng chỉ có vài chục năm”.

Mẹ Bạch Ký Minh chau mày: “Chuyện xa lắc xa lơ cứ nhắc mãi làm gì?”.

Bạch Ký Minh bưng bát cơm lên cười: “Cứ nhắc đến Đường Sơn là giọng bố lại nặng trĩu, làm con muốn tiếp lời cũng không biết phải nói ra sao”.

Bố cậu cười hà hà: “Nói ra thì, hai đứa có thể được tính là một nửa đồng hương”. Ông chỉ vào Liêu Duy Tín và Bạch Ký Minh, “Ký Minh có nói cho cháu nghe chưa? Nó ở Đường Sơn suốt tám năm, lúc đi học mới về thành phố H”.

“Hả?” Liêu Duy Tín tròn mắt nhìn Bạch Ký Minh, “Cậu học trường mẫu giáo nào? Nói không chừng chúng ta từng gặp nhau rồi”.

Bạch Ký Minh hừ nhạt: “Đúng, anh cướp đồ chơi của tôi, nói không chừng kẻ cầm đầu bắt nạt tôi chính là anh”.

Liêu Duy Tín cười: “Ai dám bắt nạt cậu chứ”.

Mẹ Bạch Ký Minh ho khan một tiếng: “Muộn rồi, đi ngủ sớm đi, Ký Minh cũng mệt rồi, có chuyện gì mai nói tiếp”. Bà do dự một chút mới nói tiếp, “Liêu Duy Tín, cháu ngủ phòng kia, để Bạch Ký Minh ngủ phòng khách”.

Bạch Ký Minh nhú mày đang định mở miệng thì Liêu Duy Tín đã tranh nói: “Không cần đâu ạ, cháu ngủ phòng khách được rồi ạ”.

“Làm vậy sao được.” Mẹ cậu cười rất xa cách, “Cháu là khách, sao có thể để cháu ngủ phòng ngoài được”.

Mãi mới tắm rửa xong, tắt đèn đi ngủ, bốn bề dần trở nên tĩnh lặng. Liêu Duy Tín kéo rèm cửa, thần thờ nhìn ánh trăng ảm đạm ngoài kia.

Chợt nghe cửa phòng khẽ động, trong bóng tối, Bạch Ký Minh nhờ vào ánh trăng lờ mờ đi đến, ôm anh từ sau lưng: “Duy Tín, em không ngủ được”.

14. Chương 27 + 28

Liêu Duy Tín ôm cậu vào lòng, cười hỏi: “Sao nào, về nhà rồi còn lạ giường à?”.

“Em muốn ngủ cùng anh”. Bạch Ký Minh ủ rũ không bằng lòng nói.

Liêu Duy Tín thở dài: “Ngoan, thêm một thời gian nữa sẽ ổn thôi. Em cứ thế này, mẹ mà nhìn thấy sẽ không vui đâu”.

Bạch Ký Minh bĩu môi, có vẻ bất cần, nhưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

Liêu Duy Tín cười nói: “Bây giờ mới nhớ đến anh, lúc này sao lại bỏ mặc người ta? Vào nhà đã kêu đói, làm như anh không cho em ăn cơm vậy, cũng không giới thiệu anh với bố mẹ”.

Bạch Ký Minh lờm anh: “Anh thì biết gì, càng lơ đi như thế, càng khiến mọi người thoải mái. Nếu nghiêm trọng như thể nghênh chiến đại địch thì chắc chắn sẽ hỏng bét”. Cậu thở dài nói, “Xem ra tình hình hiện nay cũng không đến nỗi tệ”.

Liêu Duy Tín biết, trong lòng cậu cũng rất căng thẳng, chỉ là bề ngoài cố tỏ ra thản nhiên mà thôi. Đột nhiên anh hiểu ra tại sao Bạch Ký Minh lại kiên quyết muốn cùng đưa anh về nhà vào lúc này, cậu chỉ muốn thể hiện rõ thái độ với bố mẹ và với bản thân. Người yêu bướng bỉnh của anh, chỉ cần quyết tâm sẽ dốc hết sức đối phó, không chùn bước.

Anh cúi đầu, hôn lên trán cậu, khẽ nói: “Được rồi, đi ra đi, nửa đêm đừng có chui vào nữa đấy”.

Bạch Ký Minh hứ một tiếng: “Xí, có mời đây cũng không thêm vào”, rồi không quay đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Chương 27 : Lắng nghe

Nếu như chúng ta có thể ở bên nhau Bài hát vang lên sẽ tha thiết hơn bao giờ hết Chẳng cần ngôn ngữ cũng hiểu được lòng nhau Thái Bình Dương cũng im lặng lắng nghe.

Nếu có thể ở bên nhau(Lương Tịnh Như)

Sáng hôm sau, sợ thất lễ, chưa đến bảy giờ, nghe ngoài cửa có tiếng động, Liêu Duy Tín đã tỉnh dậy. Mở cửa ra thấy Bạch Ký Minh đang nằm trên sofa xem tivi, hiếm lắm mới có ngày cậu dậy sớm hơn anh. Mẹ cậu đang bận rộn trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Liêu Duy Tín đẩy cậu: “Sao không vào phụ mẹ?”. Bạch Ký Minh nhún vai: “Mẹ không tin tưởng em, sợ em vướng tay vướng chân”. Liêu Duy Tín đứng dậy: “Vậy để anh”. Bạch Ký Minh giữ anh lại, cười nói: “Anh vào mới thực sự gây vướng víu đấy. Thôi ngồi xuống xem tivi đi, ăn sáng xong chúng ta ra biển”.

Bố cậu bước ra từ nhà vệ sinh, thấy Liêu Duy Tín liền hỏi: “Sao dậy sớm thế? Không ngủ thêm chút nữa?”. Liêu Duy Tín vội đứng lên: “Thưa chú, cháu dậy rồi ạ”. Ông khẽ ừ một tiếng, ngồi xuống bàn ăn đọc báo. Lúc này Liêu Duy Tín mới biết, gia đình Bạch Ký Minh là một gia đình rất truyền thống, đàn ông không bao giờ vào bếp. Anh thầm thở phào trong lòng, ngầm nghĩ: May mà hôm qua không nói lung tung, nếu để mẹ cậu biết con trai bà ngày nào cũng nấu cơm cho mình, tình hình còn tệ hại hơn.

Ăn sáng xong, Liêu Duy Tín vẫn tranh vào bếp rửa bát. Bạch Ký Minh xin phép bố mẹ rồi kéo anh ra biển chơi.

Bố cậu ngồi xem tivi một lúc, quay đầu vô tình nhìn thấy quả của Liêu Duy Tín đặt dưới đất, cầm lên quan sát tỉ mỉ. Mẹ cậu lập tức cau mày nhăn trán: “Ông bỏ xuống, đừng chạm vào. Lúc nào nó đi, bảo nó đem đi luôn, tôi không dám nhận đâu”. Bố cậu đẩy gọng kính, thở dài: “Thôi, dù sao cũng là thành ý của cậu ta. Còn có một chiếc khăn choàng này, bằng lông cừu, chắc mua cho bà đấy”.

Người vợ gằn cổ lên: “Ông có lương tâm không vậy? Con trai thành ra thế này, ông có thể nói vài lời hữu dụng được không?”.

“Nói gì mới hữu dụng? Đuổi cậu ta về chắc? Người ta vượt xa xôi đến thăm mình. Với lại, tôi thấy cậu ta cũng rất tốt, nhìn là biết con nhà gia giáo, chẳng có điểm nào thua con chúng ta cả. Hôm qua cậu ta cũng nói rồi còn gì, bố mẹ cậu ta sớm đã biết mối quan hệ của hai đứa, cũng chẳng phản đối. Bà thì quan niệm cổ hủ lắm.”

“Vâng chỉ có ông quan điểm mới mẻ!” Bà tức giận nói, “Bao lâu nay mong mỏi có cô con dâu, được bế cháu nội, kết quả Ký Minh đem một thằng con trai về nhà, tôi không chịu nổi!”.

Ông bố cười bảo: “Không chịu nổi? Vậy thì có thể làm gì được? Con mình tính khí thế nào bà còn không biết sao? Bà và tôi, ai có thể quản được nó chứ?”.

“Không quản được cũng phải quản!” Bà hạ thấp giọng, thở dài: “Thằng bé đó nhìn là biết lắm tiền, vừa kinh doanh khách sạn lại đầu tư bất động sản. Con mình thì sao? Chỉ là một thầy giáo bình thường. Cậu ta chẳng thiếu cái gì, có danh tiếng có địa vị, cho dù tất cả mọi người đều biết chuyện cậu ta là đồng... đồng gì gì đó, thì lũ con gái vẫn bám riết cậu ta. Còn con mình ư? Có gì mà so với người ta? Hai đứa con trai không thể kết hôn, không thể có con, nói chia tay là chia tay. Bây giờ ân ái mặn nồng thế, chuyện cả đời ai

dám nói trước? Nhờ đâu có một ngày, cậu ta đòi chia tay thì sao? Cậu ta chẳng bị tổn hại chút nào, nhưng con mình thì xong rồi. Nếu để người khác biết, đừng nói tìm đối tượng kết hôn, chỉ sợ công việc hiện tại cũng không giữ được. Giáo viên không giống những ngành khác, có bố mẹ nào đồng ý để một người đồng... dạy bảo con mình không?”.

Bố Bạch Ký Minh ngồi trên sofa, châm một điếu thuốc. Ông không thể phủ nhận lời vợ mình nói rất có lý. Không nói đến sự đam mê của người xung quanh và những ánh mắt định kiến, liệu hai đứa có thể vượt qua được thử thách của thời gian không? Bọn nó có hiểu hết về trách nhiệm và nghĩa vụ của bản thân không? Ở bên nhau là do bỗng bột nhất thời hay là kết quả sau khi suy nghĩ thấu đáo? Ông cũng biết, Bạch Ký Minh là một đứa lạnh lùng lý trí, thẳng bé kia, nhìn thì cũng không giống người có tính cách tùy tiện. Nhưng áp lực xã hội quá lớn, quá nặng nề, không kết hôn, chẳng con cái, thậm chí ràng buộc của người xung quanh, liệu bọn nó có đủ dũng khí, đủ sức mạnh để cùng nhau đi hết cuộc đời không?

Ông chậm rãi thả ra một làn khói trắng, nhìn nó dần tan biến vào không trung.

Bạch Ký Minh và Liêu Duy Tín đương nhiên không biết đến cuộc đối thoại nghiêm túc kia, họ đang khoác áo phao, tản bộ trên bờ biển.

Nhà Bạch Ký Minh rất gần biển, đi bộ cũng chưa đến mười phút. Hôm nay trời trong, nhưng vì là mùa đông nên ánh nắng có phần yếu ớt mỏng manh. Gió biển thổi rập, thổi vào mặt có chút đau, nhưng một lúc sau quen rồi thì cũng chẳng sao.

Nước biển xám xịt, trên cát là một lớp băng, chỗ cao chỗ thấp, uốn lượn giống như hình dạng của những cơn sóng.

Trừ hai người ra, chẳng tìm thấy một ai, thuyền đánh cá cũng không thấy, chim hải âu càng không, nơi đây vừa lạnh lẽo vừa hoang vắng. Chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng sóng đập vào vách đá.

“Có phải chúng ta đến sớm quá không?” Liêu Duy Tín cười, “Chắc mấy tháng nữa, tầm tháng bảy tháng tám, chân trần nghịch nước biển ở đây, mới gọi là lãng mạn”.

Bạch Ký Minh không nhìn anh, say sưa ngắm nhìn biển lớn ngút ngàn trước mắt, và đảo Hoa Cúc thấp thoáng đằng xa: “Em thích đến đây vào khoảng thời gian này nhất”. Giọng cậu trong veo: “Em thích biển vào lúc này, không dịu dàng êm đềm, nhưng làm người ta tỉnh tâm. Với lại chỉ có mình em, không có thêm ai cả”.

“Không.” Liêu Duy Tín mỉm cười: “Còn có anh mà”.

Bạch Ký Minh nắm tay anh: “Đi thôi, xem chúng ta có thể

đi đến đâu”. Hai người cẩn thận chậm chạp bước lên lớp băng lạnh giá, từ từ tiến lên phía trước, đi được hơn mười mét, lớp băng dưới chân hơi nứt ra, hai người đành lùi về sau một bước, đứng yên.

“Thời tiết ấm lên rồi.” Bạch Ký Minh thở dài, “Hồi trước có thể đi được rất xa”.

“Thế này là đủ rồi, nhiều người chưa từng được nhìn thấy biển, cũng chưa từng được nhìn thấy tuyết, em lại có thể một lúc thấy được cả hai.”

Lớp băng dưới chân không hề trong suốt mà có màu xám trắng, phần tiếp giáp với lớp băng gợn lên những vệt nước trắng xóa.

“Lúc nào tâm trạng không tốt, em lại ra đây. Nhìn thấy biển lớn, tâm trạng thoải mái hơn nhiều.”

“Vì sao tâm trạng không tốt?”

“Có rất nhiều lý do, nhưng chủ yếu là thi không tốt.” Bạch Ký Minh cười, “Bố mẹ không để tâm lắm chuyện học hành của em, thi tốt thì tự mình vui, thi không tốt cũng tự mình buồn bã. Chịu không nổi thì chạy đến đây, hét to mấy tiếng thế là xong”.

“Hết lên?” Liêu Duy Tín trợn mắt nhìn người yêu lúc nào cũng lạnh lùng biết kiềm chế của mình, “Em sao?”.

“Ha ha, không tin à?” Bạch Ký Minh nhướn mày, “Biển cũng như thảo nguyên, cao nguyên, mây sườn núi đất bazan, rất tốt cho việc luyện giọng”.

“Hết như nào? Vậy giờ luyện giọng được không?” Liêu Duy Tín hứng thú hỏi.

Bạch Ký Minh cong môi cười, hai tay đưa lên miệng, hét lớn: “Bạch Ký Minh - mày là một thằng đại ngốc!”. Tiếng hét lạnh lạnh, phủ lên sóng biển, vang đi rất xa.

Liêu Duy Tín mới đầu ngạc nhiên, sau thì bật cười, bắt chước cậu, cũng hét lên: “Bạch Ký Minh -mày là một tên nhóc xấu xa!”.

Rồi hai người cùng nhìn nhau cười.

Bạch Ký Minh đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Liêu Duy Tín, găng tay bằng len thô ráp cọ lên má, nhưng lại làm Liêu Duy Tín cảm thấy rất ấm áp.

“Liêu Duy Tín.” Giọng cậu rất nhẹ, ánh mắt tĩnh lặng dịu dàng.

“Cái gì?”

“Em yêu anh.”

Liêu Duy Tín không nói gì, hít một hơi thật sâu, chậm rãi ôm người yêu vào lòng, ôm thật chặt. Đột nhiên anh cảm thấy, bất luận trước đây mình đã hy sinh những gì, sau này phải hy sinh thêm những gì, đều xứng đáng cả.

Hai người ngồi ở bờ biển rất lâu, sau đó ăn trưa ở bên ngoài, ăn xong đi dạo cả buổi chiều ở con phố sầm uất nhất của thành phố H, đến hơn sáu giờ mới về nhà ăn tối.

Bữa tối hôm nay, mọi người đều thấy tự nhiên hơn. Mặc dù mẹ Bạch Ký Minh vẫn có thái độ lạnh nhạt, không chê dở cũng không khen hay. Thi thoảng hỏi Liêu Duy Tín vài câu, câu nào cũng hàm ý sâu xa. Bố cậu thì vẫn ít nói như thường, hơi tí lại nâng cốc uống rượu.

Ăn xong, ông với Liêu Duy Tín ngồi xuống sofa cùng xem ảnh hồi nhỏ của Bạch Ký Minh.

Bây giờ Bạch Ký Minh gầy là thế, mà hồi nhỏ mũm mĩm, trắng trẻo hồng hào. Mắt to đen nhánh như hạt nhãn, bức ảnh nào cũng hơi biu môi, như thể đang đòi hỏi ai.

Bố cậu vừa lật ảnh, vừa kể cho Liêu Duy Tín nghe, năm đó ông và vợ đều là công nhân xây dựng, làm công trình ở Đường Sơn, không có thời gian chăm sóc cho Bạch Ký Minh. Từ bé Bạch Ký Minh đã có biểu hiện khép kín vô cùng nghiêm trọng, không hòa đồng, ghét tất cả những bạn nhỏ khác, càng không thích người khác chạm vào đồ của mình, khả năng tấn công cũng mạnh. Có lần ở nhà trẻ, có một đứa bé biệt hiệu là Đại ca cướp đồ chơi của Bạch Ký

Minh. Đứa bé đó rất nghịch ngợm, lũ trẻ đều sợ nó. Bạch Ký Minh không nói gì, đợi đứa bé cầm đồ chơi bỏ đi, liền lao vào cắn tai nó. Các cô giáo sợ muốn chết, mãi mới lôi Bạch Ký Minh ra được, đứa bé đó mặt đầy máu, tai suýt nữa thì bị cắn đứt. Bố mẹ nó cũng là đồng nghiệp của bố mẹ Bạch Ký Minh, đến giờ vẫn thường lấy việc này ra làm chuyện cười.

Sau khi đi học, Bạch Ký Minh cởi mở hơn nhiều, nhưng bố mẹ vẫn không có thời gian chăm sóc cậu. Cậu cũng không để bố mẹ phải bận tâm, không đánh nhau, không cãi lộn, không gây rắc rối, đến tuổi dậy thì cũng chẳng tỏ ra cứng đầu khó bảo hay yêu đương. Thành tích học tập không phải tốt nhất, nhưng luôn đứng giữa lớp, biến động rất ít.

Đến khi cậu tốt nghiệp cấp hai, bố mẹ đã nhận ra, họ không thể quản nổi đứa con này rồi. Đơn dự thi lên cấp ba, hồ sơ đại học bao gồm chọn ngành học, tất cả đều do Bạch Ký Minh quyết định. Cậu không bàn bạc với bố mẹ, mà bàn bạc cũng chẳng để làm gì. Cậu biết mình đang làm gì, dường như cũng có lý tưởng và nguyên tắc, chỉ có điều chưa bao giờ nói với người nhà thôi.

Bạch Ký Minh một mình cầm giấy trúng tuyển đến trường đại học báo danh, kết quả thi cuối kỳ bao nhiêu điểm, thi tiếng Anh cấp bốn cấp sáu, thi chứng chỉ tin học cấp hai cấp ba, cậu cũng không nói gì với bố mẹ. Mỗi lần được hỏi, cậu đều trả lời: “Cũng được, tạm ổn, bình thường”. Sau đó ra trường tìm việc làm. Trong thời đại cử nhân nhiều như lá mùa thu, muốn tìm được một công việc ổn định không dễ dàng gì. Thi

cao học? Thi công chức? Thi TOEFL, GRE, IELTS? Những thứ này Bạch Ký Minh chưa từng nghĩ đến. Không biết tại sao, cậu chỉ muốn ở lại thành phố s.

Mẹ từng gọi điện bảo cậu: “về nhà đi con, mất ít tiền kiếm một công việc tử tế”.

Cậu trả lời: “Mẹ đừng lo cho con, mình con sống ở thành phố s cũng không khó khăn mấy”.

Bây giờ Liêu Duy Tín mới hiểu lý do vì sao mỗi khi có chuyện Bạch Ký Minh đều làm theo ý mình, không bàn bạc với ai cả.

Bạch Ký Minh thấy Liêu Duy Tín và bố cậu nói chuyện vui vẻ nên tâm trạng rất tốt, chen vào nói: “Bố không có kể xấu con chứ?”.

Liêu Duy Tín cười: “Cậu làm chuyện gì xấu mà sợ bị phanh phui?”. Ngẩng đầu nhìn thấy hàng lông mi dày và cái mũi xinh xắn của cậu, không nhịn được lấy tay véo má cậu một cái, “Không ngờ lúc bé cậu béo mốp mốp thế mà giờ chẳng có tí thịt nào?”.

Anh chưa nói hết, đã nghe mẹ cậu cao giọng từ phía sau: “Ký Minh!”.

Ba người nhất thời quay lại nhìn, mẹ cậu nhận ra sự mất bình tĩnh của mình, có chút ngượng ngùng, nhưng cơn giận vẫn không hề giảm: “Ký Minh con lại đây, giúp mẹ rửa bát”.

Bạch Ký Minh quay đầu nhìn Liêu Duy Tín, ánh mắt vô cùng chán nản. Liêu Duy Tín mỉm cười an ủi cậu, nhìn theo bóng cậu bước vào bếp.

Chương 28 : Biệt ly

Thật lòng không muốn ra đi

Thật lòng anh muốn ở lại

Ở lại cùng em đón từng mùa xuân hạ thu đông

Em phải tin anh

Không bao lâu nữa

Anh và em sẽ bên nhau đi hết cuộc đời này.

Thật lòng không muốn ra đi

(Chu Hoa Kiện)

Sáng hôm sau chưa đến bảy giờ Liêu Duy Tín đã dậy, lúc bước ra từ nhà vệ sinh, anh thấy mẹ Bạch Ký Minh đang đi giày chuẩn bị ra ngoài. Bạch Ký Minh hỏi mẹ: “Mẹ đi chợ à?”.

“Ừ, mọi người cứ ăn sáng trước đi, chốc mẹ về liền.”

Bố cậu đặt báo xuống bảo cậu: “Con đi cùng mẹ đi, lần nào bà ấy cũng mua một đồng hồ, không biết nặng là gì”.

“Vâng.” Bạch Ký Minh bước ra gần cửa, lấy áo phao mặc lên người, rồi quay sang nhìn Liêu Duy Tín, “Mau mặc áo vào, thử người ra đây làm gì, chờ tôi mặc hộ hả?”.

Liêu Duy Tín cười cười, bước đến mặc áo, thấy Bạch Ký Minh chưa kéo hết khóa, sợ cậu lạnh liền đưa tay kéo khóa lên tận cổ áo, vỗ vai cậu như thường lệ, nói: “Được rồi”.

Mẹ Bạch Ký Minh thấy hai người vô cùng thân thiết không hề giấu giếm, cứ chỉ tự nhiên thành thạo, bất giác run rẩy, nhưng không nói gì, mở cửa bước ra ngoài.

Kinh tế thành phố H tương đối lạc hậu, gần nhà Bạch Ký Minh chẳng có lấy một khu chợ nào tử tế, rau củ cá trứng trái cây chất đầy trên xe dựng hai ven đường, ở giữa chừa ra một khoảng trống nhỏ hẹp dành cho người đi đường. Đến trưa là dọn hàng, sau một giờ thì không mua nổi cái gì nữa.

Lớp bùn dưới đất bị đông cứng, dấu chân, vết bánh xe hằn rõ lồi lõm trên đó. Mẹ Bạch Ký Minh có thói quen đầu tiên lướt qua một lượt, xem đồ của ai tươi ngon hơn, sau đó mới quyết định mua.

Bạch Ký Minh vừa tranh trả tiền vừa nhận lấy túi rau của người bán hàng đưa cho. Sau đó tiện tay đưa cho Liêu Duy

Tín cầm. Hai người đi sau lưng mẹ cậu, nhìn ngó xung quanh, thỉnh thoảng lại nói vài câu.

Đi hết các hàng, đồ mua được cũng khá rồi, mẹ cậu đang chuẩn bị về nhà, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một người phụ nữ trung niên mặc áo phao màu đỏ thẫm đang đi tới, mỉm cười vui vẻ hỏi: “Ra đây đi chợ à?”.

Mẹ Bạch Ký Minh đứng lại: “Vâng, sao giờ chị mới đi?”.

“À, vừa ăn sáng xong.” Người phụ nữ nhìn Bạch Ký Minh hỏi, “Con trai chị đây à? Đã lớn thế này rồi”. Người phụ nữ đó cười tươi tắn, không che giấu niềm vui được gặp lại Bạch Ký Minh: “Cháu làm việc ở thành phố s nhỉ? Có nhớ cô không?”.

Bạch Ký Minh ghét nhất bị hỏi như thế, bởi vì thực tế cậu chẳng nhớ được mấy người. Cậu không nói gì, chỉ mỉm cười lịch sự.

Mẹ cậu vội đỡ lời cho con: “Cô Trương trước ở đối diện nhà ta, con quên rồi à?”.

Bạch Ký Minh khẽ gật đầu, lễ phép nói: “Cháu chào cô Trương”.

“Xem thằng nhóc này.” Cô Trương cười không khép được miệng vào, ánh mắt đầy khen ngợi, “Càng lớn càng đẹp trai”. Vừa nói cô Trương vừa nhìn về phía Liêu Duy Tín - vẻ ngoài lịch lãm và phong thái chững chạc của anh làm ai cũng phải chú ý.

“À, đây là bạn đồng nghiệp của cháu nó, muốn về đây ngắm biển.” Mẹ cậu giới thiệu một cách hết sức tự nhiên.

Cô Trương gật đầu với Liêu Duy Tín, sự tò mò về anh nhanh chóng biến mất, bà lại quay sang hỏi chuyện Bạch Ký Minh: “Đang làm nghề gì? vẫn làm thầy giáo à? Đãi ngộ có tốt không?”.

“Cũng ổn ạ.” Bạch Ký Minh mỉm cười, trả lời ngắn gọn, dáng vẻ giống như khi Liêu Duy Tín gặp lại cậu trong dự án phục vụ Olympic, điềm đạm nhưng xa cách.

“Có đối tượng chưa?” Câu hỏi lần này dành cho mẹ cậu, cô Trương cố tình hạ thấp giọng, thì thầm nói.

Ánh mắt mẹ cậu khẽ lay động: “Chưa, chị giới thiệu cho một cô đi?”.

Bạch Ký Minh lập tức đứng thẳng, cắn môi, sầm mặt.

Cô Trương không nhận thấy sự thay đổi trên mặt Bạch Ký Minh, bắt đầu niềm nở vào đề: “Lần trước tôi nói với chị rồi còn gì, cháu gái tôi cũng đang làm việc ở thành phố S”.

“Thế à?” Không biết cố ý hay tình cờ, Bạch Ký Minh chỉ thấy biểu cảm hào hứng trên khuôn mặt mẹ rất chướng mắt: “Làm nghề gì? Nhìn xinh chứ?”.

“Làm ngân hàng, công việc thì khỏi phải bàn, trông xinh xắn lắm, hình như cao hơn một mét bảy, tính cách cũng rất...”

“Cháu có đối tượng rồi.” Bạch Ký Minh lạnh lùng chen vào, khiến cuộc đối thoại đột ngột khựng lại.

“Hả?” Cô Trương ngơ ngác không hiểu ra vấn đề.

Bạch Ký Minh hít một hơi thật sâu, hoàn toàn không đếm xỉa tới Liêu Duy Tín ở đằng sau đang kéo tay áo cậu: “Cháu nói là, cháu có đối tượng rồi”. Lần này cậu nói rất chậm, rõ ràng từng chữ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mẹ.

Mẹ cậu mặt mày trắng bệch, cơn giận bùng lên.

Cô Trương nhìn khuôn mặt lạnh lùng kiên định của Bạch Ký Minh, lại nhìn gương mặt tức giận lúng túng của bà mẹ, cười gượng nói: “À, tôi còn phải đi mua rau, hôm khác nói tiếp nhé”, sau đó bỏ chạy.

Mẹ cậu không nhịn được, cau mày mắng con: “Con nói linh tinh cái gì thế?”.

“Thế mẹ đã nói linh tinh những gì?” Bạch Ký Minh cũng không chịu thua. Liêu Duy Tín thấy tình hình sắp gay go, lập tức chen vào hòa giải: “Chúng ta về nhà trước đã, về nhà rồi nói được không?”.

“Cậu thôi đi!” Bà mẹ chẳng biết đối phó với đứa con ra sao, đành đổ hết cơn giận lên đầu Liêu Duy Tín, “Không có cậu nhà tôi còn khá hơn một chút”, dứt lời quay lưng đi mất.

Liêu Duy Tín hơi sững người, lắc đầu cười ngao ngán, khoác vai Bạch Ký Minh, thở dài nói: “Thôi, về nhà rồi nói tiếp”.

Mẹ cậu về nhà liền chui ngay vào bếp, bố cậu kịp nhận ra sắc mặt bà xám xịt, sau đó là khuôn mặt ngang ngạnh của cậu con, cuối cùng là vẻ mặt áy náy của Liêu Duy Tín, ông cũng đoán được tám chín phần câu chuyện. Ông không nói gì, ngấm ngấm một chút, rồi tiếp tục ngồi trên sofa đọc báo.

Liêu Duy Tín kéo Bạch Ký Minh vào căn phòng tạm thời của anh, đóng cửa lại, vẫn nghe thấy tiếng dao băm hân học trên thớt, như thể trút giận trong bếp.

Bạch Ký Minh ngồi xuống giường, cúi đầu. Liêu Duy Tín nắm tay cậu, cười: “Sao thế, vẫn giận mẹ à?”.

Bạch Ký Minh ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt anh, nói khẽ: “Xin lỗi...”. Xin lỗi, em chỉ biết xông lên đối mặt với tất cả, mà không nghĩ đến cảm nhận của anh. Họ dù sao cũng là bố mẹ em, mọi sự phẫn nộ và tổn thương chỉ nhắm đến một mình anh, em lại không biết nghĩ cho ai khác ngoài bản thân, không nghĩ đến những khó khăn khổ sở của anh,

không nghĩ đến anh sẽ phải khó xử đường nào.

Liêu Duy Tín cười tươi, kéo người yêu vào lòng: “Không sao, ngày này sớm muộn cũng phải đến”.

Không phải như vậy, ít nhất cũng không cần vội vã thế này, thật ra mâu thuẫn có thể giảm nhẹ, có lẽ sẽ tìm được biện pháp tốt hơn. Chỉ tại cậu quá nóng vội, mới làm cho sự việc càng trở nên tệ hại.

Bạch Ký Minh thất vọng vô cùng, cảm thấy mình vừa ngu vừa dốt vừa ích kỷ.

Liêu Duy Tín nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu, để Bạch Ký Minh bình tĩnh lại: “Em làm rất tốt, thực sự rất tốt”. Anh hôn lên tóc cậu, “Nhưng mà, anh phải đi rồi”.

Bạch Ký Minh ngồi bật dậy, nhìn Liêu Duy Tín.

Liêu Duy Tín cười: “Người mà mẹ em nhìn chường mắt chỉ có anh thôi. Nếu anh không ở đây, có lẽ mọi người sẽ vui vẻ hơn”.

Bạch Ký Minh cắn môi không nói. Liêu Duy Tín đưa tay chạm lên mặt cậu: “Vội lại, hôm nay là hai mươi tám rồi, anh phải về Đường Sơn đón giao thừa. Nếu anh ở lại nhà em đón Tết, như vậy đường đột quá, bố mẹ em sẽ bảo anh không biết điều”.

Bạch Ký Minh trong lòng cực kỳ không cam tâm, nhưng

cũng không thể phủ nhận lời Liêu Duy Tín nói rất có lý. Liêu Duy Tín thở dài: “Những chuyện khác anh không lo, nhưng em phải hứa với anh, không được cãi nhau với bố mẹ, không được đấu khẩu, không được nóng nảy. Quan trọng nhất là, bất luận gặp phải chuyện gì, bất luận em muốn làm gì, đều phải gọi điện nói với anh trước, tuyệt đối không được tùy tiện quyết định mà không bàn bạc với anh”.

Giọng nói của Liêu Duy Tín rất nghiêm túc, đặc biệt là câu cuối, lặp đi lặp lại, nhấn mạnh nhiều lần. Lúc đầu Bạch Ký Minh không nói gì, sau mới miễn cưỡng gật đầu, nói: “Ừm”. Liêu Duy Tín thấy cậu đồng ý rồi, thở phào, cười nói: “Được rồi, đứa nhóc xấu xa, đừng ỉu xiu nữa, một năm chỉ có vài ngày không gặp nhau thôi. Hồi đó em từ chối anh, chẳng phải phũ phàng nhẫn tâm lắm sao?”.

Bạch Ký Minh trợn mắt: “Anh có thôi đi không? Lúc nào cũng đem chuyện cũ ra nói?”.

“Nhắc lại vì sợ em quên mất, nghĩ xem hồi đó em vô lương tâm đến mức nào.” Liêu Duy Tín mặt mày vô cùng đau khổ.

“Thôi ngay, anh mau biến đi, nhìn là thấy phiền rồi.”

“Ha ha, vậy thì em sẽ đỡ thấy phiền vài ngày đấy.”

Bạch Ký Minh lại trợn mắt.

Liêu Duy Tín không cười nữa, véo mũi cậu một cái: “Hứa với anh, nhất định phải ngoan đấy”.

“Ừm.”

Lúc Liêu Duy Tín ra đi, anh đã nhìn rõ vẻ mặt nhẹ nhõm trong chốc lát của mẹ Bạch Ký Minh. Ôi, có vẻ mình không được người khác yêu quý cho lắm. Liêu Duy Tín nhún vai tự chế giễu bản thân, mỉm cười cáo từ bố mẹ Bạch Ký Minh.

Mẹ Bạch Ký Minh đem tất cả quà biếu của anh, bao gồm rượu, thuốc và khăn choàng đặt ở bậc thềm nói: “Những thứ này anh đem về đi, đem về cho bố mẹ anh, nhà chúng tôi không dùng đến đâu”.

“Quà này là chút lòng thành của cháu, mong cô nhận cho.” Giọng nói vẫn điềm đạm, nụ cười trên khuôn mặt anh không chút thay đổi.

“Mang về đi.” Mẹ cậu cau mày kiên quyết, bà không muốn nhận bất cứ đồ đạc gì của người đàn ông này, tốt nhất sau này đừng dính dáng gì nữa. Hai người khách khí một hồi, không ai chịu lùi bước.

“Mẹ!” Bạch Ký Minh không chịu nổi, hét lên một tiếng, môi cắn đến nổi trắng bệch không nói nổi câu tiếp theo.

Mẹ cậu quay đầu lại, bắt gặp vẻ mặt bị tổn thương của con trai.

“Được rồi, được rồi.” Bố cậu lên tiếng, “Đây là tấm lòng của thằng bé, chúng ta nhận lấy vậy”. Ông cầm lấy túi quà đặt sang một bên, nói với Liêu Duy Tín: “Đi đường nhớ cẩn thận, về đến nhà thay cô chú gửi lời hỏi thăm đến bố mẹ cháu”.

Liêu Duy Tín gật đầu nói: “Vâng ạ, cháu chào cô chú”, cũng không nhìn Bạch Ký Minh lấy một cái, quay lưng bỏ đi.

Bố cậu thở dài, đang định mở lời thì Bạch Ký Minh đột nhiên chạy thẳng về phòng, đóng cửa đánh rầm một tiếng. Cậu lao đến bên cửa sổ, mở tung cửa. Cơn gió lạnh kèm theo bông tuyết ủa đến, làm Bạch Ký Minh rung mình mấy cái. Cậu mặc kệ, nhào người ra cửa sổ, nhìn xuống phía dưới.

15. Chương 29 + 30

Một lúc sau, bóng dáng của Liêu Duy Tín mới xuất hiện trước cổng nhà. Tay kéo va li, anh chậm chạp bước qua sân trong khu phố. Sau đó, dừng bước, quay đầu lại.

Trong tiết trời lạnh giá, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Liêu Duy Tín chỉ vào môi mình, sau đó mặt mày nghiêm túc vẫy tay với cậu, Bạch Ký Minh biết, anh đang nhắc cậu không được cãi nhau với bố mẹ. Cậu khẽ gật đầu, nhìn thấy Liêu Duy Tín nở nụ cười hài lòng, vẫy tay gọi một chiếc taxi.

Bạch Ký Minh nhìn chiếc taxi càng lúc càng đi xa, mắt hút ở ngã rẽ phía trước. Cậu uể oải đóng cửa sổ, toàn thân bị gió quét lạnh buốt. Cậu tựa trán lên cửa kính, từ từ nhắm mắt lại.

Chương 29 : Nhớ nhung

Mỗi lần giật mình tỉnh khỏi cơn mộng nước mắt lặng lẽ rơi không thể kiềm chế nỗi nhớ em

(Nam Hợp Văn Đầu)

Mâu thuẫn càng gay gắt hơn, kết cục dẫn đến cả hai cùng tổn thương.

Nhưng anh tuyệt đối không nghĩ đến, một người cố chấp quật cường như Bạch Ký Minh lại dùng một cách để đối phó với sự phản đối của bố mẹ, đặc biệt là mẹ cậu. Mà phương thức này không may lại khiến người ta không chịu nổi nhất.

Im lặng.

Sau khi Liêu Duy Tín đi khỏi, Bạch Ký Minh không nói một câu hoàn chỉnh nào với bố mẹ. Căn bệnh tự kỷ nhẹ hồi nhỏ, dường như đã tái phát, hoàn toàn không chế cậu. Cho dù bố mẹ nói gì, câu trả lời của cậu luôn là một tiếng âm ừ hoặc không quá ba âm tiết. Cậu không xem ti vi, không nghe nhạc. Mỗi bữa cơm ăn chưa đến năm phút, cậu cũng chẳng buồn ngồi thêm ở phòng khách giây nào. Bạch Ký Minh nhốt mình trong phòng. Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, bố mẹ có thể nghe loáng thoáng thấy tiếng cậu thường xuyên nói chuyện qua điện thoại.

Lúc đầu, mỗi lần cậu gọi cho Liêu Duy Tín đều kéo dài hơn mấy giờ đồng hồ. Bạch Ký Minh cũng không biết rằng, thì ra mình đã khao khát Liêu Duy Tín đến mức độ này. Nói chuyện gì cũng không quan trọng, thậm chí không nói cũng chẳng sao, cậu chỉ muốn biết, con người đó vẫn luôn ở đây, luôn bên cạnh mình; cậu chỉ muốn nghe giọng anh, dù chỉ là tiếng thở đều đặn.

Liêu Duy Tín là người cảm thấy không ổn đầu tiên, anh nói: “Đừng như thế, Ký Minh, đừng như thế. Em nên dành thời gian cho bố mẹ nhiều hơn, không nên gọi điện liên tục cho anh nữa. Thôi mà...”. Anh khuyên bảo người yêu bướng bỉnh như đồ dành một đứa trẻ, “Thôi mà, một năm em chỉ được ở cạnh bố mẹ có mấy ngày. Còn anh thì ngày nào cũng ở bên em”.

Nếu Liêu Duy Tín biết được tình trạng hiện giờ của Bạch Ký Minh, chắc chắn anh sẽ không nói như vậy. Bạch Ký Minh không thường xuyên gọi điện cho anh nữa, nhưng vẫn không chịu nói chuyện. Có vài lần, bố cậu tưởng con mình đã ngủ, nhẹ nhàng mở cửa bước vào, chỉ thấy Bạch Ký Minh đang mở to mắt, nằm dài trên giường, nhìn trần nhà trắng toát trước mặt. Ánh mắt đó chẳng nói lên được gì, cậu đang sống trong thế giới riêng của mình, và bố cậu chẳng thể nào lục lọi được một chút gì ở thế giới đó.

Căn phòng yên tĩnh như giữa hoang mạc.

Từ ti vi vọng ra những câu chúc Tết hoan hỉ, bài hát rộn ràng chào mừng năm mới, tiếng pháo “đùng đùng” bên ngoài cũng chẳng đem lại chút ấm áp vui vẻ nào cho ba người. Căn phòng vẫn im lìm lạnh lẽo, đến mức có thể cảm nhận được nỗi lo lắng bất an giống như đám cỏ độc đang nhô lên, càng mọc càng dài, mỗi lúc một nhanh, bò đến từng góc ngách của căn phòng, thậm chí xâm lấn không gian, đè nén làm người ta không thở nổi.

Bố mẹ cậu đã nhiều lần thử nói chuyện với cậu. Lần nào họ cũng dùng cố gì đó giữ chân cậu ở phòng khách, từ tốn khuyên giải. Đặc biệt là mẹ cậu, bà luôn cho rằng, bà chẳng làm gì sai cả. Con mình còn trẻ, nó không thể lường trước được khó khăn chồng chất phía trước. Bà phải có trách nhiệm, chọn cho nó một con đường hạnh phúc nhất.

Họ kiên nhẫn khuyên giải, lời đạo lý và tình cảm để cảm hóa cậu, phân tích áp lực xã hội, định kiến của người đời, sự khác biệt của hai đứa... Tất cả lý do, cảm tính hay lý tính, đều được bày ra, phân tích tỉ mỉ thấu đáo.

Bạch Ký Minh vẫn không nói gì, cúi đầu, hý hoáy nghịch di động trên tay. Nhưng bố mẹ biết cậu vẫn đang nghe. Họ thâm thở phào, khẽ vỗ lên bờ vai mảnh khảnh của con mình.

Cậu chậm chạp đứng dậy, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt bố mẹ. Biểu cảm trên khuôn mặt Bạch Ký Minh không hề lạnh lùng, cũng không quyết liệt, chỉ thản nhiên như không.

Cậu nói: “Bố, mẹ. Con chỉ muốn được ở bên cạnh Liêu

Duy Tín”.

Nói xong quay lưng, từ tốn bước vào phòng ngủ.

Hết hai chín là đến ba mươi. Theo thông lệ mỗi năm, gia đình cậu sẽ về nhà bà nội ăn Tết. Nhà bà ở ngay trong thành phố, cách nhà Bạch Ký Minh khoảng tám trạm xe buýt.

Mỗi năm khoảng thời gian này luôn làm Bạch Ký Minh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cậu bẩm sinh đã ghét tất cả những chỗ ồn ào, không hiểu nổi vì sao người Trung Quốc lại nhất định phải tụ tập ăn uống, cười đùa âm ỉ suốt đêm giao thừa như thế.

Năm nay lại càng náo nhiệt hơn. Liêu Duy Tín về nhà bà ngoại dưới quê đón Tết, không có thời gian nghe điện thoại, mới nói vài câu đã cúp máy. Bạch Ký Minh ngồi trên ghế trong góc nhà, ngẩn ngơ thần thờ. Khung cảnh xung quanh như một bộ phim đã bị cắt xén chấp vá, mang cảm giác rối rắm, không ngừng nhảy múa trước mặt cậu.

Bố cậu đang chơi mạt chược với họ hàng, ai cũng cầm một điều thuốc trên tay, xung quanh khói trắng lớn vờn, phảng phất qua những khuôn mặt đang thất vọng hoặc ngấm ngầm đắc chí. Mẹ cậu và mấy cô con dâu đang bận rộn dưới bếp, làm nhân làm vỏ sủi cảo, tiếng dầu mỡ nổ tí tách. Cô em họ vừa vào đại học được nửa năm, đang khéo léo khoe chiếc áo khoác mua từ thành phố lớn về. Mấy đứa em họ khác thì chạy nhảy khắp các phòng, có lúc dừng lại một chút quan sát khuôn mặt lạnh lùng của ông anh họ, trong lòng cảm thấy sợ hãi, càng chạy nhanh hơn.

Không mấy ai để tâm đến cậu thanh niên ngồi trong góc, sự ít nói và hờ hững của Bạch Ký Minh sớm đã nổi tiếng khắp họ nội cũng như họ ngoại. Bạch Ký Minh chẳng buồn giả vờ mỉm cười hay tỏ ra hòa nhã để che giấu thái độ lạnh nhạt của mình, tựa như đối với người xa lạ.

Ti vi đang chiếu chương trình liên hoan biểu diễn nghệ thuật cuối năm của đài trung ương, ca sĩ vũ công quay cuồng trong điệu nhạc. Ai cũng đang bận rộn, đang vui cười, đang thoải mái hưởng thụ thời khắc náo nhiệt nhất trong năm. Nhưng tất cả - tất cả chỉ khiến Bạch Ký Minh cảm nhận sâu sắc hơn về nỗi cô đơn và sự bị thương của mình. Không một ai có thể thay thế vị trí của anh trong lòng cậu; không điều gì có thể tạm thời làm cậu quên anh đi.

Nỗi cô đơn như con rắn độc găm nhăm trái tim Bạch Ký Minh. Cậu nhắm mắt lại, cảm thấy một sự điên cuồng, một cơn bốc đồng muốn phá hủy mọi thứ, đang xâm chiếm toàn bộ suy nghĩ trong lòng cậu. Nó đè nén làm tim cậu đau đớn, hô hấp cũng trở thành việc khó khăn, cơ thể bất giác run rẩy.

Bạch Ký Minh đứng dậy, chậm chạp bước ra ngoài. Mọi người đều đang bận, chẳng ai để ý đến cậu.

Cậu đi thẳng ra ngoài đường. Bầu trời tối đen như mực, không nhìn thấy trăng sao, làm cho pháo hoa hiện ra càng rực rỡ. Không biết tuyết rơi từ lúc nào, rất to, bay lả tả như lông vũ.

Các hàng quán đã đóng cửa từ lâu. Người trên đường thưa dần, họ vội vàng lướt qua, khuôn mặt chan chứa niềm hoan hỉ muốn thật nhanh về đến nhà. Chốc chốc từ trong ngõ vọng ra tiếng pháo nổ, ngay sau đó là tiếng trẻ con cười sung sướng.

Bạch Ký Minh đã bước từng bước như thế trên con đường phủ tuyết đỏ rực phản chiếu màu của đèn đường và pháo hoa, một mạch đi hết tám trạm xe buýt.

Lúc cậu gần về đến nhà, đột nhiên pháo hoa và pháo dây ở khắp các gia đình đồng loạt nổ, sau đó là tiếng reo hò inh tai nhức óc - đúng mười hai giờ đêm, năm mới chính thức bắt đầu rồi.

Bạch Ký Minh cảm thấy di động đang rung trong túi áo khoác, theo phản xạ lấy ra ấn nút nghe, là Liêu Duy Tín.

“Ký Minh, chúc mừng năm mới!” Liêu Duy Tín cố hét lên, để giọng mình lẫn át tiếng pháo nổ khắp nơi, có thể nhận thấy anh đang rất vui, “Giúp anh chuyển lời chúc đến bố mẹ, đừng quên đấy!”. Anh dừng lại chút, ngơ ngác hỏi lại, “Ký Minh em vừa nói gì? Anh không nghe rõ, tiếng pháo to quá...”.

Bạch Ký Minh thật ra chưa nói gì, cậu ngẩng đầu, ngược nhìn pháo hoa rực rỡ đủ sắc màu đang trải ra trên bầu trời đầy tuyết và sương mù.

“Duy Tín...” Bạch Ký Minh nói khẽ vào điện thoại, giọng nói nhỏ đến nỗi ngay bản thân cậu cũng không nghe thấy, “Em muốn được đón giao thừa cùng anh...”.

Chương 30 : Tiếng biển khóc

Hãy nghe,

Tiếng biển khóc

Biển có lẽ quá đa tình

Khóc thấm đến khi trời sáng.

Nghe biển(Trương Nghệ Muội)

Liêu Duy Tín cúp máy, có chút lo hơi nhú mày lại.

“Sao thế, không liên lạc được à?” Bên cạnh vang lên giọng nói quen thuộc, anh ngẩng đầu nhìn bố nườnh: “Gọi được rồi, rừưng không nghe thấy Ký Minh nói gì. Chắc do tiếng pháo hoa lớn quá, cũng có thể do nhiều người gọi nên tín hiệu không tốt”.

Bố Liêu Duy Tín ngồi xuống cạnh anh.

Đến tận tối hai mươi chín, đứa con này mới về đến nhà. Gia đình ba người bận bịu chuẩn bị đón Tết, rồi lại lên xe về quê ngoại, đến giờ vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với nhau.

Trong cách ứng xử với bố mẹ, Liêu Duy Tín chừng chặc hơn Bạch Ký Minh rất nhiều, anh không vì bố mẹ đã sớm biết khuynh hướng đồng tính của mình mà thiếu cảnh giác. Đừng quên rằng, ngay cả tình yêu nam nữ bình thường nhất cũng khó qua được cửa ải bố mẹ. Ngay từ đầu, Liêu Duy Tín đã thẳng thắn nói bố mẹ biết Bạch Ký Minh có ý nghĩa như thế nào với anh. Sau đó anh liên tục gửi ảnh và gọi điện kể về cậu. Mỗi lần nói chuyện điện thoại với bố mẹ, chủ đề phần lớn chính là Bạch Ký Minh. Đương nhiên anh kể hết tất tậ những điểm tốt của người yêu, nào là dịu dàng, tâm lý, đáng yêu, hiểu chuyện, chăm chỉ, còn nấu ăn rất ngon nữa. Đến nỗi mẹ anh phải nói đùa: “Con à, con bắt nhầm một vị thiên sứ nào đó rồi hả?”. Anh liền giả bộ rất xúc động: “Mẹ không biết đó thôi, khó khăn lắm con mới thuyết phục được thiên sứ bằng lòng ở lại đây”.

Vì thế, bố mẹ anh không chút xa lạ về Bạch Ký Minh, từ ngoại hình cho đến tính cách. Thậm chí họ biết cả món ăn cậu thích nhất, bộ phim cậu mê nhất, biết cậu ghét mấy chỗ ồn ào và những cuộc xã giao tiệc tùng. Liêu Duy Tín hiểu rõ, muốn một người cố chấp lắm lì như Bạch Ký Minh đi tìm hiểu bố mẹ anh, còn khó hơn lên trời. Thế nên phải để bố mẹ anh tìm hiểu về Bạch Ký Minh, sau này gặp mặt dễ hòa đồng hơn, vậy mới không đem đến một chút tổn thương nào cho người yêu nhạy cảm và kiêu ngạo của anh.

Bố mẹ anh cũng nhận ra, con trai mình vô cùng quan tâm Bạch Ký Minh. Họ đương nhiên nóng lòng muốn gặp nửa kia của con mình, nhưng lại sợ Bạch Ký Minh chưa chuẩn bị tinh thần, vì thế mới không chủ động mời cậu về chơi. Nào ngờ, con trai mình lại đi trước một bước, đến ra mắt bố mẹ cậu rồi.

về chuyện này, bố Liêu Duy Tín cảm thấy khó hiểu. Ông hỏi anh: “Con không phải là người nông nổi như thế, chuyện lần này hình như có chút đường đột”. Liêu Duy Tín không muốn nói cho bố biết rằng đó là chủ ý của Bạch Ký Minh, chỉ nói: “Là do con suy nghĩ chưa thấu đáo, có chút nóng vội”.

Bố anh nói đùa: “Chẳng nhẽ đàn ông khi yêu, thực sự IQ bằng không sao?”. Liêu Duy Tín trả lời: “Bố là người từng trải, lẽ nào lại không biết sao?”.

Hai bố con nhìn nhau cười.

“Thế tình hình bây giờ sao? Nắm chắc trong tay rồi chứ?” Bố anh rất tin tưởng vào năng lực của con trai.

“Có thể nói là như vậy. Con nghĩ là có vài chuyện, cứ để thời gian trả lời thì tốt hơn.” Liêu Duy Tín mỉm cười, anh rất có niềm tin, chỉ cần người yêu nhỏ bé chịu ngoan ngoãn nghe lời anh là được.

Thái độ của Bạch Ký Minh cũng không biết có được coi là tuân thủ lời hứa với Liêu Duy Tín hay không. Tóm lại, vào lúc nhẽ ra phải cùng gia đình vui vẻ quây quần bên bàn ăn sủi cảo đón Tết Niên, thì cậu lại nằm một mình trên giường, mở mắt trờng trờng.

Bạch Ký Minh không bật đèn, bầu trời đêm đen pháo hoa rực rỡ hắt vào khung cửa sổ lúc tối lúc sáng. Tiếng pháo nổ liên hồi thỉnh thoảng đứt quãng vang lên không ngừng. Bạch Ký Minh cảm thấy lạnh lẽo và cô độc đến khó tả, chỉ có sự trống rỗng vô hạn, cậu muốn ngay lập tức được lao vào vòng tay Liêu Duy Tín, được anh ghì chặt vào lòng... Đúng, sự thật là cậu nhớ anh, nhớ anh vô cùng, trái tim đang đau đớn như thể bị nghẹt thở đã lâu, chỉ muốn vỡ ra.

Cũng không biết bao lâu sau, bên ngoài dần dần yên tĩnh trở lại, Bạch Ký Minh nghe rõ tiếng tra khóa mở cửa - bố mẹ cậu đã về.

Mẹ cậu hoàn toàn không ngờ rằng đứa con ngoan ngoãn của mình lại có hành động như vậy, không chào hỏi ai, tự ý bỏ về nhà trước. Lúc ăn cơm, không tìm thấy người đâu, bố mẹ cậu đã rất xấu hổ khi họ hàng

hỏi thăm. Trước nay mỗi khi nói về Bạch Ký Minh, bà luôn rất tự hào. Bạch Ký Minh là cháu đích tôn của họ Bạch, hơn nữa chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió, công việc cũng tự mình xin, không phải mất tiền, không phải nhờ cậy người quen mà vẫn dàng hoàng trở thành viên chức nhà nước. Xảy ra chuyện như này thật khó tin.

Mấy chị em dâu ngồi với nhau, không tránh khỏi nói này nói nọ. Mà lần này mẹ Bạch Ký Minh thấp thỏm lo lắng, chỉ sợ bọn họ hỏi chuyện Bạch Ký Minh có bạn gái hay chưa. Nhưng điều đấy không thể tránh khỏi. Bà cảm thấy chột dạ, như thể có bí mật không thể để người khác biết, cố gắng giấu giếm nhưng rồi sớm muộn gì cũng bại lộ. Thái độ kinh hoàng, khinh thường chế nhạo có thể thấy trước của bọn họ làm bà muốn phát điên.

Nhưng con trai bà không hề thông cảm cho nỗi khổ của bố mẹ, vào lúc này mà còn gây thêm rắc rối. Tùy tiện bỏ đi không nói, mặc kệ mọi người không thêm quan tâm. Nó chạy về nhà làm gì? Còn phải hỏi sao? Trừ cái thằng Liêu Duy Tín ra, trong lòng nó còn có ai nữa? Những người anh em họ hàng mặc dù không nói gì nhiều, nhưng ánh mắt hoài nghi khó hiểu của họ như con dao đâm vào tim bà, khiến bà như ngồi trên đống lửa.

Sắc mặt của mẹ Bạch Ký Minh rất tệ, sự kìm nén mấy hôm nay cuối cùng đến giới hạn. Bà bất chấp sự ngăn cản của chồng, lao đến trước giường của Bạch Ký Minh: “Con giờ trò gì đây? Càng lớn càng đổ đốn! Lớn từng này rồi sao không biết điều một chút?! Cả đại gia đình thiếu mỗi mình con, muốn đi cũng phải nói một câu chứ? Con hai mươi mấy tuổi rồi, còn tưởng mình là trẻ con sao? Lúc bé cũng không thấy con ngang bướng như thế? Làm thầy giáo mấy năm nên tính khí thay đổi rồi hả? Không ai bảo được con nữa có phải không?!...”

Bố cậu hết nhìn vợ lại nhìn con, khó xử chỉ biết thở dài. Từ lúc mẹ cậu bước vào, cậu đã ngồi dậy, sau đó đứng yên giữa phòng. Cậu cúi gằm mặt xuống đất, không ai nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Bạch Ký Minh, cậu lặng im nghe mẹ mình trách mắng.

Mẹ cậu xả một tràng, trong lòng dễ chịu hơn một chút, đang định nói tiếp thì Bạch Ký Minh ngẩng đầu nói: “Mẹ, con muốn đi Đường Sơn”.

Cậu nói đó như nhát búa khiến bố mẹ cậu hoàn toàn chết lặng người. Mẹ cậu tức đến nỗi không thở ra hơi, cơn giận bùng lên đỉnh đầu, mặt mày đỏ ửng, ngón tay run run chỉ vào cậu: “Con... con nói cái gì?”.

Bạch Ký Minh cắn răng, cao giọng nói dứt khoát: “Con muốn đi Đường Sơn, ngày mai sẽ lên đường”.

“Con điên rồi à? Hả? Có vấn đề à? Không có thằng Liêu

Duy Tín thì con không sống nổi nữa phải không?!” Mẹ cậu gầm lên: “Người ta vừa rời đi là con đã phải theo sau. Không biết nhục à? Hai thằng con trai ôm ôm ấp ấp, không thấy kinh tởm hay sao?! Con tự trọng một chút có được không? Con không biết xấu hổ nhưng mẹ thì có đấy!...”.

“Thôi đi!” Bố cậu lên tiếng cắt đứt những lời nói hàm hồ của vợ, ông buồn rầu nhìn con trai. Mẹ cậu ngậm miệng lại, phát hiện ra gương mặt con trai đã biến sắc, trắng bệch không còn chút máu, đôi mắt toát ra sự kinh ngạc và đau thương, mẹ cậu nhìn mà xót xa, ngay lập tức thấy hối hận.

Đầu cậu ong ong dường như không nghe thấy gì cả, chẳng hiểu tại sao trước mắt lại hiện ra bóng dáng của Liêu Duy Tín: “Không được cãi nhau với bố mẹ, nhớ phải ngoan... Cậu cắn chặt môi, hít một hơi thật sâu, chậm rãi thả lỏng nắm tay. “Bố, con... con ra ngoài đi dạo...”, cậu cảm thấy môi mình động đậy, hình như đã nói ra câu đó, mà hình như chưa nói gì. Nhưng cậu không thể chịu đựng thêm được nữa, đầu óc cậu có thể vỡ tung bất cứ lúc nào.

Bạch Ký Minh ra sức khống chế bản thân, nhưng cơ thể vẫn không ngừng run rẩy. Cậu bước tới thềm cửa, đi giày, lấy áo khoác, mở cửa bước ra ngoài.

Mẹ cậu mở miệng định gọi lại, nhưng rốt cuộc không bật ra thành tiếng. Bà hoang mang quay sang nhìn chồng, chỉ bắt gặp một khuôn mặt chán nản buồn rầu.

Bạch Ký Minh chạy một mạch như điên trên đường, thậm chí áo khoác cũng không kéo khóa, để mặc gió tuyết lùa vào lồng ngực, lạnh thấu xương.

Con đường này không thể quen thuộc hơn, chưa đầy năm phút đã đến cuối đường. Đêm đen và những bông tuyết giăng khắp chốn đã che phủ hoàn toàn đường chân trời. Biển đen thăm thẳm, u ám và nặng nề như mực, gió rất mạnh, thổi bay những bọt sóng trắng xóa, làm chúng đập ào ào vào vách đá.

Bạch Ký Minh không nhìn thấy con đường dưới chân, cậu cũng chẳng để ý đến nó. Sự phấn uất đè chặt trong lòng đang muốn trào ra ngoài, lồng ngực cậu tưởng như sắp sửa vỡ tung.

Cậu đứng trên lớp băng, đối mặt với biển cả vô bờ bến hết điên cuồng: “Liêu Duy Tín - em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh!...”.

Càng nói giọng cậu càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn là tiếng nghẹn ngào sâu trong cổ họng. Nước mắt không kiềm chế được cứ thế rơi, Bạch Ký Minh quỳ xuống mặt băng, lạnh giá, u tối, cô đơn và bị thương đan vào nhau thành một tấm lưới dày đặc, cuốn chặt lấy cậu.

Không có lối thoát.

16. Chương 31 + 32

Chương 31 :Chiu khổ

Cho dù có nhiều gian nan phiền muộn

Ít ra chúng ta vẫn được cùng nhau đau khổ

Mỗi lần tình yêu trượt xuống vực sâu

Từng kỷ ức xưa giữ chặt hai ta ở lại.

Niềm hạnh phúc được cùng nhau đau khổ

(Chu Hoa Kiện)

Nhá nhem tối hôm sau, Bạch Ký Minh mới về nhà. Cậu không đem di động theo, bố mẹ không cách nào liên lạc được đành phải ngồi trên sofa mặt mày cau có, chốc chốc lại đưa mắt nhìn nhau, thở vắn than dài.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thấy con trai mở cửa bước vào, mặt mũi đỏ bừng, toàn thân đầy mùi rượu, quần áo xộc xệch, họ vẫn không tránh khỏi kinh ngạc. Cũng không hiểu Bạch Ký Minh làm thế nào mà tìm thấy quán nhậu còn mở cửa vào giữa đêm giao thừa. Cậu uống từ quán này sang quán kia, vừa bước vào cửa liền ngã vật xuống nền nhà.

Mẹ cậu vừa xót xa tức giận vừa chẳng biết phải làm sao, bà tiến lại đỡ cậu con, miệng cầu nhàu: “Sao lại uống nhiều thế này, con không muốn sống nữa có phải không?”. Bạch Ký Minh hoàn toàn không nghe thấy bà đang nói gì, chỉ thấy bụng co thắt khó chịu, cậu lao vào nhà vệ sinh, nôn liên tục vào bồn cầu.

Mẹ cậu trợn mắt bảo chồng: “Ông còn đứng thộn mặt ra làm gì? Mau đem cốc nước lại đây”. Nhìn cậu thế ông cũng đau lòng, vừa lấy nước vừa trách vợ: “Đều tại bà cả”.

“Nó làm sai, tôi làm mẹ nói nó vài câu cũng không được chặc?” Mẹ cậu có phần hối hận nhưng vẫn mạnh miệng cãi.

“Bà nói mấy câu đó mà nghe được à, đến tôi còn không lọt tai.” Bố cậu cầm cốc nước, hai người tắt bật một hồi. Vừa đỡ cậu vừa lấy khăn lau mặt cho cậu, lại đưa nước cho cậu súc miệng, cuối cùng dìu cậu nằm xuống giường, cởi áo khoác và giày, thế mới coi như tạm ổn.

Đầu óc Bạch Ký Minh quay cuồng hỗn loạn, có cảm giác hình như mình đã về đến nhà, nhưng người xung quanh lúc ẩn lúc hiện, họ nói gì cậu cũng không nghe rõ. Dạ dày đau từng cơn, như bị lửa thiêu đốt. Toàn thân nóng bức khó chịu, mạch máu căng lên như muốn nổ tung, miệng thì khô rát. Bố cậu cho cậu uống chút nước, không ngờ lại nôn ra một trận.

Mẹ cậu kinh hãi nhận ra cả người cậu đang phát sốt, trán ướt đầm mồ hôi. Bà hoảng hốt bảo chồng: “Chẳng lẽ bị ngộ độc rượu, hay chúng ta đưa nó đi bệnh viện?”.

“Đi cái gì mà đi.” Bố cậu phần nào nắm rõ tình hình, “Bà yên tĩnh chút đi, chưa thấy ai say rượu à? Ngủ một giấc là sẽ đỡ thôi”.

Nhưng Bạch Ký Minh không nằm im được lúc nào, lăn đi lăn lại trên giường, lí nhí trong miệng không biết nói những cái gì, vẻ mặt đau đớn khó chịu, chốc chốc lại rúc đầu vào gối, khóc rầm rức.

Mẹ cậu cho cậu uống nước hoa quả, mật ong, ngâm gừng tươi, nhưng đều không có tác dụng, uống cái gì nôn ra cái đó. Bố mẹ cậu hết cách, chỉ biết lấy khăn mặt nhúng qua nước ấm, lau mặt cho cậu.

Đang trong lúc luống cuống thì chuông điện thoại reo. Mẹ cậu ngồi bên giường chăm sóc cậu, để chồng đi nghe điện thoại, không ngờ là Liêu Duy Tín.

Ngày nào Liêu Duy Tín cũng nói chuyện điện thoại với Bạch Ký Minh, nhưng cả ngày mùng Một gọi kiểu gì cũng không có người nhắc máy. Trong lòng cảm thấy không yên, nhưng nghĩ đến lần trước Bạch Ký Minh đột nhiên về quê cũng không liên lạc được, anh tự cười mình, cảm thấy bản thân lo nghĩ hơi quá. Có lẽ Bạch Ký Minh đang bận đón Tết với người nhà, không có thời gian nghe điện thoại; hoặc là tiếng pháo nổ bên ngoài to quá, nên không nghe thấy chuông reo; hơn nữa rất có khả năng cậu ngốc xấu xa của anh đi ra ngoài mà bất cẩn quên mang di động.

Không ngờ, đến mùng Hai vẫn như thế. Liêu Duy Tín có chút lo lắng, theo lý thì trong khoảng thời gian dài như thế, cho dù Bạch Ký Minh không nhắc máy thì cũng phải gọi lại cho anh mới phải. Anh chần chờ một lúc, cuối cùng quyết định gọi vào máy bàn nhà cậu.

Bố cậu nghe thấy giọng Liêu Duy Tín thì thở dài một tiếng. Sau khi chúc Tết, Liêu Duy Tín mới hỏi: “Thưa chú, Ký Minh có nhà không ạ?”.

“À, có. Nhưng nó vừa uống say, đang nằm trên giường.”

“Uống say ạ?!” Liêu Duy Tín lập tức đứng dậy, tâm trạng chùng xuống. Bạch Ký Minh không thích uống rượu, thường ngày chẳng chạm vào một giọt. Chỉ trong hai trường hợp cậu mới uống rượu, một là trong tiệc tùng quan trọng, hai là lúc tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Nhưng hiện giờ là ngày Tết, cả nhà quây quần, uống chút rượu cũng là điều dễ hiểu. Liêu Duy Tín trong lòng biết rõ khả năng này không cao, nhưng vẫn gượng cười nói: “Chắc là anh em họ hàng uống hơi nhiều phải không ạ? Ký Minh cũng có lúc uống rất hăng”.

“Không phải. Đêm giao thừa mẹ nó có nói nó mấy câu, nó bỏ ra ngoài uống đến sáng nay mới về nhà, cũng không biết đã uống bao nhiêu rượu...”

Liêu Duy Tín nghe như sét đánh bên tai, chuyện tồi tệ nhất cuối cùng cũng xảy ra. Anh cố gắng trấn tĩnh bản thân, hỏi: “Bây giờ Ký Minh thế nào hả chú?”.

“Còn thế nào nữa? Nôn ọe liên hồi...” Ông còn định nói tiếp, nhưng vợ ông đã hét lên: “Ông nói gì mà lảm thế? Mau đem cho thằng bé ít nước!”.

“Đây, vào ngay đây.” Ông vội vàng nói với Liêu Duy Tín một câu, “Cháu cho chú gửi lời chúc Tết đến bố mẹ, chú đang bận, phải cúp máy đây”. Không đợi Liêu Duy Tín trả lời, ông đặt điện thoại xuống cầm cốc đi rót nước.

Liêu Duy Tín “A lô” mấy tiếng, nghe thấy trảng tút tút vang lên, đành phải cúp máy, trong lòng thấp thỏm không yên.

Chắc chắn mẹ cậu đã nói mấy câu rất khó nghe, mới khiến một người lạnh lùng như Bạch Ký Minh không thể chịu nổi. Liêu Duy Tín cắn môi, ngẫm nghĩ lại những ngày ở nhà Bạch Ký Minh, khi về Đường Sơn, và những cuộc trò chuyện điện thoại của hai người, hình như chẳng có lý do gì để sự tình phát triển đến mức gay gắt như vậy.

Liêu Duy Tín vẫn nghĩ rằng, mình là nguyên nhân xung đột giữa Ký Minh và mẹ. Anh đi rồi có thể xoa dịu tâm trạng cả hai bên, cho dù vẫn có mâu thuẫn, nhưng chỉ cần Bạch Ký Minh không cãi nhau với bố mẹ

thì chẳng có vấn đề gì không giải quyết được cả.

Nhưng sự thật hoàn toàn trái với mong muốn.

Không cần biết trách nhiệm thuộc về ai, hiện tại người chịu tổn thương đau khổ chính là Bạch Ký Minh. Rốt cuộc cậu đã uống bao nhiêu rượu? Toàn là rượu mạnh chẳng? Dạ dày làm sao mà chịu nổi? Có cần phải đi bệnh viện không?

Liêu Duy Tín càng nghĩ càng đau đầu, vừa căng thẳng tức giận, vừa chán nản bức bối. Anh rất muốn gọi lại hỏi rõ tình hình của Bạch Ký Minh. Nhưng thân phận của anh có chút khó xử, nếu mẹ Bạch Ký Minh vì anh mà tức giận với cậu thì hậu quả khôn lường. Thứ cảm giác đáng ghét lúc Bạch Ký Minh đột ngột bỏ về quê lần trước lại xuất hiện, đó là sự kinh hãi vì không nắm bắt được gì trong tay; đó là sự bất lực vì lo sợ sẽ mất đi thứ gì đấy nhưng lại không có cách nào xoay chuyển được. Anh lấy tay ôm mặt, chậm rãi thở sâu. “Bình tĩnh.” Anh tự nhủ: “Liêu Duy Tín, mày phải bình tĩnh một chút. Có nhiều tình huống, mày hoàn toàn không hiểu hết, nông nổi đưa ra phán đoán thì ngu ngốc quá”.

Nhưng mà, trời ơi, chỉ cần liên quan đến Bạch Ký Minh, thì anh sẽ trở nên ngu ngốc.

Trùng mắt nhìn kim đồng hồ nhích từng chút một, đã một giờ trôi qua, bây giờ gọi điện, chắc không đến nổi đường đột đâu nhỉ? Liêu Duy Tín không kiềm chế nổi nữa, bắt đầu ấn số.

Lần này vẫn là bố cậu nhắc máy: “Không thể nào cả, chưa tỉnh lắm, vẫn đang nôn”.

“Chú cho Ký Minh uống một ít nước muối nhạt, chắc sẽ đỡ hơn chút.”

“Có tác dụng không? Nó uống nước lọc cũng nôn hết.”

“Thế thì đừng cho Ký Minh uống gì nữa, để cậu ấy ngủ một giấc vậy.”

“Nó không chịu ngủ, cứ lăn qua lăn lại, khóc mãi không dứt. Ôi...”

Liêu Duy Tín nghe mà lòng đau như cắt, mãi mới thốt nên lời: “Chú thử vỗ lưng Ký Minh xem, vừa vỗ lưng vừa dỗ”.

Ông chưa kịp đáp lời, đã nghe tiếng vợ thất thanh: “Trời ơi ông mau lại đây, con mình ho ra máu rồi!”. Nghe giọng vợ lạc đi, ông sợ hãi vút điện thoại chạy vào phòng.

Liêu Duy Tín nhảy dựng lên, không nghĩ được nhiều, cầm áo khoác lao xuống dưới nhà.

Bố mẹ anh đang chơi cờ vây, thấy con trai hốt hải chạy xuống, khuy áo cài lộn cả lên. Hai người đưa mắt nhìn nhau, bố Liêu Duy Tín gọi giật anh lại: “Con định đi đâu đấy?”.

“Không được, con phải đến thành phố s.” Liêu Duy Tín nghiêm túc nói. Ông nhìn sắc mặt con trai, ít nhiều cũng đoán được vài phần, chỉ tay vào áo anh: “Muốn đi cũng không thể thế này mà đi chứ?”.

Liêu Duy Tín cúi đầu, đành cời khuy cài lại. Nhưng tay anh run rẩy, mãi không cởi được. Mẹ anh bước tới giúp anh, nhẹ nhàng hỏi: “Con đừng nóng vội, có chuyện gì thì cũng nên bàn bạc với bố con một chút”.

Liêu Duy Tín cũng thấy mình có hơi hấp tấp, anh cố gắng bình tĩnh, ngắn gọn kể lại tình hình. Cuối cùng nói: “Lúc này chú ấy bảo Ký Minh hình như nôn ra máu, con phải đi xem thế nào”.

Bố anh ngẫm nghĩ một chút, thông thả đứng lên, nói: “Tốt nhất con nên bình tĩnh lại. Theo bố thấy thì mẹ Ký Minh không có thiện cảm với con, lúc này bà ấy đang thương xót con trai, không chừng sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu con, con đến đó chỉ càng làm mâu thuẫn gay gắt hơn. Với lại, rất có khả năng Ký Minh bị chảy máu dạ dày, từ đây đến thành phố s, ngồi tàu nhanh nhất cũng mất hơn mười hai tiếng. Thời gian dài như vậy, đợi con đến nơi còn có tác dụng gì?”.

Bố anh nói rất có lý, nhưng Liêu Duy Tín đều không để vào tai. Anh nói: “Vậy con biết làm gì? Không thể cứ ngồi đây chờ đợi, chẳng làm gì được! Bố không biết đâu, với tính cách của Ký Minh, đã làm gì là làm đến cùng, không chịu vòng vo. Nếu xảy ra xung đột với bố mẹ, người cuối cùng chịu tổn thương chính là Ký Minh. Ký Minh sẽ không chịu nổi...”.

Mắt anh đỏ ngầu, giọng nói nghẹn ngào. Anh quay đầu đi, không muốn mắt kiểm soát trước mặt bố mẹ. Mẹ anh không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lên bờ vai rộng lớn của con trai mình, kéo anh ngồi xuống sofa.

Bố anh thở dài, từ tốn nói: “Nói trắng ra thì con không chịu nổi cảm giác bất lực mà thôi. Cảm thấy chỉ muốn ở bên cậu ta, cho dù không thay đổi được gì, chỉ nhìn cậu ta thôi cũng tốt rồi, phải không?”.

Liêu Duy Tín gật đầu.

“Nghe bố nói, con trai. Con không hiểu tâm trạng của những bậc làm cha làm mẹ. Trên đời này chẳng có cha mẹ nào nhẫn tâm ngồi nhìn con mình đau đớn khổ sở mà làm thinh cả. Đối xử tốt với Ký Minh không chỉ có một mình con, muốn cậu ta vui vẻ hạnh phúc cũng không chỉ có một mình con. Nhìn con mình lấy rượu giải sầu, thậm chí nôn ra máu, nổi đau của người làm cha làm mẹ không thua con chút nào đâu. Con không đến đó, họ cũng sẽ chăm sóc thật tốt cho Ký Minh. Bố mẹ có cách làm của bố mẹ, họ hy vọng được nhìn thấy con mình mạnh khỏe bình an, hạnh phúc sung túc. Họ dùng quan niệm nhân sinh của mình yêu cầu con cái, điều này chẳng có gì sai. Chỉ là, một khi nhận ra nguyện vọng của mình chỉ đem lại đau khổ cho con mình, thì bất cứ người bố người mẹ nào cũng sẽ thỏa hiệp. Duy Tín, con từng nói, có những thứ phải chờ thời gian minh chứng. Hạnh phúc chính là như vậy. Điều con cần làm, là dùng cả đời này để chứng tỏ được con sẽ mang lại hạnh phúc cho Ký Minh, chứ không phải bây giờ hấp tấp đến đó gây thêm rắc rối.”

“Không phải con muốn gây thêm rắc rối, con chỉ là... con chỉ cảm thấy Bạch Ký Minh bây giờ rất cần con, con phải ở bên cạnh cậu ấy...”

Bố anh cười: “Con nên tin tưởng cậu ta sẽ tự mình giải quyết ổn thỏa vấn đề này”.

“Nhưng Ký Minh cố chấp lắm, nói không chừng còn làm mâu thuẫn ác liệt hơn.”

“Nói đi nói lại, chung quy con vẫn không tin tưởng cậu ta. Con trai, đừng quên, cậu ta cũng là một người đàn ông, còn là một người đàn ông có chủ kiến và tính tình cương quyết, con muốn một người đàn ông như vậy sống trong sự che chở của mình ư?”

“Nhưng... cách xử lý vấn đề của cậu ấy, thật sự có chút... cực đoan...”

“Theo bố thì chuyện không như thế.” Ông vỗ vai con, “Nếu như cậu ta thực sự đã nảy sinh xung đột dữ dội với bố mẹ, thì sau khi cậu ta uống say, người mẹ sẽ không có phản ứng như thế. Bố nghĩ, chắc con đã dặn dò cậu ta rồi”.

“Vâng... con dặn cậu ấy không được cãi nhau với bố mẹ.”

“Có vẻ cậu ta cũng nghe lời con lắm.” Bố anh cười, “Thôi được rồi, lo lắng là điều khó tránh khỏi, nhưng đừng kích động quá. Những chuyện không có sự chuẩn bị trước hoặc không có tác dụng, tốt nhất không nên làm. Nếu không dự đoán được kết quả, thì càng không nên làm. Con trai, kiên nhẫn một chút, đường dù khúc khuỷu, nhưng tiền đồ thì xán lạn, phải không?”.

Câu nói đùa cuối cùng của ông thực sự rất tế nhị, Liêu Duy Tín hoàn toàn không để tâm đến, chỉ miễn cưỡng gật đầu, nói: “Bố, mẹ, con về phòng đây”.

Bạch Ký Minh chỉ nôn ra một ít máu, có lẽ do chảy máu dạ dày, cũng có thể do cổ họng bị thương, không nguy hiểm gì. Nhưng thế cũng đủ để mẹ cậu ăn năn day dứt, bà lo lắng sắp trào nước mắt, ôm đầu cậu gọi: “Con ơi, con ơi, con thấy đỡ hơn chút nào chưa?”.

Bạch Ký Minh không trả lời, vùi đầu vào chăn, nói thế nào cũng không chịu chui ra. Bố cậu nhớ đến lời nói ban nãy của Liêu Duy Tín, lấy tay vỗ nhẹ lên lưng cậu, miệng dỗ dành: “Ổn rồi ổn rồi, ngủ đi”. Một lúc sau, Bạch Ký Minh mới chịu thò đầu ra, mắt vẫn nhắm, lí nhí kêu: “Duy Tín, Duy Tín”. Cậu gọi tên anh từng hồi, âm lượng nhỏ dần, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Loay hoay cả buổi, đến lúc này bố mẹ Bạch Ký Minh mới được an tâm một chút, hai người lặng lẽ đóng cửa lại, ngồi xuống sofa ngoài phòng khách, thở dài.

“Thôi.” Bố Bạch Ký Minh châm điếu thuốc, “Thôi để thằng bé đi đi, chúng ta không quản nổi nữa rồi”.

“Quản? Tôi còn dám quản nó sao?” Mẹ cậu giận dữ nói.

Bà ngược lên nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Bạch Ký Minh hoàn toàn không nhớ gì chuyện ngày hôm qua, lúc mở mắt tỉnh giấc chỉ thấy đầu đau như búa bổ, đưa tay lên day day huyệt thái dương, chỉ thấy ngón tay mình tê dại.

Cậu đã uống nhiều quá, Bạch Ký Minh cười khỏ, khê dịch chuyển cơ thể nặng nề của mình, nhấc di động ở gần tủ đầu giường lên.

Trời đất, hơn mấy chục cuộc gọi nhỡ, tất cả đều của Liêu Duy Tín.

Thôi xong, lần này biết giải thích thế nào. Bạch Ký Minh có chút chột dạ, do dự một lúc mới quyết định ấn nút gọi lại. Chỉ sau một hồi chuông Liêu Duy Tín đã nhắc máy, anh thận trọng hỏi: “Sao rồi? Có đi bệnh viện không?”.

Bạch Ký Minh nhú mày nghĩ, đi bệnh viện làm gì? “Không”. Cậu nói: “Không sao, chỉ hơi khó chịu một chút”.

Đầu dây bên kia nghe rõ tiếng thở phào, sau đó đột nhiên cao giọng: “Bạch Ký Minh! Mẹ kiếp, giờ mới thấy khó chịu à, lúc nốc rượu sao không thấy khó chịu? Trừ nốc rượu ra thì em còn biết làm gì nữa? Em có biết em đã nôn cả ngày trời không? Còn nôn ra máu có biết không hả? Có phải em chán sống rồi? Không đúng, không phải em muốn chết, mà là muốn chọc anh tức chết đúng không! ! !”.

Cơn thịnh nộ của Liêu Duy Tín, đừng nói là Bạch Ký Minh, ngay đến bố mẹ anh ở tầng dưới cũng nghe thấy. Hai người đưa mắt nhìn nhau sửng sốt, không ngờ đứa con hòa nhã điềm đạm thường ngày, lúc điên tiết cũng... rất khủng bố...

Bạch Ký Minh không dám thở mạnh, hứng chịu cơn thịnh nộ của anh: “Anh dặn em thế nào? Không được cãi nhau với bố mẹ, không được cãi nhau với bố mẹ. Khốn kiếp, em coi anh như người chết phải không, hay coi lời nói của anh như trò đùa?!”.

“Cái đó...” Bạch Ký Minh lí nhí giải thích, “Em không cãi nhau... em chỉ ra ngoài uống chút rượu...”.

“Ha!, thế thì anh phải biểu dương em đúng không?”, Liêu Duy Tín vẫn chưa hả giận: “Không cãi nhau được em liền giở chiêu đối phó tiêu cực? uống rượu đến nổi chảy máu dạ dày, em giỏi thật đấy, em có biết bố mẹ em lo lắng chừng nào không? Em có biết anh lo lắng chừng nào không? Em làm ơn đừng có nông nổi nữa được không? Em muốn thế nào thì thế ấy à? Em nốc nhiều như vậy cho ai xem? Em định uy hiếp ai? Họ là bố mẹ em nên mới quan tâm lo lắng cho em. Nếu không thì ai thèm can thiệp chuyện của em? Nốc cho đến chết càng giúp trái đất này nhẹ hơn đấy. Làm gì cũng không nghĩ đến cảm nhận của người khác, tối qua lúc nghe điện thoại giọng bố em lạc cả đi, em có biết không?”.

Bạch Ký Minh cắn môi, cảm thấy việc làm của mình hết sức quá đáng.

“Anh nói cho em biết, em phải xin lỗi bố mẹ ngay, có nghe thấy không hả? Nuôi em lớn bằng từng này, là em nợ bố mẹ đấy!”

“Ừm.” Bạch Ký Minh khê trả lời: “Vây em cúp máy đây”.

“Cúp máy? Bạch Ký Minh! Em dám cúp máy hả?!” Đầu dây bên kia tưởng như Liêu Duy Tín đang nhảy dựng lên, tiếng bước chân bực bội đi lại khắp phòng.

“Thì em đi xin lỗi bố mẹ.” Bạch Ký Minh ngơ ngác khó hiểu.

“Bạch Ký Minh! Còn anh thì sao, còn anh thì sao? Mẹ kiếp, lương tâm em để đâu, anh không lo lắng chắc? Anh còn lo lắng hơn bố mẹ em, ít ra họ còn ở ngay bên em.”

“Ừm.” Bạch Ký Minh lại nằm xuống, tiếp tục nghe Liêu Duy Tín hăm dọa, “Bạch Ký Minh, em nghe cho kỹ đây! Sau này cấm không được uống rượu, nghe rõ không? Em còn dám uống rượu thì anh sẽ lột trần treo em lên đánh cho một trận”.

Bạch Ký Minh không nhịn được, phì cười.

“Em còn dám cười?! Mẹ kiếp em dám cười hả?” Liêu Duy Tín giậm chân tức giận, nếu Bạch Ký Minh đứng trước mặt anh lúc này, chắc anh sẽ bóp chết cậu, “Em tưởng anh đang đùa chắc? Em tưởng anh không dám chắc? Em có biết là, tối qua lúc nghe thấy mẹ em gào lên rằng em nôn ra máu, anh... anh lo gần chết...”.

Bạch Ký Minh cắn chặt môi, nghe giọng Liêu Duy Tín càng lúc càng thấp, trong lòng tràn ngập nỗi xót xa cảm động.

“Xin lỗi...” Cậu nói, “Duy Tín, em xin lỗi...”.

“Hừ” Liêu Duy Tín thở dài, “Em thì, chẳng bao giờ khiến anh yên tâm. Cứ thế này vài bận nữa, chắc anh suy nhược thần kinh mất”. Anh xả giận xong, ngữ khí cũng dịu lại, trở về là Liêu Duy Tín dịu dàng tâm lý thường ngày, “Bây giờ còn khó chịu không? Chốc nữa ăn chút gì đó, đừng ăn mì sợi hay cơm, mấy thứ đó không tốt cho dạ dày. Ăn chút đồ làm từ bột mì, dạ dày còn khó chịu thì đi bệnh viện kiểm tra xem sao, đừng cố chịu”.

“Ừm.” “Đồ xấu xa, chỉ biết ừm thôi.” Liêu Duy Tín cười, “Chuyện đâu đến nỗi lâm vào đường cùng, sao em không ôn hòa một chút? Mấy ngày Tết ở nhà chăm sóc bố mẹ, đợi về thành phố s chúng ta lại được ở bên nhau, không phải sao?”.

“Ừm.”

“Thôi, đi rửa mặt đi, rồi ăn sáng. Nhớ phải ngoan, đừng làm loạn lên nữa.”

“Ừm.”

“Không được nóng nảy, có gì thì từ từ nói.”

“Ừm.”

“Còn nữa.” Liêu Duy Tín cất giọng nghiêm túc, “Nhấn mạnh lần nữa, sau này không được uống rượu, một giọt cũng không”.

“Ừm.”

Nghe thấy có tiếng nói chuyện phát ra từ phòng Bạch Ký Minh, mẹ cậu liền vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Bà nấu một bát mì cho cậu, dùng bột và nước nóng để nấu, mềm mềm lại dễ tiêu hóa.

Bạch Ký Minh đánh răng rửa mặt xong bước ra từ nhà vệ sinh, hơi ngượng nghịu ngồi xuống bàn ăn, ngập ngừng

hồi lâu. Cuối cùng cậu cúi đầu, khẽ nói: “Con xin lỗi...”.

Mẹ cậu mấp má môi, nhưng cuối cùng không nói gì cả. Bố đưa chiếc thìa cho cậu, mỉm cười: “Đứa con ngốc nghếch, mẹ con cũng hơi lỗ lòi, con đừng để bụng làm gì. Thực ra, Duy Tín là một chàng trai tốt. Bố và mẹ đã bàn bạc kỹ rồi, con đi đi, đến Đường Sơn chơi vài hôm. Thế mà đã hơn chục năm trời, con cũng từng sống ở đó bảy tám năm, chắc không còn ấn tượng gì nữa đâu nhỉ?”.

Bạch Ký Minh giật mình ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy niềm sung sướng, toàn thân phấn khởi lạ thường. Cậu hết nhìn bố lại quay sang nhìn mẹ, có chút khó tin: “Thật không bố?”.

“Đứa ngốc này.” Ông xoa đầu cậu, cất cao giọng, “Đến đó chơi, nhớ chụp nhiều ảnh mang về cho bố xem. Từ khi rời khỏi đó, bố chưa quay lại lần nào”.

“Vâng ạ.” Bạch Ký Minh cười híp cả mắt, tiếp tục ăn hết bát mì.

Mẹ cậu thở dài, từ tốn nói: “Đừng quên mua chút quà biếu bố mẹ người ta. Chọn loại tốt ấy, đừng tiếc tiền. Không thể để người ta nói nhà chúng ta không biết phép tắc được”.

“Vâng ạ!”

Chương 32 :Trăm ngàn lần yêu em

Anh muốn bay qua xuân hạ thu đông

Bay qua trăm sông ngàn núi

Giữ trọn niềm hạnh phúc em dành cho anh

Anh muốn ngày ngày được ở bên em

Đêm đêm ôm em chìm vào giấc ngủ

Muốn trăm ngàn lần vẫn trọn đời yêu em.

Trăm ngàn lần vẫn trọn đời yêu em (Mai Diễm Phương)

Liêu Duy Tín đứng sau hàng rào bảo vệ, ánh mắt xuyên qua đám đông chen chúc, ngay lập tức nhìn thấy Bạch Ký Minh đang bước lên từ hầm đi bộ.

Anh tiến tới cầm lấy hành lý trong tay cậu. Chỉ có mấy ngày không gặp, Bạch Ký Minh đã gầy đi trông thấy, mặt mày mệt mỏi. Liêu Duy Tín cố lắm nhưng vẫn không kiềm chế nổi, đưa tay vuốt mái tóc người yêu, nhẹ nhàng hỏi: “Giường trên tàu không ngủ được à?”.

“Hả?” Bạch Ký Minh hơi sững người, ngạc nhiên hỏi lại, “Giường?”.

Liêu Duy Tín nhướn mày: “Đừng nói với anh là em mua vé ngồi đấy!”.

“Ừm.” Bạch Ký Minh nhún vai tỏ vẻ chẳng quan trọng, “Vé nào chả như nhau, cũng không mệt lắm”.

Liêu Duy Tín nhìn đôi mắt đỏ ngầu thiếu sức sống của cậu, ngao ngán thở dài. Bây giờ là hơn chín giờ sáng, hơn chín giờ tối qua Bạch Ký Minh lên tàu, tức là cậu đã ngồi mười hai tiếng trên đấy. Thế mà cậu còn nói được câu vé nào cũng như nhau.

Liêu Duy Tín trong lòng xót muốn chết, kéo Bạch Ký Minh lên chiếc ô tô chờ sẵn bên cạnh. Bạch Ký Minh lúc này lại rất hưng phấn, nhưng thấy trong xe có tài xế thì không nói gì, chỉ ngẩng nhìn khung cảnh lạ lẫm bên ngoài xuyên qua tấm cửa kính màu trà.

“Tại sao không mua vé giường nằm?” Liêu Duy Tín bứt rứt mãi chuyện này trong lòng.

“Có vé nằm sao? Nhân viên bán vé không nói.”

“Thế sao em không hỏi?” Liêu Duy Tín kích động hét lên trợn mắt nhìn Bạch Ký Minh, “Anh rất bần khoản em làm thế nào mà sống được đến hôm nay, em thật khiến người khác lo lắng”.

Bạch Ký Minh quay đầu lại không nói gì, chỉ nhìn anh, rồi bật cười. Liêu Duy Tín lúng túng trước nụ cười của cậu, chau mày hỏi: “Em cười cái gì?”.

“Không có gì.” Bạch Ký Minh cắn môi, vẫn cười nói “Không có gì”, rồi sau không tán gẫu nữa, quay ra chiêm ngưỡng thành phố. Liêu Duy Tín đang định lên tiếng, chợt cảm thấy bàn tay trái âm ẩm, thì ra bị tay phải của Bạch Ký Minh lặng lẽ nắm lấy.

Cũng không biết tại sao, sự sốt ruột mấy hôm nay của Liêu Duy Tín trong thoáng chốc đã biến mất không dấu vết. Anh cũng nắm chặt tay cậu, ngồi sát lại, giới thiệu những địa danh du lịch của Đường Sơn mà chiếc xe lướt qua.

Hai người đều có chút lơ đãng, chỉ thấy có một thứ cảm xúc lén lút được giấu kín đang dần dần tỏa ra, từng chút từng chút khiến con tim ngất ngây.

Liêu Duy Tín đưa Bạch Ký Minh đến một khu chung cư, Bạch Ký Minh hỏi: “Không phải anh kể nhà anh sống ở một tòa biệt thự sao?”. Liêu Duy Tín trợn mắt: “Em định cứ thế này mà đi gặp bố mẹ anh hả? Em không mệt à?”.

Bạch Ký Minh thở phào, như thể trút được gánh nặng, nhưng vẫn đắn đo: “Đến nơi mà không đi chào hỏi bố mẹ luôn, như thế có vô lễ quá không?”.

“Yên tâm đi.” Liêu Duy Tín cười khoác vai cậu, lôi cậu lên trên, “Anh không nói với họ hôm nay em đến”. Bạch Ký Minh lúc này mới yên tâm, đi theo Liêu Duy Tín vào phòng.

Liêu Duy Tín đặt hành lý xuống đất, Bạch Ký Minh đóng cửa lại. Hai người cứ đứng giữa phòng khách như thế nhìn nhau. Liêu Duy Tín khẽ thở dài, chậm rãi mở rộng hai tay. Bạch Ký Minh lao vào vòng tay anh.

17. Chương 33 + 34

Một lúc lâu, không ai nói gì cả, chỉ lặng yên nghe hơi thở người kia vang lên rõ ràng bên tai. Họ ôm chặt nhau, ngực kề ngực, tựa như có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương.

Liêu Duy Tín hôn lên trán Bạch Ký Minh, nói khẽ: “Mệt lắm không?”. Bạch Ký Minh gật đầu. Liêu Duy Tín dùng tay đỡ cậu, nói: “Em bỏ đồ đạc ra đi, anh đi pha nước tắm cho em”.

Lúc hai người sống chung ở thành phố s, Bạch Ký Minh không thích dùng bồn tắm. Cậu thấy như vậy quá lãng phí nước, còn phiền phức nữa. Cậu thích dùng vòi hoa sen hơn, dội một cái là xong. Nhưng hôm nay, Liêu Duy Tín nghĩ để cậu tắm bồn thì sướng khoái hơn, vì cậu đang rất mệt.

Liêu Duy Tín điều chỉnh nước hơi nóng một chút, đây là bồn tắm mát xa tạo sóng, anh đổ thêm chút muối tắm chuyên dùng để tạo cảm giác thư giãn.

Trong lúc anh đang thử độ ấm của nước, thì Bạch Ký Minh lững thững bước vào, ôm anh từ đằng sau, áp mặt lên lưng anh.

“Mau cởi đồ ra, tắm xong mới ngủ ngon được.” Liêu Duy Tín vỗ nhẹ lên bàn tay đang quàng trước ngực mình.

“Cởi giùm em.” Bạch Ký Minh lười biếng nói.

Đồ ngực xấu xa, còn giở trò làm nũng? Liêu Duy Tín kéo cậu ngồi lên đùi mình, lần lượt cởi hết quần áo cậu ra. Chuyện này anh đã quá quen thuộc, không hề gặp khó khăn gì. Sau đó đỡ cậu ngồi xuống bồn. Anh cũng cởi đồ, chui vào giúp cậu tắm.

Bạch Ký Minh ngồi yên trong lòng anh, ngoan ngoãn để anh kỳ cọ, ánh mắt chăm chú theo dõi bọt sữa tắm trên tay.

Liêu Duy Tín thấy cậu ủ rũ không vui, không cần hỏi cũng biết đang có chuyện trong lòng. Giúp Bạch Ký Minh gội đầu xong, anh hỏi: “Có nhớ anh không?”.

Bạch Ký Minh gật đầu, rồi tựa lên vai anh. Liêu Duy Tín vỗ về lưng cậu, khẽ hỏi: “Sao thế? Không vui à?”.

Bạch Ký Minh lắc đầu, nhưng không lên tiếng. Liêu Duy Tín cũng không hỏi nữa, chỉ ôm chặt cậu. Mãi lâu sau, mới nghe cậu nói: “Mẹ mắng em”.

Quả nhiên là có chuyện. Liêu Duy Tín hôn lên tóc cậu: “Mẹ em nói gì?”.

“Mẹ bảo em không biết nhục, không biết xấu hổ.” Cơ thể cậu cứng lại.

Liêu Duy Tín thầm thở dài, câu nói này khó nghe quá. Bạch Ký Minh từ bé đã ngoan ngoãn hiền lành, chưa từng gây sự với ai, ngay cả mấy câu trách cứ nặng nề cậu cũng hiếm khi phải nghe, đừng nói gì bị mắng với ăn đòn. Lòng tự trọng quá lớn, cậu đương nhiên không chịu nổi những lời như thế, chẳng trách bỏ đi tìm rượu giải sầu. Nhưng, đó là mẹ của cậu, chẳng lẽ mình lại đổ thêm dầu vào lửa?

“Thôi.” Liêu Duy Tín cười khẽ, đỡ cậu dậy, “Em rộng lượng chút là được. Lời nói lúc mẹ đang giận mà em cũng để trong lòng mãi sao? Lúc giận ai chẳng nói lung tung, chuyện qua rồi thì thôi, chẳng nhẽ em định ghi nhớ cả đời? Mẹ em có nói em vài câu đã sao. Em còn so đo làm gì?”.

“Nhưng...”, trong lòng Bạch Ký Minh vẫn không thoải mái.

“Thôi, tính toán làm gì, em thật khó chiều, hồi trước em chửi anh thậm tệ, anh cũng có tính sổ được với ai đâu?”

“Em chửi anh lúc nào? Anh đừng có nói lung tung.” Bạch Ký Minh bắt đầu trợn mắt.

“Áy áy, bây giờ không chịu thừa nhận hả? Hồi anh theo đuổi em còn gì.”

“Hồi anh theo đuổi em?”

“Thì cái hôm anh vất vả mang bữa sáng đến cho em, bị em tổng tiền không thương tiếc.”

“Hứ, em đã nói gì? Em muốn anh thế nào?”

“Em bảo anh đừng có phí công vô ích, em sẽ không bao giờ ở bên anh. Còn nữa, em bảo chẳng cần anh quan tâm, một mình em sống vẫn rất vui vẻ. Em còn nói, sai lầm lớn nhất đời em là gặp anh.”

“Hả? Không phải chứ...” Bạch Ký Minh nhú mày, có chút thiếu tự tin, “Em... đã nói vậy à?”

Liêu Duy Tín nhìn thẳng mắt cậu, kiên định gật đầu.

“Ồ.” Bạch Ký Minh cúi mặt cắn môi.

Liêu Duy Tín cười, xoa xoa mái tóc ướt sũng của cậu: “Thế đấy, lúc em nói lời tàn nhẫn, có thể khiến anh tức muốn chết. Em xem anh đâu có dễ trong lòng”.

“Thế này còn dám bảo là không dễ trong lòng à?” Bạch Ký Minh dờ khóc dờ cười, “Anh còn nhắc lại nguyên văn lời của em còn gì”.

Liêu Duy Tín nháy mắt gian xảo: “Biết sao được, yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi, anh đành phải coi như vậy bởi vì em yêu anh. Bằng chứng Bạch Ký Minh yêu anh, đương nhiên anh phải ghi nhớ trong lòng rồi”.

“Hứ, anh thật không biết xấu hổ, có cần mới yêu anh.”

“Em xem, em xem.” Liêu Duy Tín lập tức nắm được thóp, “Em cũng bảo anh không biết xấu hổ. Ôi, linh hồn bị tổn thương của anh, ôi, trái tim yếu đuối của anh...”. Trong khi anh đang mải than trời kêu đất, không đề phòng bất ngờ bị Bạch Ký Minh nhéo một cái, liền “Au!” gào lên: “Bạch Ký Minh! Em định mưu sát chồng hả?”.

Hai người đùa giỡn một lúc, Liêu Duy Tín thấy Bạch Ký Minh dip cả mắt lại, biết cậu mệt rồi. Anh dội sạch người cho cậu, lấy khăn lau khô rồi đỡ cậu lên giường.

Kéo rèm cửa dày cộm lại, căn phòng đột nhiên yên tĩnh lạ thường. Bạch Ký Minh không mặc gì rúc trong tấm chăn ấm áp, khoan khoái ngáp dài mấy cái, rồi co thành một đống, mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Liêu Duy Tín lặng lẽ bước ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại, vào phòng khách cầm điện thoại lên, chán chừ một chút, quyết định ấn số: “Cháu chào chú, cháu là Liêu Duy Tín - Dạ, vâng, đến nơi rồi ạ, vừa mới đến, không xảy ra chuyện gì ạ - Chúng cháu vừa về đến nhà, Ký Minh tắm rồi ạ, sợ chú lo nên cháu gọi điện về báo - Vâng, cháu biết rồi ạ, cháu sẽ chăm sóc cho cậu ấy - Cháu chào chú, chú nhớ giữ gìn sức khỏe”.

Liêu Duy Tín cúp máy, thở phào, nhẹ nhàng mở cửa, bước đến cạnh giường.

Bạch Ký Minh đang ngủ say.

Từ hôm Liêu Duy Tín rời đi, cậu chưa ngủ ngon một đêm nào, lang thang hai ngày trời ở bên ngoài, lại bị nôn vọt và thêm một ngày, cho đến hôm nay, được ở cạnh người yêu, cậu mới ngủ yên lành.

Liêu Duy Tín tiến lại gần, nhìn Bạch Ký Minh đang tựa đầu vào mép gối, miệng hơi há, đôi lông mày giãn ra, vừa yên tĩnh vừa hiền lành. Liêu Duy Tín khẽ véo mũi cậu, cười nhẹ: “Cậu ngốc xấu xa bướng bỉnh của tôi”.

Chương 33 : Đều là tình yêu

Chỉ cần ở bên anh là em yên tâm

Cả hai mươi tư tiếng cũng không chán

Chỉ cần nghĩ đến anh là em thấy vui

Ngân nga giai điệu em thích nhất.

Tất cả đều là tình yêu (Lương Tịnh Như)

Bạch Ký Minh ngủ một giấc dài hiếm thấy. Liêu Duy Tín ra ngoài bận chút việc, lúc về đã hơn hai giờ chiều, cậu vẫn chưa dậy. Liêu Duy Tín sợ cậu đói, gọi một suất cháo thịt nạc với trứng muối, dặn người ta

nấu như một chút, đồ dành đánh thức Bạch Ký Minh, đút cho cậu từng thìa một, được hơn nửa bát rồi đỡ cậu vào phòng vệ sinh, cuối cùng lại đặt cậu lên giường ngủ tiếp.

Tối đến Bạch Ký Minh lại dậy, nhưng vẫn chưa tỉnh táo lắm, cứ nằm ì trên lưng Liêu Duy Tín. Mới ăn một được một ít, nói vài ba câu, chưa đầy chín giờ đã lại ngủ tiếp.

Đến tận sáng hôm sau, Bạch Ký Minh mới hoàn toàn tỉnh táo. Ánh nắng hắt qua rèm cửa, cho thấy ngoài trời đã sáng, chắc tầm bảy tám giờ. Quay sang, Liêu Duy Tín đang duỗi chân duỗi tay ngủ bên cạnh. Chăn đắp kín mít, chỉ hở mỗi cái mặt.

Bạch Ký Minh nằm nghiêng về phía Liêu Duy Tín. Nhìn cái đầu hơi lệch sang một bên của anh, đáng ngủ như một đứa trẻ. Bạch Ký Minh mỉm cười, bất giác đưa ngón tay chạm vào vầng trán rộng của anh, dần dần di chuyển xuống lông mi, sống mũi. Bạch Ký Minh liếm môi, hôn nhẹ lên trán anh. Sự đụng chạm ấm áp đó làm cậu đột nhiên cảm thấy con người đang nằm kế bên này không phải là mơ. Sự cô đơn lẻ loi mấy ngày nay, cả nỗi nhớ nhung vô tận, giống như lớp bụi phủ lâu ngày trong đáy tim, bị cơn gió ấm áp thổi bay không để lại dấu tích.

Bạch Ký Minh một tay chống cằm, tay kia lấy ngón trỏ chạm nhẹ vào môi anh, nụ cười hiện rõ trên khuôn mặt. Ngón tay di chuyển xuống dưới, vẽ mấy vòng tròn quanh vết hằn anh, sau đó từ từ chui vào trong chăn.

Liêu Duy Tín tóm gọn ngón tay nghịch ngợm kia, trợn mắt hừ cậu: “Dậy rồi hả? Khỏe lại rồi? Rảnh rồi quá phải không?”. Bạch Ký Minh không nói gì cười híp mắt, ngẩng đầu hôn lên môi anh.

Đó là một nụ hôn nồng cháy triền miên, không cần lời nói, tất cả nhớ nhung, lo lắng, an ủi, vui sướng hòa tan trong một nụ hôn.

Khi nụ hôn kết thúc, hai người im lặng nhìn nhau, có thể nhìn thấy nỗi khao khát trong ánh mắt đối phương.

Liêu Duy Tín khẽ môi lên vành tai cậu, vừa hôn vừa hỏi khẽ: “Có nhớ anh không?”.

Cơn nhột làm Bạch Ký Minh co rúm lại, nép sát vào Liêu Duy Tín hơn. “ừm”, cậu khẽ đáp lại, giọng nói mềm nhũn, nghe như đang làm nũng hơn là trả lời.

Liêu Duy Tín cười, miệng lẩm bẩm: “Đồ xấu xa, xấu xa...”. Anh lật người Bạch Ký Minh, để cậu nằm sấp trên giường. Anh nói: “Không được động đây, ngoan chút nào”, sau đó âu yếm vành tai cậu.

Bạch Ký Minh co hai tay, đặt ở hai bên đầu. Cậu nhắm mắt, cảm nhận đôi môi ẩm ướt mềm mại của Liêu Duy Tín, đang nhẹ nhàng chạm vào cổ mình. Bàn tay anh chậm rãi vuốt ve cơ thể cậu.

Đó là chỗ nhạy cảm của Bạch Ký Minh, cậu buột miệng rên lên một tiếng, toàn thân cong lên. Bạch Ký Minh giật mình, cả người không tự chủ run lên nhẹ nhẹ. Cảm giác ấm áp sau lưng lan dần xuống dưới khoáy cảm dâng lên như thủy triều, cuốn phăng chút lý trí còn sót lại của Bạch Ký Minh. Cậu khổ sở cựa quậy khiến Liêu Duy Tín cảm nhận rõ ràng sự ham muốn của người yêu.

Sự hòa hợp quen thuộc lâu ngày mới có được, khiến hai người đồng thanh thở hắt một tiếng. Liêu Duy Tín tiếp tục ôm cậu, thì thào trong cơn say: “Ký Minh... Ký Minh... anh yêu em...”.

Tỉnh dậy từ cơn mê muội gần như bất tận, Bạch Ký Minh phát hiện Liêu Duy Tín vẫn đang đè lên người mình, đầu anh gối lên vai cậu, miệng không ngừng thở dốc. Bạch Ký Minh không nói gì, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc anh.

Liêu Duy Tín nhướn người, ngón tay ấn mũi cậu, cười nói: “Chủ động dụ dỗ người ta, nhiệt tình quá đấy”.

Bạch Ký Minh chau mày: “Anh xuống ngay, đè chết em rồi”.

“Ai nha!” Liêu Duy Tín trợn mắt, dài giọng kêu, “Mới đó đã trở mặt rồi, lúc nãy dùng đến anh sao không đuổi anh xuống? Hừ, sớm biết thế này thì phải mặc kệ em, để em bí bách chết luôn”.

“Đây không gọi là trở mặt, mà là qua cầu rút ván.” Bạch Ký Minh cười hì hì.

Liêu Duy Tín lườm cậu, buông tay một cái, toàn thân nằm đè lên người cậu. Bạch Ký Minh kêu một tiếng, nổi giận: “Anh định đè chết em thật hả?”.

Liêu Duy Tín nhắm mắt, vẻ mặt đầy hưởng thụ: “Dễ chịu thật, đúng là nằm trên vãn sướng nhất”.

Bạch Ký Minh bĩu môi, không thèm nói nữa. Liêu Duy Tín ti hí một mắt, nhìn cậu, cười nói: “Sao không nói gì nữa? Đang đợi em rút ván đây”. Bạch Ký Minh bực bội cầu nhàu: “Bị đè bẹp rồi...”.

Liêu Duy Tín giật mình nói: “Thì ra là thế”. Giờ một ngón tay vừa chọc vừa sờ cơ thể cậu, Bạch Ký Minh cố nhịn không hé răng. Liêu Duy Tín làm bộ bắn khoả hỏi: “Con lợn này bao tiền một cân nhỉ? Hơi gầy, sớm biết thế phải cho ăn nhiều một chút, chỉ ngủ mà không ăn cũng không ổn, sờ chẳng thích tẹo nào. Ồ, bên dưới còn đỡ, chỉ không biết...”.

Bạch Ký Minh không đợi anh nói hết, giờ chân đạp anh xuống đất luôn.

Đến khi hai người nghĩ tới chuyện chính phải làm, đánh răng rửa mặt thay quần áo xong đã mười một giờ hơn. Liêu Duy Tín lôi Bạch Ký Minh ra bãi đỗ xe, bắt đầu hành trình ra mắt bố mẹ Liêu Duy Tín.

Bạch Ký Minh đang loay hoay cài dây an toàn thì Liêu

Duy Tín chìa di động ra: “Gọi cho bố mẹ em, đừng để họ lo lắng”.

“Lo lắng cái gì chứ, có phải trẻ con nữa đâu, không cần.” Bạch Ký Minh xì mặt.

“Bảo em gọi thì cứ gọi đi, sao lại không hiểu chuyện thế nhỉ?” Lần này Liêu Duy Tín không chiều cậu, tự mình ấn số, “Tối qua anh đã gọi cho bố em rồi, cứ theo tính khí của em thì chuyện còn tệ hơn. - A lô, vâng, là chú ạ, cháu là Duy Tín đây. Ký Minh đang ngồi bên cạnh cháu, chú đợi một chút ạ...”. Đưa di động cho Bạch Ký Minh xong, anh bắt đầu khởi động xe.

Bạch Ký Minh cầm lấy điện thoại, vâng dạ vài tiếng, lại là những câu dặn dò quen thuộc: “Đến nhà người ta đừng tùy tiện quá, phải ý tứ một chút, nhớ mặc áo ấm, đừng để bị cảm lạnh”. Khó khăn lắm bố cậu mới chịu cúp máy, Bạch Ký Minh ném di động sang một bên.

Liêu Duy Tín thấy cậu ngồi không thì tiếp tục dặn dò: “Sau này mỗi tuần phải gọi về nhà một lần, hằng năm đến ngày của Bố, ngày của Mẹ đều phải về nhà. Cuối tháng phải nhớ gửi thuốc bổ về nhà, mỗi năm đưa bố mẹ đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe toàn diện. Làm con phải ra dáng con một chút, rõ chưa?”. Bạch Ký Minh ngoan ngoãn gật đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội nói: “Đúng rồi,

đừng tới nhà anh vội, em còn chưa mua quà biếu bố mẹ anh”. Mặc dù cậu không thích tiệc tùng, cho dù không hiểu đối nhân xử thế cũng biết rằng tay không đến ra mắt bố mẹ người yêu thì không hay ho gì.

Liêu Duy Tín cười: “Đợi em nhớ ra thì đã đến Tết Công gô. Quà anh mua sẵn rồi, rượu và thuốc lá ở ghế sau, chốc em cầm vào nhà, có lòng là được, bố mẹ anh không chấp nhặt đâu”.

Bạch Ký Minh giờ mới yên tâm, cười hi hi xoa đầu Liêu Duy Tín: “Ừm, chồng thật lợi hại”.

“Biến ngay.” Liêu Duy Tín không chút cảm kích, “Anh là cún con nhà em chắc”.

Chương 34: Chỉ cần có em

Anh có thể vứt bỏ cả thế gian này.

Ít nhất vẫn còn có em đáng để anh trân trọng

Em ở đây

Chính là kỳ tích của đời anh.

Ít nhất vẫn có em (Sandy Lam)

Mẹ Liêu Duy Tín là một người rất dịu dàng, có khí chất thanh tao của phụ nữ Giang Nam. Trước khi nghỉ hưu bà là một y tá, ăn nói từ tốn nhẹ nhàng, cũng không hay mở miệng, chỉ mỉm cười nhìn con trai và Bạch Ký Minh đứng bên cạnh.

Chồng bà là một người đàn ông phóng khoáng, mang đậm khí khái của người phương Bắc. Nói cười ha hả, giọng điệu hài hước, nhìn vấn đề một cách sáng suốt. Từng động tác của ông đều toát lên sự tự tin và lão luyện của một người đàn ông chín chắn.

Có thể nhận ra, Liêu Duy Tín chịu ảnh hưởng rất lớn từ người bố, nhưng không phải là mô phỏng lại hoàn toàn. Trên người anh, đồng thời toát lên sự dịu dàng tâm lý thấu hiểu người khác của mẹ và sự chững chạc, bao dung cởi mở của bố.

Mối quan hệ giữa hai bố con anh giống như những người bạn. Họ cùng nhau chia sẻ gánh vác một vài thứ, không hề câu nệ. Có lúc hai người cùng nhất trí một quan điểm, có lúc lại thẳng thắn phân tích cách nhìn của mình. Điều này Bạch Ký Minh chưa từng trải qua. Từ nhỏ cậu đã không trò chuyện nhiều với bố, chuyện gì cũng chôn giấu trong lòng. Vì thế lúc này, nhìn thấy bố con Liêu Duy Tín cười đùa trêu chọc nhau, cậu cảm thấy vừa kinh ngạc vừa thú

Một bữa cơm kéo dài suốt hai tiếng mà vẫn chưa kết thúc. May mà hôm nay họ ăn lẩu - đây là ý tưởng của Liêu Duy Tín, đơn giản vì Bạch Ký Minh thích ăn lẩu nhất - nên không lo thức ăn bị nguội mất. Chỉ phiên chị Trương - người giúp việc, chốc chốc lại chạy vào bếp, tắt bật một hồi rồi bê ra đủ các loại thịt và rau củ bày lên bàn.

Bạch Ký Minh nhớ lời dặn của Liêu Duy Tín, không dám uống rượu, chỉ uống nước ép hoa quả. Ba người còn lại uống rượu vang, không khí bữa cơm rất ấm áp vui vẻ. Bạch Ký Minh tròn mắt lắng nghe bố Liêu Duy Tín công bố những chuyện mất mặt của anh: lần đầu tiên tập đi xe đạp, đâm thẳng vào cầu môn, lập một cú “vào” hoàn hảo; lần đầu tiên tập trượt tuyết, trong lúc mất tự chủ đã lao thẳng vào gốc cây, miệng vẫn hét “Cây! Cây!”; chưa đầy hai tuổi, được giao trọng trách tham gia lễ giường đệm(*) cho cô dâu chú rể, không ngờ cậu bé chơi mệt quá ngủ luôn trên giường người ta, còn tè dầm một bãi to; về quê ngoại chơi, đi tắm ở hồ, bị vịt đuổi theo khắp sân...

Bạch Ký Minh nghe mà cười đau cả bụng, không ngồi thẳng được. Bố Liêu Duy Tín có tài ăn nói, miêu tả sinh động như thể câu chuyện đang diễn ra ngay trước mắt.

Liêu Duy Tín mặt mày biến sắc, lúc đỏ lúc trắng, dở khóc dở cười nói: “Thôi đi bố! Lịch sử vẻ vang của con mà sao bố nhớ kỹ thế”.

“Đương nhiên phải nhớ chứ.” Bố anh cười ha hả, “Đợi lúc nào con không nghe lời, sẽ dùng để dạy bảo con”.

“Bố như thế mà là dạy bảo con à, rõ ràng là tiếp tay cho Ký Minh.”

Bạch Ký Minh nghe không hiểu, kinh ngạc nhìn anh. Liêu Duy Tín cười nói: “Chuyện đáng xấu hổ của con, bây giờ Ký Minh đều biết cả rồi. Hình tượng oai phong lẫm liệt của con trong mắt Ký Minh bị rớt giá thảm hại, sau này con biết cai quản gia đình thế nào đây, Ký Minh không sợ con nữa rồi”.

Nghe anh nói xằng nói bậy, Bạch Ký Minh vừa tức vừa xấu hổ, giơ chân đạp anh một cái. Có điều nền nhà trải thảm sợi, hai người đều không đi giày, cú đạp của cậu yếu ớt như thể đang làm nũng.

Bạch Ký Minh đang định rút chân về, thì bị bàn chân Liêu Duy Tín chặn lại, chỉ cảm thấy hơi ấm từ bàn chân anh xuyên qua tất, truyền sang bàn chân cậu, rất ấm áp.

Bạch Ký Minh không nói gì, để mặc cho anh giẫm lên, cúi đầu vào bát tập trung ăn cơm.

Bố mẹ Liêu Duy Tín đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười đứng dậy: “Thôi hai đứa cứ từ từ ăn, Ký Minh cháu ăn nhiều vào, đừng làm khách”.

Bạch Ký Minh vội vàng đứng dậy: “Cô chú đã thôi rồi ạ?”.

“Ừ, cô chú ăn no rồi, vào phòng xem ti vi một lát, cháu ăn tiếp đi, mặc kệ cô chú.”

Bạch Ký Minh còn định nói thêm mấy câu khách sáo, đã bị Liêu Duy Tín kéo xuống ghế: “Đều là người một nhà cả, em khách sáo làm gì”. Bố mẹ anh tươi cười đi lên lầu. Bạch Ký Minh lườm anh một cái, bắt đầu thu dọn bàn ăn.

Liêu Duy Tín hỏi: “Em làm gì đấy?”.

“Ăn no rồi, không rảnh mà nghe anh nói nhảm.”

Chị Trương đứng cạnh vội nói: “Cứ để cho tôi, hai cậu lên nhà nghỉ ngơi đi”.

Bạch Ký Minh không chịu để mình chị Trương dọn dẹp, nói gì cũng phải bê một đồng bát đĩa vào nhà bếp rửa.

Liêu Duy Tín cũng giúp chị Trương dọn bàn ăn, lúc đi đến cửa nhà bếp thì thấy Bạch Ký Minh đang cầm khăn tắm nước rửa bát chà quanh bát đĩa, hai tay dính đầy xà phòng.

Chị Trương đứng một góc, hết nhìn phải lại nhìn trái, thấy bản thân đang làm kỳ đà cản mũi thì buông tay bỏ ra ngoài, để mặc hai chàng trai bận rộn trong bếp.

Hai người không chú ý đến sự biến mất của chị Trương, Liêu Duy Tín chậm rãi tiến lại sau lưng người yêu, ôm cậu từ đằng sau, thì cầm lên vai cậu, hôn lên vành tai cậu.

“Làm cái gì thế?” Bạch Ký Minh cười quay đầu tránh né, “Mau phụ em rửa bát đi”.

Liêu Duy Tín chấp nhận số mệnh, bắt đầu cầm bát đĩa xả nước. Bỗng nhớ ra gì đó, anh cười hỏi: “Còn nhớ vào ngày thứ hai chúng ta quen nhau, em vào bếp nấu cơm, ăn xong chúng ta cũng như thế này. Lúc đó em bắt anh phải phụ em rửa bát, sao lại thản nhiên như không thể được?”.

Bạch Ký Minh liếc xéo: “Lên giường với nhau rồi, còn giả bộ thẹn thùng cái gì?”.

“Ha ha.” Liêu Duy Tín cười, “Chắc, em có biết lúc đó anh nghĩ gì không?”.

Bạch Ký Minh bận rộn rửa bát đĩa, chẳng rảnh rồi tiếp chuyện anh.

Liêu Duy Tín thở dài, nói: “Lúc đó anh nghĩ, sao lại có một người tốt thế này, vừa biết nấu ăn, vừa chăm chỉ. Ai mà cưới được cậu ta, thì hạnh phúc biết bao”.

Bạch Ký Minh nghe anh nói ngon nói ngọt, mặc dù không lên tiếng, nhưng môi đã cong lên cười.

Liêu Duy Tín dùng khuỷu tay khẽ đẩy cậu: “Này, lúc đó em nghĩ gì?”.

Bạch Ký Minh không nói.

“Có phải em nghĩ là, người đàn ông này thật tuyệt vời, vừa đẹp trai vừa tốt bụng, quả là hiếm có.” Liêu Duy Tín tự tăng bốc mình, Bạch Ký Minh ném cho anh một cái nhìn khinh bỉ, chau mày nói: “Anh thực sự muốn biết có phải không?”.

“Ừ, nói anh nghe đi.”

Bạch Ký Minh cúi mặt, thông thả nói: “Em nghĩ là, đêm qua mới làm có ba hiệp đã kiệt sức, có phải người đàn ông này có vấn đề sinh lý không?”.

“Bạch Ký Minh!” Liêu Duy Tín tức muốn ói máu.

Đêm hôm đó, Liêu Duy Tín đã dùng hành động thực tế chứng minh khả năng sinh lý của mình cho Bạch Ký Minh xem. Kết quả, mừng năm Tết, mặt trời đã lên cao rồi, hai người vẫn chưa tỉnh giấc.

Bố mẹ Liêu Duy Tín dậy từ sớm, ăn sáng xong đã lên đường chúc Tết họ hàng bạn bè. Bạch Ký Minh nằm ườn trong chăn không chịu dậy, Liêu Duy Tín cũng mặc kệ cậu. Đến lúc bụng sôi ùng ục, hai người mới mò dậy đánh răng rửa mặt, xuống lầu ăn bữa trưa.

Kế hoạch ban đầu của Liêu Duy Tín là đưa Bạch Ký Minh đi thăm thú một vòng Đường Sơn, giờ thì hoàn toàn đổ bể. Liêu Duy Tín nghiêng răng nói: “Đồ xấu xa, đều tại em cả”.

Bạch Ký Minh cười thích thú: “Trách em gì chứ, chỉ có thể trách anh quá khỏe”.

“Hừ.” Liêu Duy Tín nghĩ một chút, quyết định phải xóa mờ ấn tượng không tốt mà bố anh gây ra ngày hôm qua, anh đứng dậy lấy album, cúp vàng, bằng khen bày la liệt trên bàn, tự đắc nói: “Nhìn xem, chồng của em là một người lợi hại như thế nào”.

Bạch Ký Minh bĩu môi, khinh thường nói: “Chỉ là mèo mù vớ cá rán, có gì đáng tự hào?”. Nói thì nói vậy, nhưng cậu vẫn cầm album lên xem từng tấm một.

Liêu Duy Tín phấn khởi kể cho cậu nghe những kỷ niệm trước đây của mình. Hai người ngồi ở nhà suốt một ngày, chiều tối bố mẹ Liêu Duy Tín về, Bạch Ký Minh vẫn chưa đi ra khỏi cửa một bước. Bố anh cười

bảo: “Con cũng nên đưa Ký Minh ra ngoài chơi, chẳng nhẽ đến Đường Sơn chuyến này, chỉ nhớ mỗi phòng nhà mình thôi sao?”.

“Vâng ạ.” Liêu Duy Tín lôi Bạch Ký Minh ra cửa, lấy áo khoác từ móc xuống, “Đi nào, đưa em đến trường cũ của anh chơi”.

Chị Trương nhắc nhở: “Đừng đi xa quá nhé, sắp nấu xong rồi”.

Hai người gật đầu đi ra ngoài.

Trường cũ của Liêu Duy Tín cách nhà anh không xa, cũng không quá lớn, chỉ có hai tòa nhà, xung quanh toàn cây to, nhưng lá đã rơi hết rồi. Quanh cảnh phương Bắc là vậy, đến mùa đông trông rất tiêu điều.

Sau khi chào hỏi thầy giáo trực ban, Liêu Duy Tín dẫn Bạch Ký Minh đi dạo một vòng quanh trường.

Dưới sự chỉ huy của thầy giáo, anh đã từng cúi lưng nhỏ cỏ trên sân tập; vì ngọn cỏ đỏ dành cho người thắng cuộc, anh đã từng trần trọc giữa đêm suy nghĩ làm sao để trở thành người tốt làm việc tốt; cũng từng ôm đồng đội khóc hết nước mắt vì thua trận; cũng từng múa côn giả vờ làm Quách Tĩnh với Hồng Thất Công... Thời niên thiếu đã qua, trong niềm phấn khởi sung sướng, hoặc rầu rĩ u buồn, đều diễn ra tại đây.

Bạch Ký Minh im lặng lắng nghe, thi thoảng mỉm cười một cái. Hai người bước đến góc khuất trên sân tập, chỗ đó có một hố cát và mấy thanh xà đơn xà kép. “Đúng rồi.” Liêu Duy Tín hỏi cậu, “Bố em bảo em từng sống ở Đường Sơn tám năm, đúng không? Học trường tiểu học nào thế?”.

Bạch Ký Minh lắc đầu: “Ai mà nhớ được, hình như tên là trường tiểu học Nam Phúc Trang”.

“Nam Phúc Trang?” Liêu Duy Tín nhú mày, không có ấn tượng gì lắm, “Không sao, anh sẽ hỏi bố, chắc ông biết. Để hôm nào đưa em đi xem”.

Bạch Ký Minh cười: “Đi xem cái gì? Em chẳng nhớ gì cả, có gì đáng xem chứ?”.

“Em thật là...” Liêu Duy Tín á khẩu, chưa từng gặp ai lạnh lùng như cậu. Anh dùng hai tay lấy đà, nhảy lên thanh xà kép ngồi, thở dài: “Thôi, chuyện ngày trước anh không bận tâm nữa. Chuyện sau này, đằng nào cũng có anh đây, chẳng cần em nhớ gì cả. Nếu em quên, anh sẽ nhắc cho em nhớ”

Bạch Ký Minh cúi đầu, đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp lạ thường. Cậu khẽ đưa tay đặt lên mu bàn tay đang nắm xà kép của anh.

“Chà.” Liêu Duy Tín cười nói, “Con người thật thú vị. Lúc nhỏ hai ta đều lớn lên ở Đường Sơn, ở gần nhau vậy mà chẳng gặp mặt lần nào. Phải đợi đến lúc cùng chạy về thành phố s mới quen. Em bảo, đây gọi là gì?”.

Đây gọi là gì? Bạch Ký Minh ngẩng đầu, nhìn nụ cười mãn nguyện của anh dưới ánh hoàng hôn đỏ rực. Cậu khẽ cong môi, không nói, ánh mắt chan chứa âu yếm yên bình.

18. Ngoại Truyện 1

Liêu Duy Tín giơ tay ra: “Lên đây đi”.

Bạch Ký Minh lấy đà nhảy lên, ngồi bên cạnh Liêu Duy Tín.

Liêu Duy Tín một tay đặt trên thanh xà, một tay ôm trọn bờ vai người yêu. Họ không nói gì, ngắm nhìn hoàng hôn giăng khắp trời, phủ kín dãy núi xa xa, men theo ráng chiều xuống núi trở nên u ám mờ ảo...

Câu chuyện của chúng ta, đến đây là kết thúc. Dĩ nhiên, hai người họ sẽ còn gặp phải nhiều thử thách, sẽ còn cãi nhau, sẽ còn vui vẻ, sẽ còn đau khổ, sẽ còn nhung nhớ... Những thứ “sẽ còn” này chính là lời chúc thích ngọt ngào cho cuộc sống hạnh phúc sau này của họ.

Chỉ cần còn yêu nhau, chỉ cần có em ở bên cạnh.

(*) Lễ giường đệm: vào ngày đầu tiên sau khi cưới, một đứa bé kháu khỉnh đáng yêu xuất thân trong gia đình đầm ấm hạnh phúc, được đặt lên giường cô dâu để lần qua lần lại.

Ngoại truyện 1

Nhật ký bị ốm

Bạch Ký Minh đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, đột nhiên điện thoại vang lên, là Liêu Duy Tín: “Ký Minh”. Giọng anh rất lạ, “Em đi taxi về được không? Hình như anh bị sốt rồi”.

Bạch Ký Minh lập tức đứng bật dậy: “Anh đang ở đâu?”.

“Ở nhà.” Liêu Duy Tín uể oải trả lời, “Hơi khó chịu trong người”.

“Được rồi, em về ngay đây.” Bạch Ký Minh cúp máy, lao ra ngoài bắt taxi về.

Liêu Duy Tín bình thường rất khỏe mạnh, có điều anh

không nói cho Bạch Ký Minh biết, cứ mỗi năm đông đến anh đều bị sốt một lần. Năm nào cũng vậy, cực kỳ chuẩn.

Bạch Ký Minh về đến nhà, thấy Liêu Duy Tín đang nằm trên giường, mặt đỏ bừng. Cậu tiến lại sờ trán anh, quả nhiên là bị sốt. Cậu lấy thuốc hạ sốt từ ngăn kéo ra, đưa nước cho Liêu Duy Tín uống: “Cảm thấy thế nào? Có cần đi bệnh viện không?”.

Liêu Duy Tín lắc đầu, vươn cánh tay ra: “Em ôm anh đi”.

Còn yêu cầu được, tức là bệnh không nặng lắm. Bạch Ký Minh yên tâm hơn, mỉm cười tiến tới, ôm lấy anh: “Ngủ một giấc sẽ không sao nữa”.

“Em không quan tâm gì đến anh.” Liêu Duy Tín méo mồm, tỏ vẻ rất tủi thân, “Em chỉ quan tâm đến Hứa Gia Nguyên, không thèm để ý đến anh nữa”.

Bạch Ký Minh ngồi thẳng người, liếc xéo một cái: “Không biết là ai rước lấy phiền phức, lẽ nào tại em?”.

Liêu Duy Tín tức thời á khẩu, làm bộ ho vài tiếng, thở không thông: “Ôi trời ơi, ngực anh đau, đầu cũng đau, mau lên mau lên, xoa bóp cho anh”.

Bạch Ký Minh phì cười, không ngờ lúc bị ốm Liêu Duy Tín lại làm nũng như vậy. Cậu cúi đầu, xoa ngực cho anh: “Được rồi được rồi, mau ngủ đi”.

Liêu Duy Tín húng hắng mấy tiếng, miệng lẩm bẩm: “Nhưng anh đói rồi, anh muốn ăn mì”.

Được thôi, Bạch Ký Minh thở dài, người bị ốm là to nhất. Cậu vào bếp, rửa rau đập trứng, đun nước bỏ mì vào. Chớp mắt đã xong, phủ thêm một chút dầu mè: “Chín rồi, em đỡ anh vào phòng bếp nhé?”.

“Không, anh muốn ăn trên giường.”

Bạch Ký Minh đặt chiếc bàn nhỏ lên ngăn tủ đầu giường, múc từng thìa canh đút cho Liêu Duy Tín. Liêu Duy Tín vô cùng thỏa mãn, cảm thấy Bạch Ký Minh vẫn quan tâm mình, trong lòng sung sướng, bệnh cũng giảm đi một chút, vì thế liền mở miệng: “Ký Minh, anh muốn xem ti vi”.

“Vậy anh đỡ anh sang phòng khách.”

“Không, anh muốn xem trên giường.”

Bạch Ký Minh trợn ngược mắt, rốt cuộc anh có ốm hay không đây!

Trong phòng ngủ cũng có ti vi, nhưng thường ngày hai người thích nằm trên sofa phòng khách xem, rất ít khi dùng đến chiếc ti vi này. Bạch Ký Minh bận bịu cắm dây điện, nối dây truyền hình cáp. Mãi lâu sao mới kết nối xong, cầm điều khiển lướt qua từng kênh: “Anh muốn xem kênh nào?”.

“Khoan đã.” Người bệnh cười hì hì, “Anh muốn đi vệ sinh”.

“Ừm.” Bạch Ký Minh đứng dậy, “Đe em dìu anh vào nhà vệ sinh”.

“Không, anh muốn ở trên giường... ối...”

Chiếc điều khiển trên tay Bạch Ký Minh, lượn một đường cong hoàn mỹ giữa không trung, đập trúng mũi Liêu Duy Tín, làm người bệnh không dám nói hết câu.

Nhật ký ngộ thương

Liêu Duy Tín nằm trên sofa xem ti vi, xem cả buổi cũng không có chương trình nào thú vị, nhìn trái nhìn phải không biết điều khiển đã trốn vào góc nào rồi.

“Này, đưa cho anh cái điều khiển.”

Bạch Ký Minh vừa ăn xong một trái lê đông lạnh(*), tiện tay ném phần lõi vào thùng rác bên cạnh, “độp” cú rơi trúng hồng tâm. Bạch Ký Minh hài lòng gật đầu, cầm điều khiển ném về phía Liêu Duy Tín rồi đứng dậy định vào bếp lấy một ít hoa quả.

“Ui nha - Bạch Ký Minh!” Cậu chưa kịp xoay người, đã nghe thấy tiếng gầm thét của Liêu Duy Tín: “Mẹ kiếp em ném đi đâu thế?!”

Bạch Ký Minh giật mình quay lại, thấy điều khiển nằm chình ịch trên nền đất, Liêu Duy Tín co người lại, hai tay ôm chặt hông.

Cậu kinh ngạc mở to mắt, lập tức hiểu ra vấn đề, một tay che miệng, cười gập cả bụng lại, Liêu Duy Tín nghiêng răng nghiêng lợi: “Đồ xấu xa, mau lại đây!”. Bạch Ký Minh vừa cười vừa lắc đầu, chân lùi về đằng sau, lùi đến sau cửa, nghiêng đầu, hé đôi mắt nhìn về phía Liêu Duy Tín.

Liêu Duy Tín vừa tức lại vừa buồn cười, giơ một ngón tay gọi cậu: “Lại đây!”.

Bạch Ký Minh nhắm mắt lại lắc đầu, sau đó mở mắt ra chớp lia lịa.

Tên nhóc xấu xa. Liêu Duy Tín phụng phịu, hừ một tiếng: “Đếm đến ba, nếu không lại đây hậu quả tự chịu”.

Bạch Ký Minh cố nhịn cười, nhích từng chút về chỗ sofa.

Liêu Duy Tín nóng ruột, giơ tay kéo cậu, cậu mất đà ngã luôn vào lòng anh. Anh hừ nhạt, chỉ vào chỗ bị thương bảo: “Mau an ủi nó đi”.

Bạch Ký Minh vẫn cười: “Được rồi được rồi em sai được chưa? Đây em xoa, em xoa”. Giơ tay sờ lung tung mấy cái.

“Thế là xong à?” Liêu Duy Tín nhướng mắt, “Nó chịu nhưng anh chưa chịu đâu”.

“Thế anh muốn thế nào?” Bạch Ký Minh khẽ liếm môi, vẻ mặt vô tội.

“Thấy nơi cần an ủi bằng một chỗ vừa ấm vừa chặt chội đi.” Liêu Duy Tín trầm giọng nói, có chút khàn khàn.

Chú thích

(*) Lê đông lạnh: là loại lê thông thường được để lạnh đóng băng chuyển thành màu đen sẫm, rất cứng. Lê đông lạnh thường được làm từ lê Trắng, lê Sơn Đông, hoặc loại lê táo Cát Lâm. Khi ăn người ta nhúng lê đông lạnh vào nước, chờ tan băng là có thể sử dụng.

Ngoại truyện 2 :Một đêm trăng thanh gió mát

Vào một đêm trăng thanh gió mát

Hai ta bên nhau vai sát vai

Chính vào đêm trăng thanh gió mát

Hai kẻ hữu tình đến được với nhau

Trên đời này còn có ai

Có thể cùng em trở thành đôi uyên ương

Bay đi cùng trời cuối đất.

Thế vận hội Olympic cuối cùng cũng kết thúc, nói quá một chút thì, toàn thể nhân dân Trung Hoa đều có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng những người nhẹ nhõm nhất chính là nhân viên phục vụ cho kỳ Olympic này. Đó là sự giải thoát hoàn toàn, khi chiếc xe chở họ rời khỏi sân vận động trung tâm, phản ứng duy nhất của mọi người là, sau này không bao giờ bước chân đến đây nữa.

Một người vừa cầm di động vừa nói: “Trời ơi, mọi người đã xem tin nhắn chưa?”. Sau đó vội cao giọng đọc, nói Chủ tịch ủy ban Olympic quốc tế, ngài Rogge, sau khi xem lễ bế mạc Olympic Bắc Kinh đã vô cùng xúc động, vừa bắt tay Chủ tịch nước vừa nói, người Trung Quốc đã nỗ lực hết mình để tổ chức thành công thế vận hội, thật quá đổi cảm động, tôi tuyên bố, thế vận hội năm sau vẫn sẽ tổ chức ở Trung Quốc.

Cả xe nhất thời im lặng, sau đó đồng thanh hét lên: “Mẹ kiếp cái tên Rogge dở người!”, rồi cùng phá lên cười.

Lúc xuống xe, Bạch Ký Minh vẫn còn loáng thoáng nghe thấy tiếng cười đùa sảng khoái của mọi người. Lâu lắm mới được vui vẻ như thế. Từ khi Olympic chính thức bắt đầu, ai cũng xụ mặt lại, biểu cảm thần thờ, nói chuyện thì dề dề sát khí, như thể sắp phát điên rồi.

Đang là nửa đêm, rất ít xe cộ đi lại trên đường, đèn đường thấp sáng trưng con phố Thanh Niên, làm nóc nhà màu bạc lấp lánh giống như đỉnh tháp của khách sạn Carrey. Bạch Ký Minh tháo chiếc thẻ nhân viên ở cổ ra có thẻ này mới được vào sân vận động trung tâm tiện tay ném luôn vào thùng rác, chợt nhớ ra trên đó có tên mình, đành phải nhặt lên, cho vào trong túi xách, chỉ hy vọng cả đời này cũng không cần dùng đến nó nữa.

Cậu chậm rãi băng qua hầm đi bộ, men theo cổng sau của khách sạn Carrey, đi vào bãi đỗ xe.

Liêu Duy Tín đang ngồi trong xe đợi, nhìn thấy cậu liền khởi động máy. Bạch Ký Minh vút túi xách xuống ghế sau, nằm vật ra ghế, mệt đến nỗi không buồn mở miệng.

Liêu Duy Tín cười nói: “Mệt lắm à?”.

“Ừm.”

“Vậy ngủ chút đi.”

Anh chỉnh điều hòa cao một chút, giúp cậu thắt dây an toàn, cởi áo khoác đắp lên người cậu rồi mới lái xe về nhà.

Hai hôm sau, lấy danh nghĩa của khách sạn Carrey, Liêu Duy Tín mời Vụ trưởng Đường Lâm và các nhân viên thuộc bộ phận tiếp đãi đại biểu Olympic đến dùng bữa tại khách sạn Carrey. Tối đó, mọi người đều hết sức vui vẻ. Một là vì Olympic đã tổ chức thành công, hai là vì nhân viên thuộc bộ phận tiếp đãi đại biểu Olympic đều là các thầy cô giáo trường thể dục, cùng công tác một đơn vị nên rất thân thiết với nhau, không cần khách sáo làm gì. Trừ ba nhân vật mà chúng ta đã quen thuộc: Triệu Hạc Nam, La Na, Châu Dương, lần này còn có một số sinh viên vừa tốt nghiệp: Trương Thành, Đơn Điền Phong, Đồng Lâm,

Phùng Lỗi, đương nhiên không thể thiếu Bạch Ký Minh. Đồ Tử Thành cũng ngồi cùng.

Nhậu nhết đến chín giờ, Vụ trưởng có việc về trước, chỉ còn mấy người bọn họ.

Liêu Duy Tín cười nói: “Ăn no chưa? Tôi đã sắp xếp một vài chương trình cho mọi người, có điều chúng ta sẽ phải ngủ ở ngoài một đêm”.

Đám đông mắt lập tức sáng lên, đặc biệt là mấy cô gái, cười hí ha hí hửng nói: “Anh Liêu tổ chức mà không đi thì vô lễ quá”.

“Đúng thế đúng thế, ai cũng không được phép vắng mặt.” Châu Dương chỉ vào Bạch Ký Minh nói: “Đặc biệt là cậu, không được nói không đi, ảnh hưởng đến tập thể”.

Bạch Ký Minh tránh sang một bên, cười nói: “Đi chứ, có ai bảo là không đi đâu”.

Đồ Tử Thành không uống rượu, anh lái BMW dẫn đầu. Liêu Duy Tín còn lâu mới chịu rời Bạch Ký Minh, mượn cớ trò chuyện cùng mọi người, cũng nhảy lên xe buýt. Bạch Ký Minh đút tay túi quần, không nói không rằng chờ đợi, đến khi các cô gái lên xe hết, mới từ tốn xuống ghế phía sau ngồi.

Nói chuyện một hồi cũng chán, mọi người thi nhau đưa ra ý kiến, cương quyết chơi trò đếm ếch, cái gì mà một con ếch bốn cái chân, hai con mắt một cái miệng; hai con ếch tám cái chân, bốn con mắt hai cái miệng, lần lượt từng người đếm một. Ai đếm sai thì phải thò đầu ra cửa sổ hét: “Tôi là một tên đại ngốc!”.

Liêu Duy Tín nghe đến đây, chợt nghĩ đến cảnh Bạch Ký Minh đứng hét trước biển ở thành phố H, bất giác ngẩng đầu nhìn cậu một cái, vừa hay Bạch Ký Minh cũng đang nhìn anh, khẽ nheo mắt làm mặt quỷ.

Mọi người đang hưng phấn, không ai để ý đến việc liếc mắt đưa tình của hai người, sắp xếp thứ tự xong xuôi, trò chơi bắt đầu. Vừa uống rượu xong tâm trạng cực tốt, tuy nhiên thần trí mơ màng nên ai cũng nói sai. Mới hai vòng còn chưa đếm đến bốn con ếch, tới con thứ ba đã rối tung rối mù, có người còn đọc bảy con mắt, ai cũng lẫn ra cười.

Đếm đến vòng thứ năm, Liêu Duy Tín đã phải hét hai lần: “Tôi là một tên đại ngốc!”. Anh không dám đối mặt với ánh mắt của người trên xe đối diện, vội vàng đóng cửa sổ lại. Mọi người cười đau hết cả bụng, tính đi tính lại, ai cũng có lúc tính sai. Không ngờ La Na đột nhiên chỉ vào Bạch Ký Minh: “Cậu ta! Còn cậu ta nữa, đến bây giờ vẫn chưa bị phạt lần nào!”.

Bạch Ký Minh nắm tay lại che miệng cười: “Mình không đếm sai, sao lại bị phạt?”.

Cái đám bị phạt nổi giận, đều muốn bắt cậu chịu phạt, mọi người nghiêm túc trở lại, tắt cả ánh mắt dồn hết về phía cậu, Triệu Hạc Nam hét lên: “Chơi lại từ đầu”.

Kết quả càng tệ hơn.

Trước nay tâm lý cậu luôn vững vàng, cho dù người khác thế nào, cậu cũng chỉ nhớ kỹ phần mình. Không chậm không nhanh, cho dù phải đếm mười lăm con ếch, cậu vẫn kể chính xác số chân mắt mũi. Mọi người kêu trời, đành cam chịu thất bại, Châu Dương tức tối kêu: “Cậu không bớt lạnh lùng đi chút được à? Hừ, chẳng thú vị gì hết”.

Bạch Ký Minh chỉ mỉm cười, không trả lời.

Liêu Duy Tín vội vàng giải vây cho cậu, lôi ra mấy bộ bài, nói: “Hay chúng ta chơi trò tiến lên đi, cậu ấy giỏi toán, chúng ta làm sao địch lại được đây?”.

“Đúng đấy! Đúng đấy! Lần này cho cậu ta đi đời luôn!” Triệu Hạc Nam nháy mắt, mọi người lại được thêm một trận cười.

Bạch Ký Minh xua tay: “Tôi không chơi đâu, chơi không tốt lại bị mọi người mắng mỏ”.

“Không mắng cậu đâu, tuyệt đối không mắng.” La Na dụ dỗ, “Cậu chưa lần nào chịu chơi cùng bọn này, hôm nay không được phép chưa đánh đã rút lui”.

“Nhưng tôi không biết chơi.” Bạch Ký Minh có chút đắn đo.

Liêu Duy Tín an ủi cậu: “Thì cứ làm một chân, chỉ là chơi thôi mà”.

Dùng ba cây đỏ và ba cây đen để phân đội, kết quả Liêu Duy Tín, Bạch Ký Minh và Triệu Hạc Nam một đội, La Na, Châu Dương, Trương Thành ở một đội, những người còn lại gồm Đơn Điền Phong, Đồng Lâm, Phùng Lỗi ngồi xem.

Sau khi đổi chỗ, hai đội ngồi xen kẽ nhau. Chỉ bằng vài cây bài, mọi người đã nhìn ra Bạch Ký Minh quả nhiên không biết chơi, cũng không chịu ra bài, cứ giữ khư khư trong tay, thỉnh thoảng chạy mấy cây bài bé. Liêu Duy Tín và Triệu Hạc Nam sốt ruột lầu bàu: “Sao để cho người ta chạy hết bài thế”, “Bài bé tí mà cậu cũng không chặn được à?”.

Đến lúc năm người đều “điểm danh”(1) rồi, trên tay Bạch Ký Minh vẫn còn một đồng bài. Triệu Hạc Nam than trời kêu đất: “Lần này thê thảm rồi”.

Nhưng Bạch Ký Minh không chút lo lắng, chìa ra sáu cây bài: “456789 - một con rồng”. Sau đó lại thêm mấy cây: “5678910 - một con rồng nữa”. Thế bài rất yếu, chỉ cần ba cây giống nhau là có thể đánh bẹp, nhưng lúc này mọi người chỉ còn một đến hai lá bài, làm sao mà chặn? Họ chỉ biết trơ mắt nhìn Bạch Ký Minh vứt nốt chỗ bài trên tay xuống: “Ba cây tám, cây Q, hết rồi”.

Bài dễ như vậy mà cũng nhất được? Đội kia tức ói máu, suýt nữa thì lao đầu vào tường, may mà hai người kia vẫn còn bài, chỉ cần bắt được một người là ổn.

Không ai đỡ được cây Q, vì thế Liêu Duy Tín được ăn sái. Anh hơi chần chừ, trên tay có một cây K, một cây J. Nếu ra K thì không ai bắt được, đương nhiên anh có thể đánh trước, nhưng còn Triệu Hạc Nam thì sao, một người thua cũng không được tính là thắng. Nhưng nếu ra cây J, Châu Dương ngồi kể anh chỉ còn một cây, ai biết là cây gì, nếu cô ta bắt được thì sao?

Anh còn đang nghĩ, thì Bạch Ký Minh đã nhào người, rút cây J định vút ra. Liêu Duy Tín vội ngăn lại: “Không được, nhờ cây của Châu Dương to hơn thì sao? Chúng ta sẽ thua mất”. Bạch Ký Minh cười: “Không sao, cứ nghe tôi”. Vừa vút bài ra vừa nói nhỏ với Liêu Duy Tín: “Châu Dương cầm cây 10, chắc chắn không sai”.

Còn chưa nói hết câu, đã nghe tiếng Châu Dương thở dài thườn thượt. Triệu Hạc Nam còn cây Q vừa hay đánh được cây J, sung sướng hét lên.

Châu Dương tức điên người: “Bạch Ký Minh, cậu nhớ bài!”.

Bạch Ký Minh cười: “Xin lỗi nhé, bệnh nghề nghiệp, không cố ý đâu”.

Cả bọn nghiêng răng nghiêng lợi phùng má trợn mắt, nói thế nào cũng không chịu chơi bài với Bạch Ký Minh nữa.

Đang lúc râm ran trò chuyện, bên ngoài đột nhiên đen ngòm. Nhìn qua cửa sổ, không biết đã đi đến đâu, một ngọn đèn đường cũng không có, xung quanh tối mịt. Hai bên hình như là cây cối sừng sững, những ruộng hoa màu đằng xa không một bóng người.

Gió đêm thổi tới có chút lạnh, La Na hỏi: “Anh Liêu, chúng ta đang đi đâu vậy? Không lẽ định bán bọn em đi sao?”

Đơn Điền Phong “ồ chà” một tiếng, nói: “Em biết rồi, đây là hướng đi Đại Liên, anh Liêu muốn đưa chúng ta đến Dailian Discoveryland Theme Park(2)”.

Liêu Duy Tín làm bộ bí ẩn, mỉm cười lắc đầu, thâm nghĩ:

“Kỷ Minh sợ độ cao, tôi mà đưa các vị đi chơi lộn nhào trên không cả ngày ở Vương Quốc, cò mà thần kinh nặng”.

Mọi người không ai bảo ai đồng loạt giương mắt nhìn ra bên ngoài, cơ hồ muốn tự mình tìm đáp án. Đột nhiên phía trước sáng bừng, đập vào mắt là một vườn hoa quả, trong vườn đèn đuốc sáng trưng, lơ mơ nhìn thấy ở giữa sừng sững hai tòa biệt thự hai tầng và một dãy phòng xung quanh.

Xuống xe một cái Liêu Duy Tín đã giới thiệu với mọi người: “Chỗ này một người bạn của tôi vừa mới mở, cách đây không lâu. Trò gì cũng có, dãy phòng kia gồm phòng chơi mát chược, phòng tập thể hình, phòng karaoke, phòng mát xa xông hơi, đều lắp đặt thiết bị tiên tiến nhất, muốn chơi gì tùy thích. Bên trái là vườn trái cây, bên phải là vườn rau xanh, phía sau còn có ao cá. Rau củ hoa quả và cá ở đây đều tự cung tự cấp. Tối nay chúng ta sẽ ngủ trong tòa biệt thự kia, bên trong ti vi màn hình LCD, tủ lạnh, điều hòa nên rất thoải mái. Ngày mai mọi người có thể tùy ý vào vườn hái hoa quả, rau củ, hoặc đi câu cá, tuyệt đối tươi ngon, hoàn toàn miễn phí”.

Mọi người sung sướng reo hò, Triệu Hạc Nam tấm tắc khen ngợi: “Đây chính là chốn thần tiên rồi”.

Vào trong sân mới biết chỗ này không hề nhỏ, có sông có núi. Khắp nơi đủ các loại trúc, cây cối um tùm, cho dù là ban ngày có lẽ ánh mặt trời cũng khó lọt được xuống đây.

Đập vào mắt là đủ các loại màu xanh, xen kẽ màu vàng tươi của bí ngô, màu xanh của hồ lô, màu đỏ của cà chua, màu tím của nho, còn có kiwi, xà lách, đỗ đũa, dưa chuột... Đến cả các vách tường cũng chỉ chút lơ lơ, đầu tây đua nhau mọc lên.

Giữa sân là một khoảng trống lớn, có đặt một bộ bàn ghế, trên bàn là một khay thủy tinh đựng đầy hoa quả với rau xanh. Dưa hấu không hột, nho giống lớn có mùi hoa hồng, ngô vừa có màu vàng vừa có màu đen...

Liêu Duy Tín thấy đáng vẻ mọi người kinh ngạc, cười nói: “Đều là cây nhà lá vườn cả, vừa mới hái, mọi người thử chút đi”.

Đương nhiên cả bọn không hề khách khí, rửa tay xong, bắt đầu thưởng thức đại tiệc hoa quả, dù sao cũng không phải bữa chính, không sợ béo.

Châu Dương đảo mắt một vòng, đưa ra kiến nghị: “Chúng ta ngồi ăn không cũng chán, chơi trò gì đi”.

“Hay là để nhân viên đem hoa quả vào phòng karaoke, mọi người có muốn hát không?” Liêu Duy Tín nói.

“Không hay không hay, trong thành phố hát karaoke đã đành, đến ra đây cũng hát, hay chúng ta chơi trò gì khác một chút.”

Châu Dương nhìn lướt một hồi, thấy mọi người đang hướng ánh mắt về mình, trong lòng đắc ý, hất cằm nói: “Chỗ này rộng rãi, chúng ta chơi trò ‘điều hâu bắt gà con’ đi”.

Mọi người xôn xao, La Na bĩu môi: “Mình còn tưởng chơi trò đèn giao thông, cậu tưởng đây là nhà trẻ chắc?”.

“Nhà trẻ thì đã sao? Chúng ta trở về thời thơ ấu một chút không được chắc? Ai chẳng từng có thời ngây dại.” Châu Dương chìm đắm trong hoài niệm, “Nhớ hồi đó...”.

“Thôi, dừng ngay.” Đồng Lâm ra dấu stop, “Muốn chơi cũng được thôi, nhưng đừng hồi tưởng lại, chịu không nổi”.

“Chắc, bắt đồng giữa hai thế hệ, con nít thì hiểu cái gì.”

“Này, nghiêm cấm xúc phạm cá nhân nhé. Nói lại thì chơi mấy trò trẻ con cũng rất thú vị, hồi nhỏ mình thích chơi kéo co nhất.”

“Chơi nhảy dây, mình có thể nhảy đến bàn đỉnh đầu.” “Nhưng mà không có dây.”

“Hay... chơi trò rơi khăn(3)”

Một tràng xùy kéo dài.

“Cưỡi ngựa đánh trận.” “Ai thèm chơi trò này, con gái chỉ chơi mấy trò nhả nhận thôi.”

“Chơi trò gia đình.”

Được, cậu làm con trai tôi.”

“Đã bảo là không được xúc phạm người khác mà.”

“Đây là mình coi trọng cậu đó chứ.”

“Đừng lạc đề, hay chơi trốn tìm đi.”

“Thôi đi, chui vào trong vườn rau có mà tìm đằng trời. Đêm tối không khéo lại chui vào hố phân cũng nên.”

“Chơi nhảy lò cò.”

“Biển, cậu học nhảy xa, một bước hơn hai mét, vẽ bao nhiêu ô mới đủ đây?”

“Chơi đánh trận trên tuyết.”

“Cậu nghiêm túc chút được không?”

“Con người cậu ta làm sao mà nghiêm túc nổi.”

“Này này này, đã bảo không xúc phạm người khác mà.”

“Đây là mình khen cậu ta.”

Liêu Duy Tín và Bạch Ký Minh chỉ ngồi im mỉm cười, Triệu Hạc Nam lớn tuổi nhất bọn, cũng không lên tiếng,

Đồ Tử Thành lại hào hứng đưa ra ý kiến.

Cuối cùng Triệu Hạc Nam ra lệnh: “Thôi, trời sắp sáng rồi, tôi quyết định, chúng ta sẽ chơi trò bịt mắt bắt dê”.

Cả bọn nhiệt liệt tán thành. Nói rõ luật chơi xong, họ xếp ghế thành một vòng tròn, ai cũng phải ở trong vòng tròn ấy, ai ra ngoài là phạm quy. Một người bị bịt mắt đứng giữa vòng tròn giơ tay sờ, những người khác chạy trốn. Đếm đến mười thì tất cả phải dừng lại, người bị bịt mắt bắt đầu đi tìm. Chẳng những phải tìm thấy người, mà còn phải nói đúng đây là ai. Những người khác trong lúc đó chỉ được di chuyển cơ thể, chân không được xê dịch khỏi vị trí cố định. Oằn tù tù một lúc mới tìm ra người thua cuộc là Phùng Lỗi, cậu ta bị bịt mắt bằng khăn, đứng chính giữa. Mọi người vừa đếm từ một đến mười vừa chạy trốn, đếm xong lập tức đứng lại, im lặng chờ Phùng Lỗi hành động. Phùng Lỗi rất thông minh, cậu ta bò hẳn xuống đất sờ soạng vì biết mọi người được phép chuyển động cơ thể. Bởi vì chân không được xê dịch, nên chỉ cần kiên trì mò một hướng nhất định, chắc chắn sẽ bắt được.

Kết quả, cậu ta bắt được La Na.

La Na ngồi thụp xuống co đầu lại không dám lên tiếng, những người khác ôm miệng nhin cười. Phùng Lỗi dọc theo chân mò lên, sờ vào mái tóc dài của La Na. Phùng Lỗi xấu hổ chết được, biết đối phương là con gái, không dám sờ nữa, vội nói: “Người này bỏ qua bỏ qua”. Quay người đi tìm kẻ khác.

Cả bọn thộn mặt ra, nhưng không thể nói không được, đành để cậu ta bắt người khác. Bên cạnh La Na là Đồng Lâm, Phùng Lỗi sờ lên đầu cậu, liền sung sướng, ra sức sờ nắn bóp véo, Đồng Lâm đau quá kêu lên: “Thôi thôi, tôi đầu hàng, tôi đầu hàng là được chứ gì? Cậu còn sờ nữa chắc bong luôn lớp da mất”.

Mọi người lại cười ầm lên. Triệu Hạc Nam xụ mặt nói: “Lần sau không được bỏ qua, bắt được ai thì phải sờ người đó; không được đầu hàng, chẳng nhẽ có thể chết vì bị sờ nắn sao? Tất cả đều coi như phạm quy. Còn nữa, ai thua thì phải uống một cốc bia”.

Lúc này cuộc chơi mới coi như chính thức bắt đầu, ai cũng không muốn bị phạt bia. Người trốn không dám thở mạnh, nằm dài trên nền đất, giãy giụa xoay qua xoay lại, chỉ sợ bị thua cuộc; người đi tìm cũng không dễ dàng bỏ qua đối phương, sờ hết sức cẩn thận, đồng hồ đeo tay với giày cũng không tha.

Cả bọn cười hớn hở, càng chơi càng điên. Bia mở hết chai này đến chai khác, uống vào đầu óc quay cuồng, càng không kiêng nể gì cả.

Lần này Châu Dương là người bị bịt mắt, tóm được Liêu Duy Tín, mới sờ đến giày của anh, đã hét lên ngay tức khắc: “Là anh Liêu!”.

Liêu Duy Tín cười lớn: “Em đoán nhanh thế, hay là nhìn lên rồi đấy?”.

“Còn lâu ấy.” Châu Dương cởi khăn ra, “Nhờ giày của anh đó. Bọn em đều đi giày thể thao, có mỗi anh đi giày lười thôi”.

“Thôi xong.” Liêu Duy Tín cười: “Anh phải đi đổi giày trước đã”.

“Mau lên nào, bịt mắt cho anh Liêu.”

Liêu Duy Tín uống xong cốc bia, bịt mắt lại, bắt đầu đếm. Cả bọn lại lao đi trốn, có người đứng ngay trên ghế. Đám nhân viên phục vụ cũng chạy tới đứng ngoài bụi trúc xem trò vui, rúc rích cười trộm.

Liêu Duy Tín đếm xong, cúi lưng mò theo một hướng. Không ngờ bị vướng vào chân ghế, ngã nhào lên một người. Anh hoảng hốt chống tay định đứng dậy, đột nhiên cảm thấy cơ thể này rất quen thuộc - là Bạch Ký Minh!

Bạch Ký Minh không ngờ mình lại bị Liêu Duy Tín đè chặt, cậu co người nằm trên đất, cánh tay che mặt không dám lên tiếng. Liêu Duy Tín cố tình kêu “Ồi chà” một tiếng, miệng nói thầm: “Là ai đây nhỉ?”. Anh nằm đè lên người Bạch Ký Minh, tư thế của hai người vô cùng mờ ám. Nhưng ban này đều mò mẫm như vậy, chẳng ai để tâm cả.

19. Ngoại Truyện 2

Liêu Duy Tín giả vờ sờ mãi cũng không nhận ra đối phương, một bàn tay sờ lên ngực Bạch Ký Minh. Bây giờ đang vào thu, thời tiết vẫn nóng nực, chiếc áo sơ mi cộc tay trên người Bạch Ký Minh là do chính Liêu Duy Tín giúp cậu mặc. Liêu Duy Tín không hề khách khí, vừa giả vờ nói linh tinh vừa véo đầu ngực của cậu. Bạch Ký Minh bị kích thích, suýt nữa thì bật dậy, cắn chặt môi mới ngăn được tiếng rên. Cậu sốt ruột lấy tay cấu vào mặt trong bắp tay anh.

Liêu Duy Tín nghĩ tới cảnh cậu muốn phản kháng nhưng lại không dám phản kháng, trong lòng cười thầm, bàn tay lần xuống phần eo cậu, véo mạnh hai cái. Đó là nơi vô cùng nhạy cảm của Bạch Ký Minh, máu nóng toàn thân bốc lên bừng bừng, cậu không quan tâm đến cuộc chơi nữa, vừa định đẩy Liêu Duy Tín ra, thì anh đã đứng dậy hét lớn: “Là Đồng Lâm”. Lấy tay cởi phăng khăn bịt mắt.

“Ha ha, sai rồi sai rồi.”

“Anh ngốc quá, sờ mất nửa ngày trời vẫn không đúng.” “Anh xem Tiểu Bạch nhịn thở lâu, mặt đỏ ửng rồi.”

Bạch Ký Minh đâu chỉ mặt đỏ ửng, mắt cậu còn rưng rưng, môi cắn đến nổi sắp chảy máu. Nhìn ánh mắt âm thầm đặc ý của Liêu Duy Tín, cậu vừa ngượng vừa tức tối, nghiêng răng ken két, nhưng không dám nói gì, lúc sau mới thốt lên: “Anh ta thọc lét tôi”.

“Trời ạ, anh Liêu, lần này anh sai rồi, ai cho chơi thế chứ?”

“Đúng đó đúng đó, chỉ được sờ thôi, ai chơi thọc lét bao giờ, nếu cậu ta buồn quá kêu lên thì cũng không tính anh thắng.”

“Chính xác chính xác.” Liêu Duy Tín vui vẻ nhận lỗi, gơ tay đầu hàng, “Xin lỗi xin lỗi, chỉ vì nhất thời mất kiểm soát”.

Không ai hiểu hàm ý trong câu nói của anh, chỉ có Bạch Ký Minh là mặt càng đỏ hơn. Đồ Tử Thành hét nhìn cậu lại nhìn anh, cười thầm trong bụng.

Chơi đến nửa đêm, ai cũng mệt, lục tục về phòng ngủ. Liêu Duy Tín liếc Đồ Tử Thành một cái, Đồ Tử Thành vội mượn cớ vẫn còn chút việc, lái xe về nhà trước. Những người còn lại thì về biệt thự, hai người một phòng, tự ý ghép cặp.

Trước nay quan hệ của Bạch Ký Minh với mọi người không gần mà cũng không xa, bốn chàng trai vừa hay ngủ hai phòng, chẳng ai tìm cậu cả. Liêu Duy Tín thì càng không phải nói, chơi đùa thì được, chứ còn ngủ chung phòng dù sao cũng có chút mất tự nhiên. Vì thế, việc Liêu Duy Tín và Bạch Ký Minh ngủ chung một phòng là điều vô cùng hiển nhiên.

Ai về phòng nấy cả rồi, Bạch Ký Minh chậm rãi theo sau Liêu Duy Tín, đi về phòng của hai người. Liêu Duy Tín đóng cửa xong liền đẩy cậu lên giường, nhắm mắt lại nói: “Thử sờ xem đứa nhóc xấu xa này là ai nào”.

Bạch Ký Minh cong môi không thêm nói, Liêu Duy Tín cười bảo: “Bộ dạng khi nãy của em thật là mê người”, nói xong cúi xuống hôn lên môi cậu.

“Bộ dạng như nào? Anh bị bịt mắt, thì nhìn thấy gì chứ?”

“Không cần nhìn, nghĩ là ra ngay.”

Bạch Ký Minh bĩu môi khinh thường.

Liêu Duy Tín cười ha hả, kéo cậu dậy, “Đi nào, cho em xem một chỗ”.

Thì ra căn phòng này có hai cánh cửa, một cánh trực tiếp thông ra ngoài. Hai người lén lút xuống cầu thang, đi xuyên qua vườn trái cây, đến một căn biệt thự khác.

Chỗ này khác với chỗ kia, bên trong đều là cây cảnh, dường như được chuyển về đây trồng, có một cây táo một cây lê, còn có một cây nhìn giống như cây anh đào, còn có giàn nho và giàn kiwi. Bên dưới đặt một chiếc ghế xích đu vừa to vừa rộng, không khác gì một cái giường. Trên ghế phủ tấm nệm dày, còn có một lớp ga bằng sợi day mịn và một chiếc chăn.

Liêu Duy Tín kéo Bạch Ký Minh nằm xuống ghế: “Sao? Dễ chịu không?”.

“Ừ, cũng được, mềm lắm, nhưng mà hơi nhỏ một chút.”

“Thế này mới ôm em chặt hơn chứ.” Liêu Duy Tín ôm cậu vào lòng, kéo chăn đắp cho cả hai.

Chiếc ghế kê đúng đưa, làm ngôi sao và mặt trăng trên bầu trời cũng đúng đưa theo.

“Thích không?” Liêu Duy Tín hôn lên trán người yêu, “Anh làm đây”.

Bạch Ký Minh kinh ngạc nhìn anh, cậu tất nhiên không nghĩ anh chỉ nói đến cái ghế xích đu này, “Không phải bạn của anh sao?”.

“Thì phải nói vậy với mọi người thôi.” Liêu Duy Tín nhìn lên bầu trời, “Ở đây không khí trong lành, nhìn sao cũng sáng hơn. Đợi chúng ta già rồi, sẽ về đây ở. Đến lúc đó, cây cối sẽ to hơn, vườn cũng rộng hơn, chúng ta sẽ dưỡng lão ở đây. Trồng đủ các loại hoa, nuôi gà vịt gì cũng được. Bạn bè đến thăm thì đưa họ đến khu biệt thự kia, chẳng thiếu thứ gì. Em muốn náo nhiệt thì qua đó với họ, muốn yên tĩnh thì ở lại đây, anh qua cũng tiện”.

Bạch Ký Minh không nói gì, rúc sâu vào lòng anh. Liêu Duy Tín nghiêng đầu nhìn cậu: “Sao, không thích à?”.

“Vì đâu mà anh nghĩ ra làm cái này?”

“Không phải là em nói sao? Em thích cuộc sống như thế này mà.” Liêu Duy Tín cười, lấy tay gõ lên mũi cậu.

“Lúc đó em chỉ buột miệng nói thôi.” Bạch Ký Minh cúi mắt vờ về cổ áo sơ mi của anh.

“Thôi xong.” Liêu Duy Tín làm bộ chán nản: “Muốn võ mông ngựa(4) mà lại võ nhầm mất rồi”.

“Cút! Anh là ngựa thì có. Không đúng, anh là lừa. Nào, thử kêu một tiếng em nghe xem.”

“Tốt quá, ngựa và lừa hợp nhất, đẻ ra một con la.” Liêu Duy Tín đặt tay lên bụng cậu, “Em có rồi phải không?”.

“Liêu Duy Tín, anh đi chết đi!” Bạch Ký Minh dở khóc dở cười.

Liêu Duy Tín cười nói: “Chờ em ba mươi tuổi, chúng ta sẽ nhận nuôi mấy đứa trẻ, cả lớn lẫn bé, nhà cửa sẽ nhộn nhịp hơn”.

“Thế thì nhận nuôi ngay bây giờ đi, còn chờ em ba mươi tuổi làm gì.”

“Bây giờ em vẫn là một đứa trẻ, nhận thêm vài đứa thế nào cũng đánh nhau, anh sợ phải đi hòa giải lắm.”

“Liêu Duy Tín, anh nghiêm túc một chút có được không?”

Liêu Duy Tín đề lên người cậu: “Được thôi, chỉ sợ em không chịu phối hợp”.

Bạch Ký Minh lừ anh: “Không phải anh định... ở ngay đây chứ...”.

Liêu Duy Tín nhìn bộ dạng căng thẳng của cậu, cười: “Sao dám chứ, em kêu to như thế, anh sợ người khác nghĩ là ma quỷ đang lộng hành cũng nên”.

Bạch Ký Minh yên tâm, giơ tay quàng qua cổ Liêu Duy Tín, khẽ nháy mắt, hạ thấp giọng: “Anh có thể... bịt miệng em mà...”.

Liêu Duy Tín híp mắt cười, cúi đầu nghiêng nhẹ môi cậu, vừa hỏi: “Dùng cái gì? Lưỡi sao?”.

Bạch Ký Minh cười khê: “Tùy anh. Ví dụ như...”, cậu không nói nữa, Liêu Duy Tín cảm thấy tay cậu đang lần đến vùng eo mình, chạm vào nơi đó.

Mẹ kiếp, tên nhóc xấu xa. Máu nóng toàn thân dồn lên đỉnh đầu, Liêu Duy Tín nghiêng răng nói: “Phải trói em lại làm suốt ba ngày ba đêm mới được”.

Bạch Ký Minh không chút sợ hãi, khẽ liếm môi cười nói: “Cậu còn chẳng được”.

Chú thích

(1) Điểm danh: khi còn ba cây trở xuống có thể “điểm danh”, nhưng người chơi không cần nói chính xác còn mấy cây.

(2) Dalian Discoveryland Theme Park: Công viên chủ đề Vương Quốc nằm ở khu du lịch quốc gia Kim Thạch Đại Liên, Trung Quốc. Được thiết kế bởi RPVA - công ty từng thiết kế công viên Disney. Diện tích 470.000 mét vuông, gần bằng một phần ba Disneyland Hồng Kông.

(3) Trò rơi khăn: Là trò chơi dân gian truyền thống của trẻ em. Trước khi bắt đầu cần một chiếc khăn và chọn ra một người rơi khăn, những người còn lại ngồi thành vòng tròn. Bắt đầu trò chơi, người rơi khăn sẽ đi dọc bên ngoài vòng tròn, sau đó vô tình đánh rơi chiếc khăn phía sau một người nào đó bất kỳ. Người đó sẽ đuổi theo người rơi khăn, đến khi ngồi được xuống vị trí của họ thì coi như đã bắt được. Hình phạt là phải kể chuyện, nhảy hoặc hát một bài...

(4) Vô môn ngựa: ý chỉ nịnh hót, tâng bốc.

Ngoại truyện 3 : Nhật ký chữa bệnh

Người bị bệnh không phải là Bạch Ký Minh, cũng không phải là Liêu Duy Tín, mà là bố của Bạch Ký Minh.

Ấn Tết xong, về đến thành phố S, Liêu Duy Tín lập tức liên hệ với bệnh viện tốt nhất của thành phố H, mất vài nghìn tệ để làm hai tấm thẻ kiểm tra sức khỏe toàn diện gửi về cho bố mẹ Bạch Ký Minh.

Loại thẻ này chỉ có giá trị với người đăng ký, tiền cũng trả rồi, còn có quy định về thời hạn, làm cho bố mẹ Bạch Ký Minh không có cách nào để từ chối. Một là hai người cũng đã có tuổi, rất cần một cuộc kiểm tra sức khỏe toàn diện; hai là cho dù trong lòng không vui, nhưng đây là tấm chân tình của Liêu Duy Tín, với lại trở mặt nhìn mấy nghìn tệ mất oan, chỉ để đó trang trí thôi sao?

Kiểm tra một loạt, kết quả cho thấy, mẹ cậu huyết áp hơi cao một chút, còn bị mỡ trong máu, nhưng đây là bệnh cũ, không có vấn đề gì. Ngược lại, trong ruột của bố cậu lại phát hiện một khối u.

Bác sĩ đề nghị lập tức nhập viện tiến hành phẫu thuật, mổ khoang bụng, cắt bỏ khối u. Chuyện vô cùng nghiêm trọng, chẳng may là khối u ác tính thì... Mẹ cậu không biết làm cách nào, đành phải gọi điện cho con trai.

Quá trình chữa bệnh, chúng ta không cần nói chi tiết làm gì. Mọi chuyện đều do Liêu Duy Tín sắp xếp. Anh đón bố mẹ người yêu đến ở trong căn hộ của hai người ở thành phố S, sau đó liên hệ với bác sĩ chủ nhiệm khoa Nội tiêu hóa của bệnh viện số Hai trực thuộc trường đại học Y, quá trình kiểm tra diễn ra nhanh chóng, còn mời thêm mấy vị chuyên gia cùng tham gia hội chẩn. Cuối cùng đưa ra một phương án kỹ thuật đơn giản và ít gây tổn thương nhất, khối u ở trực tràng, gần hậu môn, vậy thì không cần mổ bụng, trực tiếp phẫu thuật từ hậu môn, cắt bỏ khối u là được.

Nhưng nảy sinh một vấn đề đó là, đối với phương án phẫu thuật này, gây mê là một điều rất quan trọng. Bởi vì người bệnh phải nằm sấp trên bàn mổ, dễ dẫn tới ngạt thở, có khả năng nguy hiểm đến tính mạng. Không có bác sĩ gây mê nào dám đảm nhiệm trọng trách này, nếu là một bệnh nhân thông thường, hoàn toàn có thể đề nghị phẫu thuật bụng từ chính diện, chắc chắn không thể nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là bệnh nhân phải chịu khổ hơn thôi.

Liêu Duy Tín dĩ nhiên không bị chuyện nhỏ này gây khó dễ, lúc bác sĩ mổ chính được nêu tên, cũng là lúc bệnh viện tìm được bác sĩ gây mê, cuộc phẫu thuật diễn ra như kế hoạch, và được ưu tiên thực hiện sớm.

Sau nửa tiếng cuộc phẫu thuật đã kết thúc, trong khoảnh khắc bố Bạch Ký Minh cũng gặp khó khăn khi hô hấp, nhưng rất nhanh đã hồi phục trở lại. Phân tích bệnh lý cũng nhanh chóng hoàn thành, đỉnh khối u đã có triệu chứng ung thư. May mà phát hiện kịp thời, nếu không, căn bệnh này thường chỉ đến giai đoạn cuối người ta mới phát hiện ra.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đối mặt với hiện thực, chúng ta không thể không công nhận, tiền bạc, có đôi lúc, vô cùng hữu dụng. Liêu Duy Tín không chờ bác sĩ mở lời, đã chủ động chuyển hai mươi vạn vào tài khoản ngân hàng, phẫu thuật kết thúc, anh lại chuyển thêm mười vạn, thừa thì giữ lại thiếu sẽ chuyển thêm.

Bố Bạch Ký Minh nằm ở phòng bệnh cao cấp, phòng vệ sinh, ti vi, điều hòa, giường đệm riêng, không thiếu thứ gì; thuốc dùng loại tốt nhất, thẻ bảo hiểm của ông hoàn toàn không có chút tác dụng - ai cũng biết, cái thẻ đó làm sao mua được thuốc tốt; ông có hai y tá riêng, chăm sóc ông vô cùng chu đáo; quan trọng nhất là, vì nể mặt Liêu Duy Tín nên viện trưởng và bác sĩ chủ nhiệm khoa thường xuyên đến thăm bố Bạch Ký Minh, hỏi thăm tình hình hồi phục sau phẫu thuật, tiện thể trò chuyện mấy câu. Không cần căn dặn, các y tá sớm nhận ra thân phận không bình thường của người bệnh, phục vụ có thể gọi là chăm sóc vô cùng cẩn thận.

Liêu Duy Tín lo đồ ăn trong bệnh viện khó nuốt, đặt quán ăn mang bữa sáng vào cho ông, còn bữa trưa bữa tối được chuẩn bị ở khách sạn, rồi gọi người lái xe đưa đến bệnh viện. Bất luận anh có bận đến đâu, mỗi ngày đều dành thời gian vào thăm ông. Tính cách anh điềm đạm, lại cởi mở khéo ăn nói, hai người trò chuyện rất ăn ý. Nếu đổi lại là Bạch Ký Minh, bình thường đã ít nói chuyện, vào đến bệnh viện càng trầm lắng hơn. Biểu cảm trên gương mặt cũng không thể nói là không hòa đồng, ngữ khí cũng không thể nói là lạnh nhạt, nhưng lại làm cho người đối diện cảm thấy khó gần. Cậu ngồi đầu, luồng không khí chỗ đó dường như ngưng lại, đừng nói các cô y tá, ngay cả lúc nói chuyện với mẹ, cậu cũng chỉ trả lời nhất gừng cho xong. Làm các cô y tá tuy không cam tâm nhưng không dám lại gần.

Thời gian này mẹ Bạch Ký Minh không có việc gì làm, chăm sóc người bệnh đã có y tá, cô nào cũng làm việc chuyên nghiệp hơn bà nhiều. Mỗi ngày ba bữa, đều có người mang cơm đến tận nơi, ăn xong lại có người dọn dẹp. Hoa quả cũng được gửi kèm, đã rửa sạch gọt sẵn, đặt trong khay có phủ lớp giấy bóng bảo vệ, dùng tăm cắm vào chỉ việc ăn là xong.

Từ sáng sớm, căn phòng không lúc nào thiếu người. Y tá thay phiên nhau nói chuyện với ông, nếu Liêu Duy Tín và Bạch Ký Minh có mặt, người đến còn đông nữa.

Không lâu sau, bố Bạch Ký Minh được làm thủ tục xuất viện. Liêu Duy Tín và Bạch Ký Minh cùng đến đón ông về nhà.

Đón Tết xong hai người đã chuyển nhà, tạm biệt căn hộ ở Hồn Nam, chuyển đến khu “Như Thị Ngã Cư” gần Tam Đài Tử. Một biệt thự nhỏ hai tầng, không đến ba trăm mét vuông, còn có một mảnh vườn riêng trước cửa.

Liêu Duy Tín và Bạch Ký Minh ở tầng hai, họ sắp xếp cho bố mẹ ở tầng một, nhằm tiện đi lại.

Mẹ Bạch Ký Minh trong lòng vô cùng cảm kích Liêu Duy Tín, bà hiểu rất rõ nếu không có anh, đừng nói đến chỗ ở, ngay bệnh tình của chồng bà cũng không biết ra sao rồi. Ngay cả bác sĩ cũng nói, căn bệnh này khó mà phát hiện được, nhưng một khi phát hiện thì đã đến giai đoạn cuối. Coi như đã trở về từ cõi chết.

Từ lâu bà đã biết Liêu Duy Tín giàu có, vậy cũng chẳng có gì, hiếm có là, Liêu Duy Tín thật lòng yêu thương con trai bà.

Nếu không phải cùng chung sống một thời gian ở ngôi nhà này, bà không tài nào tin nổi, đứa con trai thường ngày hiền lành ngoan ngoãn của bà lại hay cáu kỉnh như thế. Một khi đã tức thì mặt mày lập tức lạnh tanh, ăn nói chua ngoa có thể giết chết đối phương, không nể nang gì hết. Bà cũng không nghe lọt tai, nhưng Liêu Duy Tín chỉ cười hì hì, nhún vai với hai vợ chồng bà: “Ký Minh hay thế lắm, một lúc sẽ hết thôi ạ”.

Đến nước này mà vẫn còn có thể nói như vậy sao? Có còn cái gì có thể bới móc ra nữa đây? Ở bên nhau lâu ngày cũng dễ nảy sinh tình cảm, khi hai ông bà rời khỏi thành phố s, bà đã không còn đòi hỏi gì với Liêu Duy Tín nữa. Ngược lại bà kéo tay con trai dặn dò: “Đừng có suốt ngày bướng bỉnh, con phải biết điều một chút. Cứ thế này, bố mẹ anh ta nhìn thấy, sẽ xót con mình lắm”.

Bạch Ký Minh khịt mũi, khinh khỉnh bĩu môi. Liêu Duy Tín cười mở cửa mời bố mẹ Bạch Ký Minh lên xe, hành lý được nhét hết ở đằng sau. Anh dặn hai người ngày nào cũng phải uống thuốc bổ, thẻ hội viên đã làm xong, định kỳ sẽ có người đem thuốc đến tận nhà. Rồi anh dặn tài xế lái chậm chút, sau khi an toàn đến thành phố H thì gọi điện cho anh.

Nhìn chiếc xe đi khỏi tầm mắt, Liêu Duy Tín quay sang nhướn mày trợn mắt với Bạch Ký Minh: “Đồ xấu xa, dám nổi giận cơ đấy, mau lại đây cho anh!”.

Bạch Ký Minh cười hì hì, quay lưng chạy vào nhà. Liêu Duy Tín đuổi theo, vạt ngay cậu xuống giường,

cánh tay bận rộn bên dưới, miệng không ngừng thầm thì: “Xem anh trừng trị đây, có nghĩa khí lắm cơ? Trước mặt bố mẹ mà dám được đằng chân lân đằng đầu với anh”.

Bạch Ký Minh vừa cười vừa chống cự vừa xin tha, đang lúc thở không ra hơi thì di động của Liêu Duy Tín reo lên. Anh vừa từ Đường Sơn trở về, lại bận sắp xếp cuộc phẫu thuật của bố Bạch Ký Minh, việc của công ty và khách sạn đều giao cho trợ lý, nhưng những chuyện quan trọng thì vẫn phải do anh quyết định. Anh cúp máy thở dài, lườm Bạch Ký Minh vẫn đang co người cười đắc chí trên giường, khịt mũi cảnh cáo: “Em đợi đấy, đồ xấu xa, tối nay sẽ trừng trị em sau. Biết điều thì tự lột quần áo trói mình vào giường”.

“Cút!” Bạch Ký Minh ném gối vào đầu anh.

Ngoại truyện 4 :Tiêu công Liêu Duy Tín đón sinh nhật

“Anh nói xem... nên tặng anh quà gì nhỉ?” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói mềm mại của Bạch Ký Minh, còn mang theo chút cảm giác biếng nhác - xin đừng hiểu nhầm, Liêu Duy Tín trong lòng rất rõ, người yêu lười biếng của anh nhất định là vừa ngủ trưa dậy, còn chưa tỉnh hẳn.

Có trời mới biết Bạch Ký Minh dạy học cái kiểu gì, chẳng lẽ cái trường rách nát đó sắp phải đóng cửa rồi ư? Bắt đầu từ tháng ba năm nay, cậu không phải dạy buổi chiều nữa. Có điều vào ngày đầu tiên Bạch Ký Minh không phải đi làm buổi chiều, Liêu Duy Tín đã được ăn món thịt kho tàu mà anh mơ tưởng lâu nay. Tức là, Bạch Ký Minh có nguyên một buổi chiều để chuẩn bị bữa tối cho anh - ừm, vậy cũng không tệ.

“Em tặng gì anh cũng thích.” Liêu Duy Tín cười, hoàn toàn không phải xã giao, Bạch Ký Minh là một người lạnh lùng, ngay cả sinh nhật mình còn chẳng buồn quan tâm, hôm nay lại nhớ ra sinh nhật anh, Liêu Duy Tín đã sung sướng lắm rồi.

“Ừm” m thanh kéo dài chứng tỏ Bạch Ký Minh đang suy nghĩ, cuối cùng cậu dứt khoát nói một câu: “Tối về nhà ăn , sẽ tặng anh món quà anh thích nhất, nếu không thì còn gọi gì là quà sinh nhật nữa?”.

Được đấy chứ, Liêu Duy Tín cúp máy, trong lòng mãn nguyện vui sướng. Cái mà anh thích nhất, cậu làm sao mà biết được chứ? Liêu Duy Tín thầm nghĩ, đến mình còn không biết mình thích nhất cái gì nữa là. Thôi kệ, cứ để cậu làm gì cậu thích.

Hôm nay tan ca muộn hơn ngày thường một chút, bởi vì có một cuộc họp khẩn cấp sát giờ ra về, Liêu Duy Tín vừa khởi động xe vừa gọi điện thoại. Bạch Ký Minh bình thản đáp: “ừm, cũng chẳng chuẩn bị gì đâu, không cần vội”. Liêu Duy Tín cúp máy, chậm chậm lái xe ra khỏi bãi đỗ.

Vào đến sân, phát hiện đèn trong biệt thự đều bật, chắc không phải là ăn tối trong ánh nến rồi, mà chắc Bạch Ký Minh cũng chẳng lãng mạn đến mức ấy. Đèn điện sáng trưng thế này, liệu sẽ có tiết mục gì đây? Liêu Duy Tín đỗ xe xong, bấm chuông hồi lâu cũng không thấy Bạch Ký Minh ra mở cửa, đành phải rút chiếc khóa tự mở.

Phòng khách không có người. Ánh hoàng hôn xuyên qua cửa kính, trải ra nền nhà một lớp vàng óng. Nền nhà bằng gỗ màu thẫm, những vật dụng nguyên màu gỗ thô trong nhà, cùng rèm cửa màu vàng nhạt, tất cả hòa quyện làm căn phòng càng thêm ấm áp.

Liêu Duy Tín cúi xuống cởi giày, lúc này mới phát hiện trên tủ giày có một dòng chữ: “Quà đã chuẩn bị sẵn rồi, không thích thì thôi”.

Trời đất, Liêu Duy Tín phì cười, em còn chờ hỏi ý kiến anh nữa chắc? Định uy hiếp à? Dưới dòng chữ là một tờ giấy được gấp cẩn thận, anh đặt túi xách xuống, mở nó ra.

Đó là một bức ảnh được in ra từ máy tính, chắc bằng máy in laser nên mới rõ nét thế này. Bạch Ký Minh mặc một chiếc quần bó màu đen, đi boots đen, áo sơ mi trắng, và áo ba lỗ bó sát màu đen, đeo thắt lưng bằng khổ to bên hông. Khoan đã, trong tay cậu là - roi da! Còn nữa còn nữa, thắt lưng có dắt một chiếc - còng số tám!

Liêu Duy Tín nghe thấy tim mình giật thót một cái, miệng run rẩy, không lẽ... không lẽ Bạch Ký Minh định... chơi trò SM với anh sao? - Nếu thế thì vô cùng phấn khích.

Nhưng mà - nói thật thì, bao lâu nay chỉ quen với hình tượng một Bạch Ký Minh gọn gàng hiền lành, lần đầu tiên nhìn cậu mặc trang phục ngẫu thể này, quả thật - rất đẹp trai!Ồ bên dưới còn có hai chữ: Nhà bếp.

Liêu Duy Tín thở dài một hơi, được thôi, dịch xuất chiêu nào ta tiếp chiêu ấy, để xem Bạch Ký Minh định gỡ trò gì.

Nhà bếp ở ngay tầng một, bên ngoài là một khoảng trống rộng rãi, cạnh đó là bậc cầu thang dẫn đến sau vườn.

Liêu Duy Tín mở cửa nhà bếp, cúi xuống nhìn thấy ngay một chiếc roi da đặt trên sàn nhà, giống hệt cái trong ảnh.

Liêu Duy Tín cầm roi lên, bên dưới có một tờ giấy viết: Kéo rèm cửa.

Rèm cửa nhà bếp là một tấm rèm kéo, thường ngày được cuộn lại, đôi lúc hai người âu yếm nhau ở đây thì mới kéo xuống.

Liêu Duy Tín giật sợi dây thừng, rèm cửa lập tức buông xuống. Bức ảnh dính trên đó làm anh chết lặng người.

Bức ảnh rất lớn, hiện ra từng phần theo tốc độ hạ rèm, Bạch Ký Minh vẫn mặc áo sơ mi trắng, nhưng chiếc quần da bó sát đã biến mất không dấu vết. Toàn thân cậu ướt sũng, tóc vẫn đang chảy nước. Chiếc áo sơ mi dính chặt vào người, chỉ cài một khuy áo, có thể nhìn thấy chiếc cổ gợi cảm và nửa phần ngực trần.

Ảnh mắt cậu vẫn trong veo điềm tĩnh như thường, nhuốm chút ham muốn khó nói, nhưng bộ trang phục đó, tư thế đó, sự kích thích trào dâng, trêu chọc Liêu Duy Tín, làm anh không kháng cự nổi, suýt nữa thì chảy máu mũi.

Mẹ kiếp, Liêu Duy Tín ngẩng nhìn đôi chân thon dài của cậu, không nhìn được phải chờ một tiếng. Đột nhiên anh cảm thấy cổ họng khát khô, trong người bực bội vô cùng, đưa tay giằng cà vạt cởi áo khoác vứt xuống đất.

Anh cố kiềm chế trái tim đang đập điên loạn của mình, mới đọc được rõ ràng hai chữ cuối bức ảnh: Thư phòng.

Liêu Duy Tín dường như không thể chịu được nữa, cuống cuồng lao lên tầng, trên tay vẫn cầm sợi roi da.

Thư phòng rộng nhất trong tất cả các phòng, ba vách tường toàn sách là sách, và hai chiếc máy tính. Bạch Ký Minh thích yên tĩnh, cũng thích đọc sách, có lần đã mua hơn một nghìn cuốn trên mạng, viết địa chỉ công ty Liêu Duy Tín, lúc nửa xe sách chuyển đến văn phòng làm việc của anh đã làm anh sợ thót tim.

Liêu Duy Tín lao vào thư phòng, tìm kiếm một lúc lâu cũng không thấy tấm ảnh nào nữa, quay phắt người thì phát hiện một chiếc máy tính đang bật. Anh di chuột, màn hình máy tính hiện lên một tấm ảnh nữa của Bạch Ký Minh.

Áo sơ mi trắng và giày da đều không còn nữa, trên người cậu chỉ còn mỗi chiếc quần lót bằng da bó sát màu đen. Quan trọng hơn là, mẹ kiếp, cậu đang quỳ trên bàn đọc sách. Biểu cảm của Bạch Ký Minh vừa thần nhiên vừa điềm tĩnh, cậu vẫn đang chăm chú đọc sách! Mặc một cái quần gợi tình như thế, mà vẫn còn đọc sách?!

Liêu Duy Tín bắt giác nuốt nước bọt, cái đồ xấu xa, cái đồ yêu tinh! Anh nghiêng răng nghiêng lợi, suy nghĩ muốn xé nát cậu đang xâm chiếm Liêu Duy Tín.

Bạch Ký Minh, Bạch Ký Minh, để anh bắt được thì biết tay!

Liêu Duy Tín nhắm mắt thở sâu một hồi, ra sức trấn tĩnh bản thân, mới mở mắt ra đọc rõ ba chữ nhỏ viết trên tờ giấy đặt cạnh máy tính: Phòng chiếu phim.

Phòng chiếu phim là đích thân Bạch Ký Minh yêu cầu. Bởi vì cậu rất thích xem phim, nhưng lại không thích đến rạp. Thiết bị âm thanh và hệ thống cách âm trong phòng này đều đạt tiêu chuẩn tiên tiến nhất thế giới. Trong phòng còn có sofa thoải mái cỡ lớn, phim được chiếu trực tiếp lên màn hình đối diện thông qua máy chiếu, chất lượng không thua kém rạp chiếu phim.

Nhưng lần này, trên màn hình hiện lên một bức ảnh của Bạch Ký Minh. Phòng nền là chiếc giường cỡ đại trong phòng ngủ của hai người, Bạch Ký Minh đang nằm trên đó, chân phủ hờ hững trên eo. Cậu nhắm

mắt, thần sắc điềm tĩnh thanh thản. Nhưng, nhưng mà, Liêu Duy Tín nhìn thấy rõ ràng, một bàn tay của cậu đang giơ cao quá đầu, bị chiếc còng số tám khóa chặt với đầu giường.

Cậu giống như một vị thiên sứ bị đày xuống trần gian, à, không, là một tên ác quỷ mang bộ mặt thiên sứ, khao khát dẫn người ta vào con đường sa đọa. vẻ ngoài thuần khiết trong sáng, nhằm che giấu sự phóng đãng ngấm sâu vào xương cốt.

Từng tế bào trên người Liêu Duy Tín đều đang nháo nhác kêu gào tên cậu, Bạch Kỳ Minh, Bạch Kỳ Minh!

Anh thực sự không chịu đựng nổi sự tra tấn mê hoặc từng chút một này nữa, lao như bay đến cuối hành lang, trước cửa phòng ngủ của hai người.

Cửa phòng ngủ đóng kín, ở trên có dán tờ giấy có dòng chữ lớn: Em là món quà mà anh thích nhất phải không? Vậy thì hãy hưởng thụ hết mình đi. Sinh nhật vui vẻ!

Bốn chữ “hưởng thụ hết mình” đã hoàn toàn đánh tan chút

kiềm chế cuối cùng của Liêu Duy Tín, anh không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, không còn nhìn thấy bất kỳ thứ gì nữa, anh đẩy mạnh cửa, lao tới...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chi-can-em>